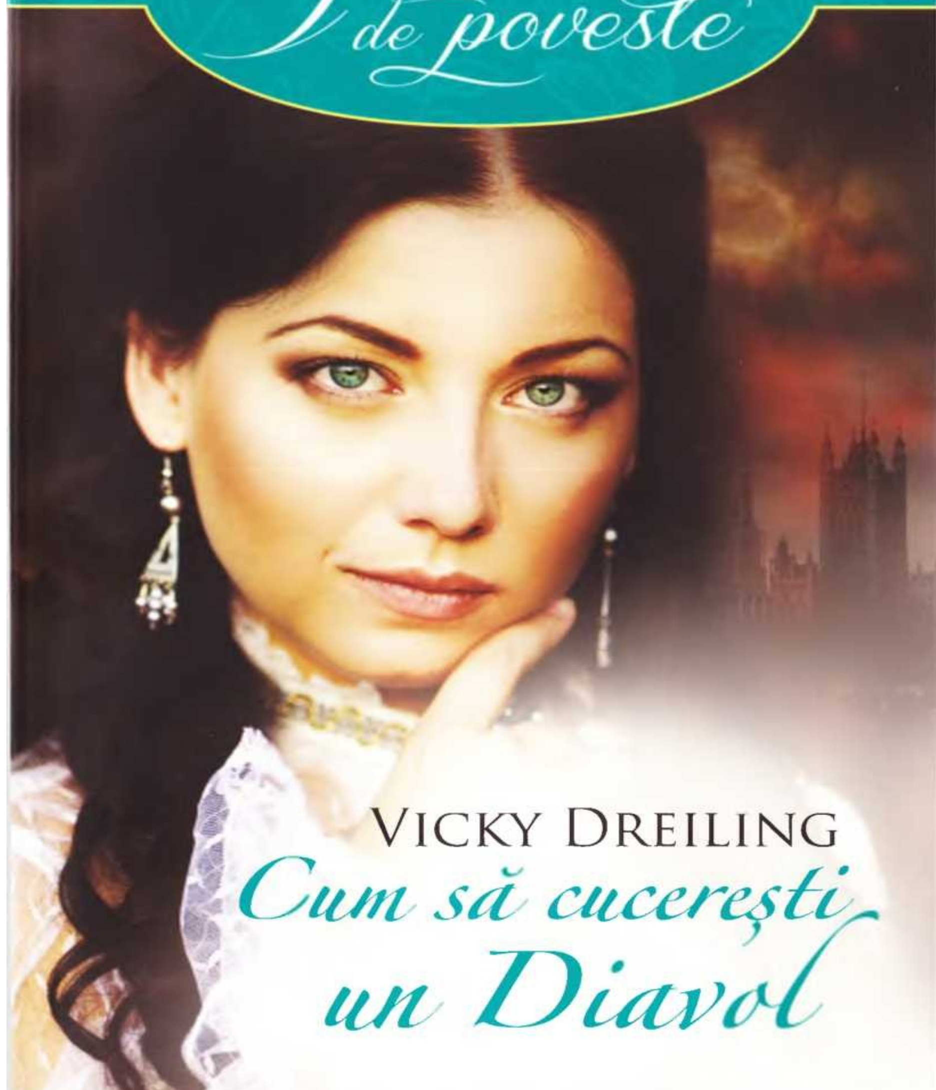

COLECȚIA
Iubiri de poveste
VICKY DREILING
Cum să cucerești un Diavol

VlCKY DREILING

Cum să cucereşti un Diavol

How to Ravish a Rake Vicky Dreiling

Alma, parte a Grupului Editorial Litera

Cum să cucereşti un Diavol
Vicky Dreiling

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Hidoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Hidor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
a României DREILING, VICKY
Cum să cucereşti un Diavol/Vicky Dreiling.
Trad: Graal Soft.
Bucureşti: Litera,
2014 ISBN 978-606-686-682-8
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31135.1
Traducere din limba engleză Lorena Ranga

VlCKY DREILING
Cum să cucereşti un Diavol

Editorului meu isteţ şi talentat, Michele Bidelspach, pentru că ai iubit-o pe Amy de la bun început. Sunt un autor norocos pentru că am un astfel de editor. Mulţumesc pentru tot.

Capitolul 1

Londra, 1818

Acela era, cel mai probabil, ultimul ei sezon.

În timp ce Amy Hardwick o urma pe prietena ei, Georgette, prin sala de bal plină de lume a familiei Beresford, orchestra cânta o melodie veselă. Ritmul alert îi pulsa prin vene, în vreme ce Amy străbătea încăperea simţind din plin energia muzicii. Căldura din camera aglomerată accentua aroma plăcută a numeroşi portocali din ghivece. Ghirlande de iederă împodobeau cele două coloane ionice de culoare crem şi şemineul de marmură decorat cu bronz aurit. Doamne în rochii albe, vaporoase, pluteau precum fluturii prin întreaga încăpere.

Pentru ea, sezonul de primăvară era un

nou început şi o ultimă şansă să se afirme, să înflorească, să fie veselă şi lipsită de griji. O şansă să scape de îndoielile ei şi de sentimentele de inferioritate. O şansă să danseze, să flirteze şi să râdă liber. O şansă să fie femeia care visase dintotdeauna să fie.

Se feri de un valet cu peruca pudrată care ducea o tavă cu pahare şi se grăbi să o ajungă din urmă pe prietena ei.

— Lady Beresford este, probabil, încântată. Balul este un adevărat succes, spuse Amy, ridicând vocea.

Georgette se apropie şi rosti mai tare ca să acopere zgomotul:

— Suntem prea aproape de orchestră ca să ne putem auzi. Hai să le căutăm pe prietenele noastre.

Trecând printre grupurile numeroase de oameni, Amy îşi aminti că prima dată când intrase în acea sală de bal avea şaptesprezece ani. În seara aceea visase să fie regina balului, dar se simţise intimidată pentru că nu cunoştea pe nimeni de acolo. Se simţise precum Cenuşăreasa în

comparaţie cu celelalte doamne îmbrăcate în veşminte sofisticate. Rochia ei albă, simplă, atârna ca un sac pe corpul ei uscăţiv, pentru că fusese prea agitată ca să mănânce cum trebuie cu două săptămâni înainte să-şi facă debutul. Rămăsese la un loc cu fetele pe care nu le invitase nimeni la dans, privind veselia din jur, plină de speranţă, dar nici măcar un domn nu îi ceruse să-i acorde un dans.

În anii care urmaseră fusese invitată o singură dată.

După cinci ani lipsiţi de noroc, aşteptările ei erau mai mici. Pur şi simplu, fetele timide ca ea nu atrăgeau atenţia domnilor. Dar anul acesta voia să scape de reputaţia de fată pe care nu o invită nimeni la dans.

Amy ridică bărbia şi îşi îndreptă poziţia corpului, deşi îşi imagina că, făcând asta, arăta ca o girafă. Îi aruncă o privire lui Georgette, dorindu-şi să fie şi ea la fel de micuţă şi de delicată.

— Uite-o pe Sally alături de alte doamne, spuse Georgette. Vin încoace.

Amy le recunoscu. Sally, Catherine,

Charlotte şi Priscilla, toate erau emoţionate. Voiau, fără îndoială, să împărtăşească ultimele bârfe. Lui Catherine şi lui Charlotte le plăcea în mod deosebit să stea la taifas. Sally ajunse prima în dreptul lor. Studiind rochia albă a lui Amy, părea de-a dreptul uimită.

— Arăţi ca o zeiţă.

Auzind exagerarea absurdă a lui Sally, Amy se îmbujoră. Se aştepta ca ele să înceapă imediat să discute despre altceva, dar Charlotte atinse cu degetele materialul alb al rochiei lui Amy.

— Este din crep, spuse ea cu o notă admirativă în glas.

— Fundele de culoarea smaraldului care se revarsă peste umerii tăi sunt remarcabile.

— Întoarce-te, spuse Catherine. Încet, te rog.

Georgette zâmbi şi îşi roti degetul, arătându-i şi ea lui Amy că ar trebui să facă acest lucru. Inspirând adânc, Amy se întoarse încet, făcându-le pe fete să ofteze adânc.

— Dar este mai mult decât frumoasă, spuse Charlotte pe nerăsuflate.

— Trandafirii roşii de mătase sunt impresionanţi, spuse Catherine. Ce idee bună să-i scoţi în evidenţă punându-i pe spatele rochiei. Toţi se vor simţi obligaţi să te urmărească cu privirea oriunde mergi.

Amy îşi coborî privirea şi murmură o mulţumire. Deşi era un pic ruşinată, în sinea ei era încântată de laudele lor.

— Trebuie să ne spui cine este croitoreasa ta, spuse Priscilla. Pur şi simplu trebuie să am şi eu ceva la fel de fermecător.

— Sunt de acord, zise şi Catherine. Rochia ta este foarte elegantă.

Georgette îi aruncă o privire expresivă lui Amy.

— Îi spui tu sau îi spun eu?

Amy roşi din nou.

— Mărturisesc că eu am desenat schiţa pentru o croitoreasă din oraşul meu natal.

Cumpărase dintr-un impuls de moment materialele şi accesoriile din Londra la sfârşitul primăverii trecute pentru că nu putuse rezista tentaţiei. Celelalte tinere, în

afară de Georgette, o priveau cu ochii mari. Era din cauză că le dezvăluise că rochia ei nu era făcută de unul dintre cei mai remarcabili croitori din Londra?

— Tu ai desenat schiţa? întrebă Charlotte uimită.

Amy încuviinţă din cap.

— Mi-a plăcut dintotdeauna să desenez. Este un mod plăcut de a-ţi petrece timpul.

Catherine rămase mută de uimire.

— Georgette, Amy are habar de cât de talentată este?

— Nu, este prea modestă când vine vorba de realizările ei, răspunse Georgette. Şi nu este talentată numai la desen. Se pricepe şi la ţesături şi la accesorii. Eu nu m-aş fi gândit niciodată să pun trandafirii pe spatele rochiei.

Cu ceva timp în urmă, Amy ştia foarte puţine despre modă, dar de doi ani se împrietenise cu Georgette şi cu Julianne şi le ceruse sfatul. În timp ce era la cumpărături cu ele primăvara trecută, primise câteva sugestii de la o croitoreasă celebră din Londra. Amy îi pusese lui

madame Dupont întrebări despre materiale şi accesorii, iar modista o luase sub aripa ei şi îi arătase ce culori îi scoteau în evidenţă înfăţişarea. Îi demonstrase, de asemenea, cu ajutorul unor ace cu gămălie, cum rochia şi corsetul îi puteau scoate talia în relief. Când Amy se privise în oglinda înaltă, i se tăiase răsuflarea. Rochia frumoasă o transformase dintr-o fată pe care nu o invită nimeni la dans, prost îmbrăcată, într-o doamnă elegantă. În acel moment îşi dăduse seama de posibilitatea de a schimba felul în care se vedea şi în care o vedeau ceilalţi. Deşi crezuse întotdeauna că frumuseţea interioară este cea mai importantă, învăţase din experienţă că toţi, mai ales femeile, erau judecaţi după aparenţe.

— Dar de unde vine acest talent? întrebă Sally.

— Am studiat ultimele stiluri din La Belle Assemblee şi apoi am început să-mi imaginez rochii de stradă şi rochii de bal. Într-o zi, vara trecută, am desenat din amuzament ce mi-a trecut prin cap.

— Doamne, este de-a dreptul uimitor,

spuse Charlotte. Ai avut vreun profesor de desen când erai mai mică?

Amy încuviinţă din cap.

— Guvernanta mea m-a încurajat.

După ce văzuseră desenele şi acuarelele lui Amy, părinţii îi lăudaseră talentul. Deşi lui Amy îi făcuseră plăcere complimentele lor, nu le luase în serios din moment ce nu puteau fi prea obiective.

În timp ce analiza cu atenţie modele de rochii, îşi dăduse seama că schiţele ei erau unice. Cu câteva săptămâni înainte să plece la Londra cu Georgette, angajase o croitoreasă locală care să-i facă vreo câteva haine după schiţele ei, conform indicaţiilor ei. Croitoreasa fusese impresionată şi îi spusese că avea un talent unic.

Mama ei îşi exprimase, desigur, încântarea, dar când Amy îi arătase schiţele lui Georgette mai devreme în aceea zi, prietena ei rămăsese de-a dreptul uimită. Amy nu avea să uite niciodată cuvintele lui Georgette. „Şi cele mai fermecătoare rochii pălesc în comparaţie cu schiţele tale.” Apoi prietena ei o implorase să-i deseneze o

rochie de bal special pentru ea.

— Amy, mi-ar plăcea să-ţi văd schiţele într-o zi, dacă vrei să mi le arăţi, spuse Sally.

— Desigur, răspunse Amy. Mă interesează părerea ta.

Lui Georgette îi apărură gropiţe în obraji când îi şopti lui Amy:

— Ştiam eu că vei fi populară anul acesta.

Amy era de părere că prietena ei exagera, dar era încântată că şi celelalte îi admiraseră rochia. Nu avea să fie niciodată frumoasă, dar se putea îmbrăca elegant.

Catherine privi spre mulţime şi i se tăie respiraţia.

— Diavolul însuşi e aici.

Amy şi Georgette schimbară o privire plină de înţeles. Presa de scandal îi dăduse acea poreclă domnului William Darcett. Toată lumea era de părere că îşi câştigase pe bună dreptate reputaţia notorie. Amy se strădui să-şi păstreze înfăţişarea calmă, dar nu primi cu bucurie vestea că Diavolul Darcett era aici. Îl întâlnise vara trecută la nunta prietenei ei, Julianne, şi prefera să

uite acea întâlnire îngrozitoare.

Charlotte îşi strânse mâinile la piept şi oftă.

— Este atât de frumos încât cred că o să leşin.

Amy îşi dădu ochii peste cap. De ce se făceau femeile de râs de dragul crailor?

— Sunt hotărâtă să flirtez cu el, spuse Catherine.

Priscilla zâmbi cu viclenie.

— Nu şi dacă ţi-o iau eu înainte.

Îşi ridică uşor fusta şi se îndepărtă. Celelalte tinere râseră şi o urmară imediat.

Văzând-o pe Sally că ezită, Amy scoase un zgomot exasperat.

— Sally, nu te alătura turmei. Charlotte şi celelalte se vor face de râs, aruncându-i priviri galeşe, dar tu ai mai mult bun-simţ.

Sally îşi ţuguie buzele, apoi râse.

— Trebuie să recunoşti că este superb.

— Este foarte bine-cunoscut pentru jocurile de noroc cu mize mari şi petrecerile sălbatice, spuse Georgette. Dar Amy, nu poţi să nu fii de acord cu mine că este neobişnuit de chipeş.

— Înfăţişarea nu contează, spuse Amy. Este un crai indolent care îşi umple timpul cu vicii şi depravare.

Sally le făcu semn să vină mai aproape.

— Am auzit că poate vrăji o lady să-şi dea pantalonaşii jos în cinci minute, spuse ea şoptit.

— O lady cu o virtute îndoielnică, vrei să spui, replică Amy.

Sally se ridică pe vârfuri şi privi în sală cu atenţie.

— Julianne vine încoace.

Julianne arăta la fel de zveltă ca întotdeauna, deşi născuse primul copil cu două luni în urmă. Când ajunse lângă ele, Amy o sărută pe obraz.

— Arăţi minunat.

— Mulţumesc, dar uită-te la tine, Amy. Toată lumea vorbeşte despre rochia ta elegantă, spuse Julianne. Îmi place foarte mult. Se aplecă spre ea şi-i şopti ceva: Anul ăsta va fi anul tău.

Privirile li se întâlniră, iar Amy speră că spusele prietenei ei se vor adeveri.

— Mi-a fost dor de tine.

Julianne zâmbi.

— Mi-a fost dor de voi toate. Ne-am distrat atât de bine anul trecut. Soţul meu nu m-a lăsat să uit deloc ce necazuri am pricinuit. Încă nu are încredere în voi şi crede că m-aţi influenţat – mai ales tu, Amy.

— Eu? râse Amy. Eu am încercat mereu să vă avertizez. Julianne zâmbi.

— Este convins că tu ai născocit cele mai rele planuri. Crede că ai ascuns totul în spatele unei faţade tăcute.

Georgette rânji.

— Amy, ai de multe ori privirea asta, ca şi cum toate rotiţele ţi se învârt de zor în minte.

— Ba nu, protestă ea.

Sally clătină din cap.

— Aşa este, Amy. În timp ce toţi ceilalţi sporovăiesc, tu arăţi de parcă ai pune ceva la cale.

— Nu pun nimic la cale. Mă gândesc.

— Lata cel mai tare eufemism pe care l-am auzit vreodată, replică Georgette.

Julianne şi Sally izbucniră în râs.

— Amy, ai face bine să te pregăteşti,

pentru că toată lumea vrea numele croitoresei tale, spuse Julianne. Charlotte mi-a spus că o modistă locală ţi-a făcut rochia după un desen de-al tău.

— Aşa este, spuse Amy.

Julianne zâmbi.

— Cred că ar trebui să-i arăţi schiţele tale lui madame Dupont. Ar fi foarte impresionată. Poate că va mai face o rochie sau două. Am putea ţine o mică întrunire a doamnelor la Ashdown House şi să-ţi expunem schiţele.

— Este o idee minunată, spuse Georgette. Vrei să te gândeşti la asta, Amy?

Amy fu cuprinsă de un entuziasm copleşitor. Era mândră de schiţele ei, iar în seara aceea primise o confirmare a talentului ei. Ideea ca alte doamne să-i admire şi poate chiar să-i poarte creaţiile îi făcu inima să-i bată mai tare. În toţi anii petrecuţi alături de fetele pe care nu le invita nimeni la dans, se simţise inferioară fetelor mai drăguţe. Crezuse că nu se va putea ridica niciodată la nivelul lor, dar avea încredere în schiţele ei şi dorea să le

împărtăşească cu alţii.

— Da, spuse ea pe nerăsuflate. Mi-ar plăcea nespus dacă o putem convinge pe madame Dupont.

— Dacă şi restul schiţelor tale sunt unice precum rochia pe care o porţi, ştiu că va fi interesată, spuse Julianne. Ai devenit peste noapte preferata societăţii în materie de modă.

— Schiţele ei sunt cu adevărat excepţionale, spuse Georgette.

— Atunci rămâne stabilit. Vom trece pe la magazinul lui madame Dupont joi, hotărî Julianne. Amy, nu-ţi uita schiţele. Acum trebuie să mă întorc la soţul meu. Nu putem sta mult, căci trebuie să mă întorc acasă să am grijă de Emma.

— Abia aştept să-ţi văd fiica, spuse Amy. Sunt sigură că este încântătoare.

Julianne râse.

— Potrivit soţului meu, este cea mai frumoasă lady cheală din Londra.

După ce plecă Julianne, Amy avu de gând să propună o plimbare prin sala de bal, dar lordul Beaufort şi domnul Portfrey se

apropiară de ele. Instinctiv, Amy îşi coborî ochii. Încercând să se gândească la ceva interesant ce ar fi putut spune, inima începu să îi bată mai repede, dar nu îi veni absolut nimic în minte, aşa cum se întâmpla întotdeauna când trebuia să reacţioneze rapid.

— Domnişoară Shepherd, dacă eşti liberă, vrei să îmi acorzi următorul dans? întrebă domnul Portfrey.

— Cu plăcere, răspunse Sally.

Acum inima lui Amy bătea deja cu putere. Ştia ce urma şi încercă să îşi ridice privirea, dar nu reuşi. Se temea că teama i s-ar putea citi pe chip.

— Lady Georgette, rosti Lord Beaufort. Vrei să îmi fii parteneră la următorul dans?

Amy se înroşise toată. Toate speranţele ei că anul acesta va fi diferit se împrăştiară precum bucăţile de sticlă spartă. Îşi dorea să fi rămas acasă. De ce crezuse că se va schimba ceva?

— Mulţumesc, Lord Beaufort, dar poate stăm de vorbă în loc să dansăm. Georgette părea tulburată.

Georgette avea intenţii bune, dar lordul Beaufort ştia fără îndoială motivul pentru care Georgette îi cerea asta, iar acest lucru făcea jignirea şi mai mare. Amy nu mai putea suporta. Adunându-şi toată puterea pe care o mai avea, se strădui să-şi ridice bărbia. Încercă să pară nonşalantă, dar nu reuşi să îşi stăpânească roşeaţa care fără îndoială îi cuprinsese obrajii.

— Nu-ţi face griji, te rog. Vreau să văd pe cineva, spuse ea.

Înainte ca Georgette să răspundă, Amy făcu o reverenţă scurtă şi se îndepărtă. Strecurându-se prin sala de dans, îşi făcu vânt cu evantaiul, aruncându-şi privirea prin sală în tot acest timp, în speranţa că avea să vadă pe cineva cunoscut, în acel moment se simţi la fel de stânjenită ca atunci când avea şaptesprezece ani.

Continuă să se plimbe prin sala aglomerată. În timp ce se apropia de scaunele la care doamnele în vârstă stăteau şi bârfeau, Amy zări chipurile familiare ale celor mai vechi prietene ale ei. Eugenia, Bernice şi Cecilia se uitau la cei care

dansau cu o dorinţă vădită. Amy ştia prea bine cum se simţeau.

Îşi aminti cum obişnuiau să facă observaţii amuzante despre cei din jur. Râdeau şi îşi spuneau frumoasele invizibile.

Se simţea tentată să se apropie. Voia să îşi revadă prietenele, să stea într-un loc sigur, unde nimeni nu râdea de ea şi nici nu o trecea cu vederea în favoarea uneia dintre tinerele mai atrăgătoare. Voia să stea undeva unde simţea că era locul ei.

Făcu un pas în direcţia lor şi o cuprinse teama. Dacă îndrăznea să se apropie de fetele pe care nu le invita nimeni la dans ştia că nu va mai avea destul curaj să plece.

Trăgând aer în piept, Amy se întoarse şi se îndepărtă de ele. Indiferent cât de greu îi era să facă asta, era hotărâtă să-şi depăşească timiditatea. Şi totuşi, privind în jur, ideea de a se apropia de un grup o intimida. Îi fusese dintotdeauna greu să discute în grupurile mari, dar când era şi agitată îi era imposibil numai să gândească, darămite şi să poarte o conversaţie.

Avea nevoie doar de câteva momente de

linişte ca să-şi recapete calmul. Se gândea să se ducă în camera de toaletă a doamnelor, dar nu dorea să înfrunte mulţimea de femei de acolo.

O să iasă în grădină să ia o gură de aer. Aerul rece îi va răcori repede faţa încinsă.

Părăsind sala de bal, nimeri în mulţimea de pe palier. În vreme ce îşi croia drum spre scări, observă un domn înalt cu părul negru, în neorânduială, care vorbea cu o „doamnă” cu obrajii vopsiţi. I se păru că bărbatul avea ceva cunoscut. Când acesta se lăsă pe spate, sprijinindu-se de balustradă, Amy tresări. Era Diavolul Darcett.

Era ultimul om pe care voia să îl întâlnească în seara aceea.

Coborî scările repede înainte ca el să o vadă. Ajungând pe podeaua de marmură, o luă la dreapta şi păşi pe un coridor pustiu şi întunecat, sperând să găsească drumul spre grădină. Atingând peretele cu mâna ca să-şi găsească drumul în întuneric, ajunse în dreptul unei uşi întredeschise. Camera obscură o îndemna parcă să intre. Privi în dreapta şi în stânga, dar nu era nimeni.

Promiţându-şi în sinea ei că nu va sta mult, se strecură înăuntru, închise uşa şi aşteptă ca ochii să se acomodeze cu întunericul. Deşi nu putea încă distinge obiectele din cameră, îşi dădu seama că pe unul dintre pereţi se aflau rafturi înalte. Era, cu siguranţă, biblioteca lordului Beresford.

Păşi pe covorul moale şi se prăbuşi pe o canapea, apoi îşi duse mâna la piept, aşteptând ca bătăile inimii să i se potolească. Slavă Domnului că Diavolul Darcett nu o văzuse. Ştia că ar fi tachinat-o neîncetat, aşa cum făcuse şi cu un an înainte.

Amy respiră uşurată că scăpase atenţiei lui. Se întrebă cât să mai rămână acolo înainte să se întoarcă în sala de dans. Desigur că nu ar fi fost nevoită să-şi facă griji în legătură cu asta dacă nu ar fi plecat. Ar fi trebuit să rămână, dar se simţise atât de stingheră. Oricât de mult ar fi încercat, nu se putea simţi în largul ei, alăturându-se unui grup şi intrând în vorbă cu oamenii. Rămânea fără glas atunci când toţi ceilalţi vorbeau în acelaşi timp. Petrecea adesea

ore bune singură în camera ei pentru că avea nevoie de timp ca să se gândească.

Acum nu avea nimic de făcut decât să-şi frământe degetele într-o bibliotecă întunecată. Oftă, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o greşeală venind la Londra. Părinţii ei se oferiseră să o aducă. Ştia că lor nu le plăcea oraşul aşa cum îi plăcea ei, dar tatăl ei insistase că merita să aibă parte de încă un sezon la Londra. Amy se gândea la toţi anii în care eşuase lamentabil. Părinţii ei minunaţi făceau totul pentru ea, iar ea nu mai suporta să îi dezamăgească din nou. Ei nu ar fi luat asta ca pe un eşec pentru că o iubeau, dar nu mai putea îndura să îi dezamăgească.

Le spusese că nu dorea să vină şi le spusese asta şi prietenelor ei. Apoi, într-o zi, primise o scrisoare de la Georgette, care o implora să petreacă sezonul cu ea. Georgette spunea că aşteptase cu nerăbdare să o revadă toată iama şi ar fi fost nefericită singură. Adevărul era că şi lui Amy îi era foarte dor de Georgette şi de Julianne. Le citise şi le recitise scrisorile,

aducându-şi mereu aminte de aventurile lor din ultimii doi ani. După ce se gândise bine, se hotărâse să accepte invitaţia lui Georgette, dar cu o lună înainte de plecarea ei la Londra intervenise ceva neaşteptat, ceva care încă o mai tulbura pe Amy.

O bătaie uşoară o făcu să tresară din gândurile ei. Când uşa se deschise, se crispă. Spre groaza ei, observă cum un bărbat intră în încăpere şi închide uşa. Nu-i putea distinge trăsăturile în întuneric.

— Alicia? Credeam că te-ai dus în camera de toaletă a doamnelor, rosti el închizând uşa.

Dumnezeule! Cunoştea vocea acea. Era Diavolul însuşi. Venise aici pentru o întâlnire.

— Ai greşit femeia, spuse ea.

Chicotitul lui o irită. Păşi pe covor, se aşeză lângă ea, apoi îşi întinse picioarele lungi.

— Roşcato? Ce plăcere neaşteptată!

La naiba. Îi recunoscuse vocea.

— Numele meu este domnişoara Hardwick şi te asigur că dumneata eşti singurul

încântat de întâlnire. Îmi cer scuze, trebuie să plec.

— Nu atât de repede. De ce te ascunzi aici?

O prinsese nepregătită.

— Nu mă ascund.

Se aplecă spre ea, iar Amy deveni, brusc, agitată. Parfumul lui, o aromă pe care nu o putea identifica, o învălui complet, asemenea unui elixir periculos. Era atât de aproape de ea încât îl putea auzi respirând. Faţa lui era ascunsă în umbră, dar simţea că o urmărea, de parcă ar fi fost vânătorul, iar ea prada.

— Ori te ascunzi, ori aştepţi pe cineva. Care din ele?

Nu îi datora nicio explicaţie.

— Nu te interesează motivul pentru care am venit aici.

— Promit că nu îţi voi dezvălui secretul, spuse el chicotind.

— Poţi să dispari din faţa mea! replică ea.

— Eşti o fire aprigă, nu-i aşa? Doar te tachinez, spuse el.

— M-ai tachinat destul la nunta fratelui

tău, şopti Amy.

— Tot mai eşti îmbufnată din cauza asta? A trecut aproape un an.

Mama ei o avertizase ce însemna să ai o memorie lungă, dar Amy nu voia să îl ierte pe ticălosul care o făcuse de râs.

— Ai vărsat punci pe rochia mea.

— Da, te-am udat toată, spuse el chicotind răutăcios.

Amy nu avea să uite niciodată cum punciul rece îi trecuse prin corsaj. Toţi rămăseseră cu privirile aţintite la ea.

— Dacă ai fi un gentleman, nu ai pomeni de acea întâmplare.

— Dar eu sunt Diavolul, şi, dacă îmi aduc bine aminte, tu te-ai ciocnit de mine. Am încercat să-mi cer iertare pentru acea întâmplare nefericită, adăugă el după o mică pauză.

— Ai făcut o glumă din asta, spuse ea.

— M-am gândit că te-ai simţi mai bine dacă am râde amândoi de asta.

Amy crezuse atunci că încercase să râdă de ea, dar asta nu mai conta. Nu putea rămâne singură cu un crai într-o cameră

întunecată.

— Aş spune că a fost minunat, dar nu-mi place să mint. Acum te rog să mă scuzi, spuse ea.

Se ridicară amândoi în acelaşi timp. Era înaltă, dar el era cu jumătate de cap mai înalt şi, din motive absurde, asta o intimida.

Îşi ridică uşor poalele fustei şi făcu un pas înapoi. El păşi către ea.

Ea făcu un pas într-o parte, încercând să-l evite. El o urmă.

Amy nu se putu abţine să nu râdă.

— Încetează!

Chicotitul lui viclean o făcu să se înfioare. Credea că este insensibilă faţă de crai, dar, în ciuda părerii proaste pe care o avea despre el, reuşise să o facă să râdă cu bufoneriile lui.

— Eşti hotărât să mă scoţi din minţi.

— Cred că îţi place, rosti el, cu un glas uşor răguşit.

Un clopoţel de alarmă îi răsună în minte. Diavolul învăţase, cu siguranţă, arta seducţiei de la amantele lui.

— Domnule Darcett, trebuie să plec.

— Văd că sunt o ispită prea mare pentru tine.

Ea pufni dispreţuitor.

— Era o glumă, domnişoară Hardwick.

Amy se gândi dacă să-i răspundă, căci asta ar fi însemnat să mai zăbovească. Se întoarse, făcu un pas, dar se opri când auzi un ciocănit uşor în uşă.

El o apucă de mână şi o trase în spatele canapelei. Apoi se ghemui lângă ea. Lui Amy îi tremurau picioarele, dar nu trebuia să se mişte, căci fusta ei foşnitoare ar fi dat-o de gol.

— Will? strigă o voce feminină. Eşti aici? adăugă ea după un moment de tăcere.

Inima lui Amy bătea nebuneşte. Închise ochii şi se rugă ca totul să se termine cât mai rapid. Ar fi fost distrusă dacă cineva i-ar fi găsit singuri, pe întuneric.

Se auziră paşi pe covor.

— Will?

Ticăitul ceasului părea să se continue la nesfârşit, deşi nu trecu mai mult de o clipă.

— Craiul ăsta afurisit! bombăni femeia.

Amy îşi înăbuşi un chicotit, deşi situaţia în

care se afla nu era deloc amuzantă. „Dumnezeule, fă-o să plece!”

Femeia se îndreptă spre ieşire, cu fusta foşnind, şi ieşi trântind uşa.

Diavolul se ridică în picioare şi îi întinse mâna. Amy o prinse recunoscătoare, pentru că îi tremurau picioarele.

— Asta da, farsă, spuse el.

Amy îl privi fix. Deşi nu îi putea vedea faţa din cauza întunericului, simţea tonul vesel din glasul lui.

— Îţi dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă ne-ar fi găsit?

— Bănuiesc că Alicia ar fi înşfăcat primul lucru care i-ar fi fost la îndemână şi mi l-ar fi aruncat în cap.

— Cum poţi să fii atât de nepăsător faţă de ce urma să se întâmple? Îţi dai seama că servitorii ar fi venit alergând să vadă cauza agitaţiei. Poate ţi se pare amuzant, dar eu ţin la reputaţia mea, spre deosebire de dumneata.

— De fapt, eu mă preţuiesc pe mine foarte tare, chicoti Diavolul.

— Totul este o glumă pentru tine?

De ce se mai deranjase să întrebe când ştia deja răspunsul?

— A fost chiar palpitant pentru o clipă. Dar dacă ne-ar fi descoperit servitorii, i-aş fi mituit, spuse el.

— Prima dată când ne-am întâlnit, mi-am făcut o părere proastă despre tine. Regret să-ţi spun că ai scăzut şi mai mult în ochii mei.

— Îmi pare rău să aud asta, dar aş fi făcut tot ce era necesar ca să ne scot din necaz. Dacă s-ar fi ajuns la asta, îmi imaginez că nu ai fi avut nimic împotrivă.

Amy refuză să recunoască asta.

— Adio, domnule Darcett.

— Mă intrigi, Roşcato, îi zise el în timp ce Amy se îndrepta spre uşă.

Amy se opri şi-l privi peste umăr.

— Ai spus replica asta la fel de prost precum cel mai slab actor din Drury Lane.

Apoi deschise uşa şi ieşi ţanţoş din bibliotecă, cu un zâmbet superior. În seara aceea, îl pusese la punct pentru aroganţa lui. Zău că ştiuse să îi răspundă cum se cuvine!

El închise uşa bibliotecii, pentru că nu voia să o urmeze îndeaproape. Însă îl făcuse curios. Nu ştia încă sigur de ce alesese ea să se ascundă în bibliotecă, dar asta nu însemna nimic. Ea era o lady virtuoasă, iar el ar fi trebuit să o însoţească până la uşă din clipa în care îi recunoscuse vocea. Îi plăcuse schimbul de replici pe care îl avusese cu ea, dar o reţinuse prea mult. Ar fi avut de plătit o grămadă de bani dacă ar fi fost prinşi.

Cunoştea regulile şi le respecta din egoism. Nu se atingea de doamnele virtuoase. Se ferise întotdeauna de capcana căsătoriei, deşi erau câteva doamne care îl urmăreau în mod constant. Erau incitate de reputaţia lui şi de pericolul pe care îl reprezenta.

Nu minţise atunci când spusese că îl intriga. O văzuse mai devreme intrând în sala de bal în rochia aceea remarcabilă cu funde verzi. De obicei, nu acorda mare atenţie ţinutelor femeilor decât atunci când încerca să le dezbrace. Dar ea atrăsese atenţia tuturor, inclusiv pe a lui.

Când o întâlnise prima dată la nunta fratelui său, Amy trecuse pe lângă el exact în momentul în care el se întorcea cu paharul de punci. Ea nu îi acceptase scuzele şi cu siguranţă nu apreciase încercarea lui de a uşura situaţia. În seara aceasta, Darcett se gândise să o farmece puţin, şi apoi să încerce din nou să-şi ceară iertare, dar ea îşi exprimase fără echivoc părerea proastă despre el.

Ei bine, asta nu avea nicio importanţă. Ridicând din umeri, păşi pe covor şi văzu ceva pe jos. Se aplecă să-l ridice, apoi ieşi pe coridor. Când ajunse în sala mare, văzu că era un trandafir roşu de mătase. Puse floarea în buzunar cu intenţia să i-o dea înapoi, dar îşi ridică privirea şi o zări pe Alicia privindu-l încruntată. Se hotărî să plece de la bal şi să se ducă într-un loc cu mult mai multă distracție. Prietenii lui îi spuseseră despre o petrecere dată într-o casă nu tocmai respectabilă. Putea foarte bine să se comporte aşa cum se așteptau toţi să o facă.

Mai târziu în aceeaşi seară.

— Domnişoară, vă lipseşte un trandafir de mătase de la rochie, îi spuse Lizzy, camerista.

Cămaşa de noapte şi halatul fluturară în jurul gleznelor lui Amy, în timp ce se apropie grăbită să cerceteze rochia.

— Credeam că sunt bine prinşi, spuse Lizzy pe un ton neliniştit. Poate veţi găsi altul cu care să-l înlocuiţi.

— Nu este vina ta, Lizzy. Va trebui probabil să-i înlocuiesc pe toţi, căci mă îndoiesc că voi putea găsi unul care să se potrivească perfect.

— Atunci o s-o puteţi purta iar, spuse Lizzy. Este o rochie atât de frumoasă.

Amy se îndoia că va dori vreodată să poarte din nou rochia pentru că doar i-ar fi reamintit de eşecul din acea seară.

— Vrei să îmi împleteşti părul?

— Desigur, spuse Lizzy.

Amy îi mulţumi după ce Lizzy termină. Părul îi crescuse în ultimii doi ani, trecându-i cu mult de umeri. Se gândea dacă nu

cumva i-ar sta mai bine cu el mai scurt.

— Mă gândesc să mă tund.

Lizzy clătină din cap.

— Ştiu că este la modă, dar lăsaţi-l lung pentru viitorul soţ. Domnilor le place părul lung.

Amy se gândi la domnul Crawford, preotul de acasă. Era primul bărbat care se arătase interesat de ea şi simţea o strângere de inimă doar gândindu-se la asta. Nu dorea să se gândească la sfârşitul sezonului şi la alegerea pe care trebuia, fără îndoială, să o facă. Simţea că i se strânge stomacul. Avea atâtea îndoieli legate de el. Dar cum ar fi putut refuza singura propunere care avea să i se facă vreodată?

Simţea că îşi iese din fire. Nu voia să se gândească la ultima discuţie cu el sau la speranţele nerostite ale părinţilor ei. Ei îşi dăduseră clar acordul. Tatăl ei îi spusese că domnul Crawford era un om bun, căruia îi păsa de enoriaşii săi. Mama ei îi spusese că un om cu statutul său avea să-şi caute în curând o soţie. Amy nu răspunsese absolut nimic pentru că nu dorise să-i

dezamăgească.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară? întrebă Lizzy.

— Nu, mulţumesc, Lizzy.

Aprecia îngrijorarea lui Lizzy, dar nu era un subiect pe care să-l discute cu altcineva în afară de prietena ei cea mai bună. Amy era într-o dilemă teribilă. Ştia în sufletul ei că avea dreptate, dar trebuia să se gândească şi la părinţii ei.

După ce Lizzy plecă, Amy oftă. Domnul Crawford nu dorise ca ea să plece. Amy îi explicase că voia să profite de această ultimă şansă ca să mai petreacă un sezon cu Georgette. El păruse nefericit, dar apoi spusese că înţelegea situaţia. Pe moment, Amy îşi dorise ca el să o asalteze cu cereri sau să-i pună la îndoială sentimentele pentru el, oferindu-i astfel un motiv întemeiat să-l refuze dacă ar fi cerut-o de soţie. Dar ştia că el intenţiona să facă propunerea la întoarcere.

Dumnezeu s-o aibă în pază. Nu dorea să se căsătorească cu un bărbat care spunea că amândoi erau oameni practici şi se

potriveau foarte bine.

Ştia că părinţii ei aveau aşteptări de la ea, iar asta o ţinea trează nopţile. După atâtea sezoane dezamăgitoare, se simţea vinovată. Amy dorea să le facă pe plac. Voia să-i facă fericiţi, dar căsătorindu-se ca să-şi asigure viitorul ar fi fost ea nefericită. Partea cea mai rea era că nu le spusese părinţilor ei despre temerile ei. Aşteptase până în ultimul moment ca să vorbească cu domnul Crawford. Când părinţii ei vor descoperi adevărul, îşi vor face griji.

Ar fi însă şi mai îngrijorați dacă ar şti ce se petrecuse în seara asta.

Îşi jurase să se schimbe, dar eşuase încă o dată. Se lăsase cuprinsă de timiditate şi se retrăsese în bibliotecă. Victoria ei de moment asupra acelui crai plin pe sine dispăruse în clipa în care se întorsese în sala de dans. Fusese tot timpul cu ochii în patru, sigură că el o va copleşi cu insistențele lui. Nu îl mai văzuse, dar neliniştea îi strică tot restul serii. Încă o dată, se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală venind la Londra.

Auzi o bătaie uşoară în uşă şi tresări. Georgette îşi vârî capul pe uşă.

— Mă bucur că eşti trează. Cămaşa de noapte flutură uşor pe corpul ei subţire în timp ce se îndreptă către noptieră şi puse lumânarea pe ea. Să stăm pe pat?

Se aşezară cu picioarele încrucişate pe saltea. Cearşafurile aveau un miros proaspăt de primăvară, care contrasta puternic cu starea de spirit sumbră a lui Amy.

— N-am reuşit să vorbim aseară pentru că am ajuns târziu, continuă Georgette. Iar astăzi am fost ocupate să despachetăm şi să ne pregătim pentru bal. Am aruncat doar o privire peste schiţele tale, dar mâine, când lumina va fi mai bună, am să mă uit cu atenţie la ele.

Lumina lumânării arunca umbre pe chipul lui Georgette.

— Mi-ar fi plăcut să nu fi plecat de la bal.

Amy nu dorea să vorbească despre motivul pentru care plecase de la bal deoarece era încă dureros.

— Ţi-a plăcut să dansezi cu Beaufort?

— A fost bine. E un bărbat spiritual şi frumos.

— Ce s-a întâmplat, Georgette?

— Este atât de hotărât, spuse ea.

— Adică?

— Săptămâna asta m-a convins de două ori să ne plimbăm prin parc. În seara asta a vrut să ştie la ce petreceri intenţionez să merg săptămâna viitoare.

— Sună de parcă ar fi îndrăgostit, spuse Amy. Tu nu simţi acelaşi lucru?

— Ba da, dar este atât de insistent. Un domn nu ar trebui să grăbească o lady. Desigur că mama a observat şi este de acord. Râse. Pentru că va deveni conte, spuse Georgette, imitând vocea arogantă a mamei ei.

Mama lui Georgette era o femeie puternică. Din punctul ăsta de vedere, nu o invidia deloc pe Georgette.

— Mama ta insistă să te căsătoreşti anul ăsta?

— Da, crede că a venit timpul să mă mărit. Nu poate suporta gândul că celelalte fete frumoase s-au căsătorit, iar eu nu. Credeam

că se va domoli după nunta fratelui meu din toamna trecută, dar acum este şi mai hotărâtă. Mă compară constant cu Suzanne.

Lordul Ramsey, fratele mai mare al lui Georgette, renunţase la obiceiurile sale desfrânate după ce se îndrăgostise nebuneşte de Lady Suzanne, actuala doamnă Ramsey.

— Slavă Domnului că tata îmi ia apărarea, spuse Georgette. Nu mă voi căsători până când n-o să mai pot mânca nimic şi voi leşina doar gândindu-mă la iubitul meu.

Amy râse.

— Unde ai auzit tu ideile astea prosteşti despre iubire?

Georgette zâmbi.

— Ei bine, aşa descria Suzanne sentimentele ei pentru fratele meu. Dar ea e doar o gâscă neroadă, iar eu sunt mult prea raţională pentru astfel de prostii. Probabil că voi sfârşi fată bătrână cu o duzină de pisici.

Amy bănuia că Georgette voia să se agaţe de copilărie cât mai mult posibil.

— Georgette, cred că are sentimente faţă

de tine. Îl ştii de anul trecut.

Georgette ezită.

— Amândouă ştim că iniţial se îndrăgostise de Julianne.

— Oamenii se răzgândesc adesea în dragoste. Sentimentele lui din trecut nu mai contează. Ce contează este ce simte acum şi ce simţi tu pentru el.

— Îmi place foarte tare şi câteodată simt un val de emoţii când sunt cu el. Ne-am simţit foarte bine la petrecerea părinţilor săi iarna trecută.

— Ce te deranjează?

— Îmi trebuie mai mult timp să-mi dau seama de ceea ce simt.

Amy nu voia să o preseze pe Georgette. Avea să descopere în timp ceea ce simţea cu adevărat.

— Dar destul despre mine, spuse Georgette. Bănuiesc că ai ceva să-mi spui.

— Mă cunoşti foarte bine, recunoscu Amy. Fără să vreau, i-am dat speranţe unui domn, şi sunt foarte supărată pentru asta.

— Este vorba despre vicar, domnul Crawford, spuse Georgette. I-ai menţionat

doar în treacăt numele în scrisorile tale, aşa că nu m-am gândit prea mult la asta. Apoi l-am văzut la tine acasă. Părea nefericit, şi mi-am dat seama că se întâmplase ceva.

Amy oftă.

— Nu a vrut ca eu să plec.

— Noi ne-am spus dintotdeauna secretele una alteia. Tăcerea ta cu privire la acest subiect mă îngrijorează, spuse Georgette.

— Când ţi-am scris prima dată, nu mi-am dat seama că interesul domnului Crawford faţă de mine depăşeşte respectul firesc între prieteni.

Domnul Crawford îşi exprimase aprobarea când o văzuse ducând coşuri cu mâncare celor bolnavi şi bătrâni din vecinătate şi îi spusese că are o fire atentă atunci când o găsise punând flori pe mormintele din curtea bisericii.

— Nu mi-ai spus că îţi face curte.

Georgette părea un pic jignită.

— Nu ştiam ce să înţeleg din atenţiile lui, altfel ţi-aş fi scris despre asta. Începuse să vorbească zilnic cu tata. Apoi într-o zi m-a invitat la plimbare. Asta a devenit un obicei,

dar eu nu am înţeles iniţial ce însemna.

— Tu ce simţi pentru el? întrebă Georgette.

— Domnul Crawford e un om bun. S-a dedicat bisericii. Toată lumea din jur îl admiră.

— Eu te-am întrebat de sentimentele tale, replică Georgette.

— Cred că este un om de încredere care are defectele lui, ca noi toţi.

I-ar putea oferi un cămin, copii şi siguranţă. Dar micile detalii o îngrijorau. Întreba adesea dacă putea face nişte sugestii. Deşi vorbea pe un ton blând, sugestiile lui erau, de fapt, critici. Când Amy îi arătase caietul ei de schiţe, se încruntase şi o întrebase dacă nu cumva şi-ar putea petrece timpul mult mai util cu activităţi caritabile. Iar o dată, când se plimbau, îi remarcase o bonetă nouă şi o întrebase dacă nu era prea ostentativă pentru ţară. Îi stricase toată bucuria şi nu mai purtase boneta niciodată în prezenţa lui.

— Amy, eşti tulburată, spuse Georgette.

— Îşi ia foarte în serios rolul de vicar. Cred că se aşteaptă să renunţ la bonetele mele ostentative şi la desen.

— Poftim?! exclamă Georgette indignată. Nu vei renunţa deloc la schiţele tale. Eşti talentată, iar el nu are niciun drept să te oprească.

— Are intenţii bune. Ştiu că se gândeşte că unii enoriaşi sunt săraci şi îşi face griji că lucrurile frivole ar putea trimite un mesaj greşit.

În ziua în care îi criticase boneta, ea încercase să-şi adune curajul şi să-i spună că era impertinent şi nu avea niciun drept să-i spună ce să facă. Dar el îşi ceruse scuze că o întristase. Zâmbise uşor şi îi spusese că înţelegea că tinerelor domnişoare le plăcea să-şi petreacă timpul cu micile lor distracţii. Domnul Crawford îşi exprimase convingerea că, odată căsătorită, va renunţa la obiceiurile copilăreşti.

— Întotdeauna te-ai dedicat activităţilor caritabile acasă, spuse Georgette. Asta nu te-a împiedicat niciodată să desenezi.

Amy nu zise nimic. Aluzia lui că intenţiona

să o ceară de nevastă o alarmase. O cuprinsese o panică atât de mare încât nu mai putuse să respire. Dar ţinuse tot zbuciumul în ea, pentru că nu ştia ce să facă.

— Văd că tu nu simţi nimic pentru el, spuse Georgette. Mă înşel?

— Nu. Am încercat să înlătur orice îndoială. Părinţii mei nu mi-au spus nimic în mod clar, dar ştiu că ei îşi doresc asta.

— Amy, părinţii tăi încearcă să te convingă să te căsătoreşti cu el?

— Nu m-ar forţa niciodată să mă căsătoresc cu nimeni.

Dar în ziua în care îi spusese mamei ei că Georgette o invitase să petreacă sezonul cu ea la Londra, aceasta se încruntase. Apoi o întrebase pe Amy dacă i se părea înţelept să plece „tocmai acum”. Întrebarea mamei ei nu-i mai lăsase nicio îndoială că părinţii ei sperau că domnul Crawford o va cere de soţie.

— Pari foarte posacă, spuse Georgette.

— El consideră că suntem amândoi firi practice şi că ne potrivim foarte bine.

Bănuia că era mai ales interesat de zestrea ei. Tatăl ei nu era aristocrat, dar era un om înstărit.

— Domnul Crawford a spus că mă va aştepta, dar eu am refuzat să îmi iau vreun angajament fiindcă mă simţeam tulburată.

O privise cu un zâmbet condescendent şi îi spuse că era sigur că îşi va veni în fire după o săptămână sau două la Londra. Apoi îi repetase intenţia de a o aştepta, în ciuda obiecţiilor ei. Se simţise îngrozitor.

— Nu te poţi căsători cu el, spuse Georgette. Nu poţi să faci asta!

Amy o privi fix pe Georgette.

— Ar putea să fie ultima mea ocazie să mă mărit.

— Nu! protestă Georgette, ridicând vocea. Meriţi mult mai mult, Amy. Ştiu că vrei să te căsătoreşti din dragoste.

— S-ar putea să nu am de ales.

Rostind aceste cuvinte, se simţi învinsă. Georgette se aplecă spre ea.

— Nu trebuie să te mulţumeşti cu un bărbat care nu te preţuieşte şi nu te iubeşte. Amy, vei avea o viaţă îngrozitoare.

N-am să te las să te dai bătută atât de uşor.

„Eşti prietena mea dragă, dar nu ai cum să înţelegi, pentru că tu eşti frumoasă şi plină de viaţă. Şi tu nu va trebui niciodată să faci o alegerea dureroasă.”

— Nu ai nicio obligaţie faţă de el, aşa că eşti liberă să fii curtată de alţi bărbaţi, spuse Georgette.

În mod nesăbuit, Amy sperase că se va întâmpla aşa ceva, dar în seara aceea înfruntase adevărul. Nicio rochie de bal deosebită nu avea să o transforme într-o frumuseţe răpitoare.

— Altceva te supără, spuse Georgette. Simt asta.

— Am aflat mai târziu că domnul Crawford i-a cerut permisiunea tatălui meu ca să corespondeze cu mine. Acum mă simt obligată să-i răspund la scrisori.

Părinţii ei radiaseră de bucurie, dându-i clar de înţeles că erau foarte mulţumiţi.

— De ce nu le-ai spus că nu ţi-ai luat niciun angajament faţă de domnul Crawford? o întrebă Georgette.

— Păreau atât de fericiţi. M-am simţit

groaznic şi foarte vinovată.

— Nu te poţi căsători cu el doar ca să le faci pe plac părinţilor tăi. Trebuie să te gândeşti mai întâi la tine.

Amy îşi puse picioarele pe pat şi îşi cuprinse gleznele cu braţele.

— Domnul Crawford este primul bărbat care se arată cu adevărat interesat de mine.

Georgette netezi cuvertura.

— Amy, ai atâtea îndoieli în privinţa lui. Îţi înţeleg îngrijorarea, dar nu ai deloc încredere în tine.

Avea îndoieli, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile.

— Mai ai sezonul acesta la dispoziţie, spuse Georgette. Sper să te îndrăgosteşti nebuneşte de unul dintre gentlemenii din Londra.

— Nimeni nu vrea nici măcar să danseze cu mine.

În ultimii cinci ani fusese invitată o singură dată, şi Amy ştia că Julianne aranjase asta.

— Cred că, fără să vrei, le dai de înţeles că nu doreşti să dansezi, spuse Georgette.

Când domnii s-au apropiat de noi în seara asta, ţi-ai lăsat privirea în jos.

— Este un obicei vechi de-al meu.

De fapt, ştiuse că niciunul dintre ei nu o va invita, pentru că aşa se întâmpla întotdeauna.

— Eşti convinsă că nu îţi poţi depăşi timiditatea, dar eu nu cred asta, zise Georgette. Dacă i-ai lăsa pe cei din jur să te vadă aşa cum eşti, minunata mea prietenă, ai fi mult mai fericită.

— Nu pot să fac asta în mod firesc, spuse ea.

— Trebuie doar să exersezi. Georgette ezită. Îţi doreşti, desigur, ca şi ceilalţi să vadă cât de prietenoasă eşti.

Amy o ţintui cu privire şi inima începu să-i bată cu putere.

— Ceilalţi cred că sunt distantă?

Georgette se concentra să-şi netezească uşor cămaşa de noapte.

— Nu, absolut deloc.

Atunci Amy îşi dădu seama că avea dreptate. Clipi des ca să-şi alunge lacrimile care-i împăienjeniseră privirea. Nu-i trecuse

niciodată prin minte că ceilalţi ar putea interpreta greşit timiditatea ei. Georgette o luă de mână.

— Ştiu cât de inteligentă şi spirituală eşti. Ieşi din cochilia tău protectoare şi lasă-i şi pe ceilalţi să o vadă pe Amy pe care o ştiu eu.

Amy simţi un nod în gât. Temându-se să nu o trădeze glasul, se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Anul acesta va fi altfel. Îţi promit. Georgette spuse cuvintele cu atâta emfază, ca şi cum ar fi crezut că, rostindu-le, le-ar fi făcut să se adeverească.

Amy nu o credea, dar îi jură că se va strădui. Până la urmă nu mai avea nimic de pierdut. Era ultimul ei sezon şi ştia că i-ar fi părut rău dacă nu ar fi făcut un efort să iasă din carapacea ei.

Capitolul 2

— Domnule, vă aşteaptă cineva în salonul auriu.

Will deschise ochii împăienjeniţi exact când valetul său trăgea draperiile, lăsând

lumina soarelui să inunde camera.

— Ahh, strigă el, acoperindu-şi ochii.

— Mă iertaţi, domnule, zise Jenkins, fără niciun pic de compătimire în glas.

De fapt, compasiunea nu făcea parte din slujba lui Jenkins. Şi totuşi, dispoziţia lui Will nu se îmbunătăţi sub asaltul brusc al soarelui. Îşi simţea ochii plini de nisip, iar inima îi bătea cu putere.

Gustul acru din gură îl făcea să creadă că băuse prea multe sticle de vin roşu, dar nu reuşea să-şi amintească prea clar ce se întâmplase noaptea trecută. Îşi amintea cum coborâse clătinându-se dintr-o birjă şi se împleticise către uşa de la intrare. Evident, reuşise să se târască sus şi apoi în pat.

Se uită chiorâş la ceasul de pe noptieră.

— Este abia zece. Jenkins, trage draperiile la loc.

— Domnule, stăpânul mi-a ordonat să vă trezesc, spuse Jenkins. Vă aşteaptă la o întâlnire cu membrii familiei.

Will mormăi în semn de dezaprobare. Nu încă o astfel de întâlnire. Ce mai era acum?

Bunica lui suferea iarăşi de palpitaţii imaginare? Sau era vorba despre stările ei de leşin? Sau poate Peter, nepotul lui cel mai mare, urinase pe trandafirii din seră ai mamei pentru a treia oară săptămâna aceasta? Will îşi iubea familia, dar membrii ei îl înnebuneau.

În ultimii patru ani călătorise în toată Europa şi aproape că uitase ce însemna să interacţioneze cu rudele sale. Chiar se gândise că ar putea să scape de ele în casa asta enormă, dar nu, era imposibil, mai ales cu surorile lui băgăcioase şi soţii lor enervanţi care dădeau buzna în salon de trei sau patru ori pe săptămână. Apăruse, cu siguranţă, o nouă situaţie de criză pe care întreaga familie trebuia să o discute în amănunt.

Îi trecu prin minte să-i trimită vorbă fratelui său că este prea bolnav ca să participe, dar, dacă ar fi făcut asta, ar fi trimis după un felcer. Atunci, el ar deveni cea mai mare problemă. Imaginea mamei lui încercând să-l hrănească cu supă de carne şi pâine prăjită a fost îndeajuns să-l

facă să se ridice din pat. Îşi aruncă o privire, dându-şi seama că dormise în cămaşă şi în pantaloni. După ce scotoci prin cearşafurile mototolite, îşi găsi şi lavaliera şifonată.

Jenkins strâmbă din buze în semn de dezgust. Apoi luă lavaliera din mâna lui Will, ţinând-o de parcă ar fi fost un rozător mort.

Will îşi frecă obrazul ţepos cu mâna. Nu petrecuse foarte mult timp la Ashdown House de când se întorsese în Anglia. După nunta fratelui său de anul trecut, o ţinuse tot într-o petrecere cu prietenii lui burlaci. Îşi petrecuse Crăciunul cu familia, dar după sărbători plecase iarăşi şi-şi petrecuse iarna chefuind la cabana de vânătoare a prietenului său, Bellingham.

După ce se întorsese, în urmă cu două săptămâni, se trezise că stă mult prea mult în casă. Familia lui se aşteptase ca el să participe la baluri, la recepţii şi la mese de gală. Considerau că el îşi pierde vremea în salonul mamei sale, în zilele ei „de primire”, când prietenii ei, toţi nişte oameni

îngrozitori, făceau paradă pe acolo. O dată, după o noapte de distracţie, adormise lângă bunica lui pe canapea, o gafă care nu fusese considerată deloc amuzantă de mama şi de surorile lui.

Oboseala resimţită după o noapte de petrecere îl doborî. Se trânti pe burtă şi-şi trase o pernă peste cap. Visă o femeie cu părul lung şi roşu, revărsându-i-se peste sâni, care-i făcea semn cu degetul. Încercă să o sărute, dar ea se întoarse şi dispăru în întuneric, lăsându-l frustrat.

Cineva îi puse mâna pe umăr şi îl scutură. Sări în sus, icnind, şi văzu că fratele lui se holba la el.

— Lua-te-ar naiba! bombăni el.

Hawk îi făcu semn cu mâna.

— Pe legea mea, miroşi ca o fabrică de bere şi ai dormit îmbrăcat.

— Dar mi-am scos cizmele.

Hawk se uită urât la el.

— Felicitări!

— Ha, ha!

Will îşi masă tâmplele dureroase.

— Serios, de ce ar trebui să particip la

întâlnirea asta de familie? Va fi, cu siguranţă, iarăşi ceva ridicol.

Hawk îşi puse mâna în şold.

— Întâlnirea are, de fapt, legătură cu tine.

Will îşi privi fratele cu suspiciune.

— Ce-i cu mine?

— Vom discuta despre asta în salon. Toţi ceilalţi sunt deja acolo. Aranjează-te puţin şi coboară în cel mult douăzeci de minute.

Will se strâmbă.

— Vezi că nu sunt în stare să dau ochii cu ei.

— Sunt sigur că te descurci tu.

Apoi Hawk ieşi.

Când Will intră în salon, după un sfert de oră, Montague, soţul celei mai mari dintre surorile lui, îl privi dispreţuitor.

— Dar mult ţi-a luat!

Lui Will îi veniră în minte mai multe răspunsuri, şi niciunul nu era politicos. Nu spuse nimic din respect faţă de doamnele prezente şi se aşeză pe canapeaua verde lângă bunica lui, care sforăia. Fusese de acord să rămână puţin în Richmond şi zicea în fiecare zi că se va întoarce curând în

Bath. El spera să rămână, pentru că era îngrijorat de sănătatea ei, deşi mătuşa Hester era de părere că născocise toate bolile ca să atragă atenţia.

— William, ai ochii roşii, strigă mama lui. Eşti bolnav?

Mătuşa Hester îşi îndreptă penele înalte ale turbanului ei mov şi urât şi pufni.

— Louisa, băiatul ăsta te păcăleşte de ani în şir. Singurul lucru de care suferă este trasul la măsea.

Montague închise brusc ziarul.

— Nu e de mirare că ziarele îl numesc Diavolul.

— Nu ştiam că-ţi plac ziarele de scandal, spuse Will tărăgănat.

Hawk ridică mâna.

— Haideţi să lăsăm cearta deoparte. Suntem o familie şi nu ar trebui să credem tot ce scriu ziarele, spuse el, privind-o semnificativ pe bunica.

Will se uită la buzele uşor întredeschise ale bunicii sale. Devenise atât de firavă cât timp fusese el plecat în Europa. Acum mergea în baston şi avea nevoie de ajutor să

urce scările, îi era dor de prietenii ei din Bath, dar lui nu îi plăcea să ştie că locuia atât de departe, doar cu o doamnă de companie care să aibă grijă de ea.

Hawk stătea lângă Julianne, soţia lui, şi-i zâmbea bebeluşului lor. Apoi se uită la Will.

— Mă bucur că ai avut parte de aventuri, dar nouă ne-a fost foarte dor de tine. Ne bucurăm că te-ai întors definitiv.

Will se încruntă. Să se întoarcă definitiv? Trase aer în piept, vrând să-i spună fratelui său că nu avea de gând să mai rămână mult timp acasă, dar mama lui i-o luă înainte.

— Sunt recunoscătoare că te-ai întors în sânul familiei, spuse ea. Nu a trecut nicio zi să nu-mi fac griji pentru tine. Nu-i aşa, Patience? o întrebă pe fiica cea mai mare.

— Aşa este, mamă. Patience atinse mâna contesei. Ca mamă, nu pot decât să-mi imaginez cât de dificil ţi-a fost să ştii că fiul tău este plecat atât de des.

Era extrem de evident că voiau să-l facă să se simtă vinovat; dar femeile din familia lui se pricepeau foarte bine să-şi exagereze sentimentele – cu excepţia mătuşii Hester,

care spunea lucrurilor pe nume, şocându-le cu regularitate pe mama şi pe surorile lui. Slavă Domnului că era aşa.

— Will, ne bucurăm să te vedem la casa ta acum, spuse Harmony, sora mijlocie.

Hope, sora cea mică, îl privi cu o expresie vicleană.

— Nu în totalitate, dar te voi ajuta bucuroasă cu asta.

Will îşi masă tâmplele.

— Cu ce anume?

Lordul Kenwick, soţul lui Harmony, pufni.

— Vor să te vadă însurat.

Will se ridică în picioare. La naiba! Surorile lui credeau că nunta este apogeul existenţei unui bărbat.

Mătuşa Hester scotoci prin poşetă, scoase o sticluţă şi îi dădu un ghiont lui Harmony.

— Dă-i sărurile fratelui tău. Mai are puţin şi leşină.

— Hope, n-o să-l forţăm să se însoare, spuse Hawk. Are doar douăzeci şi cinci de ani.

— Douăzeci şi şase de săptămâna trecută, preciză Will.

— Am uitat de ziua lui de naştere, exclamă contesa. Ce fel de mamă uită de fiul ei?

— Mamă, nu trebuie să te învinovăţeşti, spuse Patience. Will a lipsit atât de mult încât era chiar uşor să uiţi.

Will îşi dădu ochii peste cap. Deci acum era vina lui că uitaseră de ziua lui de naştere.

— Nu trebuie să te simţi vinovată, mamă, spuse Hope. Niciunul dintre noi nu şi-a amintit.

Hawk se crispă.

— Will, îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Fiind cel mai mic dintre toţi, se obişnuise de când era copil ca toţi să uite de el şi învăţase să-şi aprecieze libertatea. Desigur că îşi amintiseră de el atunci când făcuse vreo trăsnaie, dar reuşise să iasă basma curată de mai multe ori decât ştiau ei.

— Cum am putut să uit? Contesă trase aer în piept şi-şi şterse lacrimile cu batista. Este puiul meu.

Mătuşa Hester îşi ridică monoclul ca să-l analizeze pe Will.

— Este extraordinar de mare. E o minune că tu l-ai născut.

Fireşte, asta avu ca urmare o avalanşă de proteste din partea celorlalte femei.

Surorile lui îşi cerură scuze şi jurară că se vor revanşa faţă de el.

— Nu-mi pasă de ziua mea de naştere. Dacă vă face să vă simţiţi mai bine, să ştiţi că am sărbătorit cu prietenii.

— Toţi ştim cât de bine te pricepi să petreci, bolborosi Montague.

Lui Will îi zvâcnea capul.

— Putem să trecem direct la subiect? întrebă el, puţin cam tăios.

Toţi îl priviră cu gura căscată.

— Aşa voi face, dacă insişti, spuse Patience pe tonul ei de soră mai mare, plină de emfază. Imaginează-ți cât de jignită s-a simţit mama noastră când a aflat că te-ai încurcat cu domnişoara Fleur, dacă ăsta este numele ei adevărat, care are o reputaţie foarte proastă.

Era tentat să le spună că nu trebuiau să-şi mai facă griji în privinţa Aliciei, dar se răzgândi.

— Viaţa mea personală nu este treaba voastră, replică el.

— Nu prea este personală, spuse Hope. Eşti socotit a fi cel mai mare desfrânat din Anglia.

Will îşi dădu ochii peste cap. Imediat ce avea să se termine întâlnirea asta prostească, intenţiona să-şi facă bagajele şi să plece.

Bunica se trezi cu o tresărire şi privi nedumerită, în jur. Will îi mângâie mâna şi-i zâmbi liniştitor.

— Am pierdut ceva? urlă ea, căci avea tendinţa să ţipe din cauza auzului slab.

— Absolut nimic, spuse Will, ridicând vocea ca ea să-l poată auzi.

— William, interveni contesa. Cum poţi spune aşa ceva? Nu iei deloc întâlnirea în serios.

Will îşi ridică palmele.

— Te bucuri că sunt acasă, dar îţi displace reputaţia mea. Acum că am stabilit asta, n-am putea să ne vedem fiecare de treburile lui?

Hawk îi aruncă o privire de avertizare.

— Mai este o problemă.

Will scoase un geamăt. Cât mai avea să dureze întâlnirea asta afurisită?

— Acum că te-ai întors definitiv, îţi trebuie o ocupaţie, spuse Hawk.

Will ridică mâna.

— Stai. N-am zis niciodată...

Bunica îl înghionti.

— Ce zice? ţipă ea.

El ridică vocea:

— Îmi trebuie o ocupaţie.

Bunica îşi împreună mâinile şi zbieră:

— Biserica ar fi perfectă.

Hester o privi urât pe sora ei.

— Maribelle, enoriaşii se vor revolta. Ziarele îl numesc Diavol.

— Asta nu e foarte drăguţ, urlă bunica. Tu prima!

— Unde să mă duc? întrebă Hester.

— La dracu'! ţipă bunica.

Will îşi ridică pumnul în dreptul gurii, încercând să-şi ascundă râsul, dar umerii îi tremurau. Între timp, micuţa Emma Rose începu să ţipe.

— Îi este foame, spuse Julianne. Trebuie

să o duc în camera ei.

Hawk o ajută să se ridice şi o sărută pe obraz. O urmări pe soţia lui cu privirea până când aceasta dispăru, apoi îşi îndreptă atenţia către Will.

— Am o propunere care cred că ţi se va potrivi.

Era clar că fratele Ivii nu înţelegea nimic. Toate rudele lui presupuseră că dorea să rămână acasă, dar, dacă până acum mai avusese oarece dubii cu privire la plecare, întâlnirea asta ridicolă le înlăturase complet. Indiferent cât de mult îşi iubea familia, pur şi simplu nu mai putea trăi cu ei.

— Administratorul meu se retrage. Cineva trebuie să îi preia îndatoririle. Hawk îşi împreună braţele la piept. Ce spui de asta?

Toţi, chiar şi Montague, se uitau radioşi la el. Will îşi simţea lavaliera în jurul gâtului ca pe un garou. Simţea că aşteptările lor îl striveau asemenea unui bolovan de o jumătate de tonă. O clipă, se simţi prins în capcană, ţintuit de greutatea speranţelor lor, dar era viaţa lui, nu a lor.

— Apreciez oferta ta generoasă, dar eu sunt un hoinar. Nu-mi stă în fire să stau mult timp într-un singur loc. Plănuiesc să plec iar pe continent.

Cumnaţii lui schimbară priviri cunoscătoare. Surorile lui încercau să o consoleze pe mama lui, care-şi ştergea iarăşi lacrimile. Chiar şi Hester se uită la el, dezamăgită. Numai bunica îi zâmbi, iar asta îl făcu să se simtă şi mai prost, pentru că ştia că ea nu auzise ce spusese el.

Hawk oftă.

— Nu vom rezolva nimic la această întâlnire. Vă voi ţine la curent, dar momentan ştiu că toţi aveţi altceva de făcut.

Montague se ridică în picioare.

— Dacă vrei părerea mea…

Hawk ridică mâna.

— Îţi mulţumesc, dar de asta mă voi ocupa eu. William, să ne retragem în biroul meu.

Will făcu vreo câţiva paşi prin birou şi trecând pe lângă glob, îl roti, făcându-l să se învârtă.

— Îmi pare rău pentru neînţelegere, dar ştii că eu nu sunt genul de om care să se

stabilească la casa lui. Se întoarse şi-i zâmbi fratelui său. De data asta plănuiesc să merg în Elveţia.

Când Hawk nu spuse nimic, Will adăugă ceva care spera că-l va împăca pe fratele lui şi pe ceilalţi membri ai familiei.

— Poate că peste câţiva ani voi fi pregătit să mă aşez la casa mea.

— Să te însori.

Will scrâşni din dinţi şi se aşeză pe un scaun din faţa biroului fratelui său. Hawk se juca cu bilele de pe un abac.

— Îţi dai seama că i-ai dezamăgit profund pe membrii familiei noastre.

— Se vor obişnui cu absenţa mea foarte curând. Nu e ca şi cum aş fi petrecut foarte mult timp la Ashdown House.

— Am auzit destule nemulţumiri din cauza absenţelor tale dese, spuse Hawk. I-am promis mamei că voi vorbi cu tine despre cariera ta. Intenţia ta de a merge pe continent pentru o perioadă lungă de timp îmi ridică un mare semn de întrebare.

Will îşi ridică palmele.

— Adică? Eu sunt cel care pleacă, nu tu.

Privirile li se întâlniră.

— Nu vei putea face o altă călătorie fără banii pe care îi primeşti trimestrial.

Inima lui Will începu să bată cu putere.

— Poftim?

— Eu sunt responsabil să-ţi dau aceste fonduri trimestrial. Dacă voi reţine aceşti bani, cu siguranţă te vei supăra pe mine. Este de înţeles. Pe de altă parte, dacă îţi finanţez călătoria, o voi dezamăgi pe mama şi-i voi îndepărta de mine pe ceilalţi membri ai familiei. Şi aşa cred că deja am fost prea indulgent în ceea ce priveşte călătoriile tale prelungite.

— Dar asta este ridicol, şopti Will.

— Ai călătorit timp de patru ani. Asta este mult mai mult decât îşi petrec tinerii atunci când pleacă în turul Europei. Ai petrecut foarte puţin timp cu familia ta de când te-ai întors. Dacă-ţi voi da bani pentru altă călătorie, se vor simţi îndreptăţiţi să creadă că eu am pregătit asta, dându-mi acordul tacit. Mută două bile şi-l privi în ochi pe fratele său. Spune-mi, Will. Ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— De unde să ştiu eu? Ştii ce îmi doresc. Visurile mele nu se vor schimba pentru că alţii nu sunt de acord cu ele.

— Poate asta te va face să înţelegi situaţia în care mă aflu, zise Hawk. Indiferent de ce voi hotărî, cineva va fi nefericit. Şi voi fi sincer cu tine. Cred că este spre binele tău să nu-ţi dau bani pentru această călătorie. Viaţa ta este acum un şir nesfârşit de orgii, şi eu sunt de vină pentru asta. Sperasem că atunci când te vei întoarce în Anglia vei renunţa la petreceri. Dar lucrurile s-au înrăutăţit. Noaptea trecută ai fost atât de beat, încât ai adormit cu hainele pe tine. Vii constant acasă în zorii zilei şi-i deranjezi pe servitori. Nu e cinstit faţă de ei, Will. Muncesc din greu, dar tu nici nu observi şi nici nu îţi pasă. Atunci mi-am dat seama că nu vei renunţa niciodată la petrecerile tale dacă nu voi insista să-ţi găseşti o ocupaţie.

— Nici tu nu ai fost vreun sfânt, spuse Will.

— Am făcut multe greşeli pe care le regret. Dar nu mi-am abandonat niciodată

familia cu totul şi am luat în serios responsabilităţile mele din parlament.

— Nu voi lăsa familia să-mi spună ce să fac.

Mânia fierbea în el, dar ştia că era mai bine să o ascundă. Fratele lui lua în considerare numai răspunsurile raţionale.

— Ei nu văd lucrurile aşa, şi nici tu nu ar trebui, zise Hawk. Când ai pomenit de intenţia ta să pleci, membrii familiei noastre s-au simţit ca şi când i-ai fi abandonat din nou.

— Prostii, nu abandonez pe nimeni.

— Dacă nu ar ţine la tine, nu le-ar păsa deloc dacă ai dispărea pentru totdeauna. Dar le-a fost dor de tine. Mie mi-a fost dor de tine.

— Vă voi scrie des.

— Dat fiind cum te-ai comportat în trecut, am dubii în privinţa asta. Singura dată când ai scris a fost când aveai nevoie de bani, zise Hawk încruntându-se. Eu sunt de vină că nu te-am chemat acasă mai devreme. Ai devenit aproape un străin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hawk. M-

am distrat în călătoriile mele.

— Îţi place prea mult să călătoreşti.

Will trase adânc aer în piept şi expiră încet.

— Nu înţelegi. Este o lume întreagă pe care vreau să o explorez cât timp sunt încă tânăr ca să mă pot bucura de asta.

— Te-am lăsat să călătoreşti prea mult. Ai fost foarte convingător, iar eu eram responsabil pentru surorile noastre. Mi-a fost mai uşor să te las să călătoreşti.

— Am văzut mai multe din lumea asta decât vede majoritatea într-o viaţă întreagă. Nu are de ce să-ţi pară rău, spuse Will.

Hawk clătină din cap.

— Ai avut prea multă libertate şi prea puţine responsabilităţi.

— Eu sunt responsabil pentru mine, spuse el, nemaiputând să-şi ascundă tonul nervos.

— Câteodată trebuie să te sacrifici pentru alţii, spuse Hawk. Iar aceasta este una dintre situaţii.

— Ce vrei să spui? Nu voia să recunoască, dar ştia la ce se referea.

— Nu-ţi pot da bani pentru călătorie fără

să creez neînţelegeri în familie. Nimeni, cu atât mai puţin mama, nu va accepta asta. Lucrurile s-au îmbunătăţit în ultima vreme în familie. Şi trebuie să mă gândesc şi la Julianne, la fiica şi la fiul nostru.

— Hai să facem un compromis, zise Will. Dă-mi şase luni să scap de dorul ăsta de ducă din sânge.

Hawk îşi puse palmele pe suprafaţa lustruită de mahon.

— Îmi pare rău, Will, dar nu pot să fac asta.

— Nu pot să stau la birou toată ziua. O să înnebunesc.

— Unele dintre îndatoririle tale vor fi să inspectezi proprietăţile să vezi dacă au nevoie de reparaţii, de noi construcţii şi să te asiguri că funcţionează canalizarea. Vei fi responsabil şi să strângi arenda.

— Nu sunt obişnuit să-mi trăiesc viaţa într-o cuşcă.

— Will, asta cu greu poate fi numită o cuşcă.

— Dar mie aşa o să mi se pară. Toată familia îşi bagă constant nasul în treburile

celorlalţi. O să înnebunesc într-o lună.

— Ceea ce-mi aminteşte de altă problemă. De dragul rudelor noastre de sex feminin, fii mai discret în privinţa legăturilor tale amoroase. Trebuie să iei în considerare firile lor sensibile.

Will se uită furios la Hawk.

— Exact de asta stau deoparte. Nu am deloc intimitate. Toată lumea se amestecă în viaţa mea.

Privirile li se întâlniră.

— Ai o familie care te iubeşte. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Ba da, ţin la ei, dar am tot dreptul să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau. Asta nu pot negocia.

— Ai fost independent mult prea mult timp şi ai uitat că trebuie să ţii cont şi de nevoile familiei tale.

La naiba. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

— Ia postul de administrator un an, zise Hawk. Pune deoparte din câştiguri în fiecare trimestru. Astfel, într-un an vei avea suficienţi bani ca să-ţi plăteşti o altă

călătorie. Din moment ce vor fi bani câştigaţi de tine, vei avea tot dreptul să-i cheltuieşti aşa cum doreşti.

Will respira din ce în ce mai greu, încercând să-şi controleze mânia.

— Cu alte cuvinte, nu am de ales.

— Este doar pentru un an, Will.

Simţi cum începe să i se zbată un muşchi din obraz. Următoarele douăsprezece luni aveau să fie o adevărată condamnare la temniţă. Familia lui avea să-i urmărească fiecare mişcare şi să-l descoasă permanent în legătură cu tot ce făcea. Se vor aştepta ca el să participe la petrecerile lor şi la baluri. Dacă nu venea, cineva cu siguranţă avea să-l dojenească. Când era mai mic, îl îmboldiseră şi-l împinseseră de la spate ca să se ridice la nivelul aşteptărilor lor – atunci când îşi aminteau de existenţa lui. Acum făceau asta din nou, iar de data asta aveau să câştige. Cum avea să suporte un an în care ei să se amestece mereu în treburile lui?

Hawk oftă.

— Le voi cere celorlalți să-ţi respecte

intimitatea, dar dacă vei continua cu aventurile tale flagrante şi cu petrecerile sălbatice, nu vor admite aşa ceva.

Will se încruntă.

— Cu alte cuvinte, trebuie să renunţ la independenţa mea ca să le fac lor pe plac.

— Exagerezi, şi ştii asta. Tot ce îţi cer este să fii mai discret şi să participi la câteva evenimente în familie, fără să trebuiască să te împingă cineva de la spate. Tu hotărăşti ce evenimente sunt importante. La unele vei fi obligat să participi. Trebuie să mergi la biserică împreună cu familia.

Will se strâmbă.

— Clar. Parcă şi văd ziarele de scandal. Diavolul merge la biserică.

Umerii lui Hawk se cutremurară de râs.

— Asta doar ca să le împaci pe mama şi pe surorile noastre. Mergi la un bal, două cu ele. Ia cina mai des cu familia. Du-o pe mama la o piesă de teatru. Ai face-o foarte fericită.

Indiferent ce spunea Hawk, Will ştia că nu se va schimba nimic. Hawk se ridică în picioare, ocoli biroul şi se sprijini de el.

— Ştiu că nu asta vrei, dar timpul o să treacă repede.

Nu avea de ales, şi fratele lui încercase să facă un compromis. Will ştia că era o ofertă generoasă.

— Mulţumesc pentru slujbă, mai ales că nu am niciun pic de experienţă.

— O să înveţi repede, spuse Hawk.

Will nu se îndoia de abilităţile lui. Avea o memorie bună şi învăţase întotdeauna mai repede decât semenii lui. Dar avea să se plictisească de moarte să lucreze cu registrele de contabilitate. Şi, mai important, ştia că familia lui îşi va băga nasul în treburile lui, aşa cum făcuseră şi astăzi. Încercaseră să-l constrângă să se stabilească în Anglia şi să-şi întemeieze o familie. El însă nu avea nicio intenţie să se însoare şi să se lege şi mai mult de rudele lui băgăcioase.

— Eşti dezamăgit, dar eu chiar cred că această experienţă îţi va prinde bine, zise Hawk.

Deşi se simţea prins în capcană, Will văzu îngrijorarea de pe faţa fratelui său şi

încercă să-l liniştească.

— Sunt convins că ai dreptate.

— Timpul va trece foarte repede. O să vezi. Trebuie să plec la Devonshire să mă întâlnesc cu omul meu de afaceri de acolo. Când mă voi întoarce, peste două săptămâni, vom discuta amănunţit despre îndatoririle tale.

Will dădu din cap aprobator şi ieşi, hotărât să găsească o cale să scape de familia lui sufocantă.

Mai târziu în aceeaşi seară,

Albany, reşedinţa lui Harry Fordham

Will îşi turnă un pahar cu coniac, puse carafa deoparte şi dădu băutura pe gât dintr-o înghiţitură. Apoi îşi mai turnă un pahar şi se întinse într-un fotoliu jerpelit. Era hotărât să-şi înece frustrarea în alcool.

— Ce ghinion are şi fratele tău, Darcett.

Harry Fordham se împiedică, încercând să aţâţe focul. Vătraiul îi căzu din mână pe podeaua de marmură, zăngănind.

Andrew Carrington, conte de Bellingham, luă vătraiul şi-l puse deoparte. Apoi puse

paravanul la loc.

— Uşurel, băiete.

Fordham se împletici până la canapeaua verde, pe care mama lui i-o dăduse când nu mai avusese trebuinţă de ea, şi se întinse. O şuviţă blondă, ondulată îi căzu pe frunte.

— De ce se învârte camera?

— Pentru că eşti praf şi pulbere, spuse Bell.

— Doar plâng după Darcett, şopti el. E groaznic să fii cel mai mic. Eu ştiu prea bine.

Will pufni şi luă o înghiţitură.

— Până astăzi, chiar îmi plăcuse să fiu liber. Fără obligaţii, fără nevastă, fără copii.

— Şi fără bani, mormăi Fordham, legănând în mână paharul gol. Mai vreau ceva de băut.

Bell îl luă peste picior:

— Eşti deja beat.

— Dar nu terminat.

Paharul lui Fordham se rostogoli pe covor. În câteva minute începu să sforăie. Bell ridică carafa şi-l privi pe Will.

— Încă un pahar?

Will traversă camera cu paharul în mână şi Bell i-l umplu.

— Lucrurile nu s-au terminat aşa cum ai vrut tu, dar fratele tău ţi-a oferit un mijloc să-ţi câştigi existenţa.

Will dădu băutura pe gât şi trânti paharul pe masă.

— Da, dar asta înseamnă să locuiesc cu familia mea băgăcioasă. Toţi încearcă să mă constrângă să mă însor. Nu am pic de intimitate. Nimic din ceea ce fac nu-i mulţumeşte, pentru că refuz să mă conformez. Dacă ceva merge prost, organizează o întâlnire cu toţi membrii familiei. La naiba, azi una dintre surorile mele s-a oferit să-mi găsească nevastă.

Ceva sclipi în ochii lui Bell, apoi acesta îşi feri privirea.

— Scuze, nu m-am gândit, spuse Will.

— Nu face asta. Bell îşi îndreptă atenţia către Will. Au trecut patru ani. Viaţa merge mai departe.

Will îşi mai turnă coniac, amintindu-şi de privirea hăituită a lui Bell după ce-şi pierduse întreaga familie – mama, tatăl şi

fratele mai mic din cauza tuberculozei. În noaptea de după înmormântare, Will îl dusese în reşedinţa Fordham. Îl îmbătaseră cu coniac, sperând că va leşina. Niciunul nu spusese nimic, în zori, Bell izbucnise în plâns. Fusese îngrozitor să fie martori la aşa ceva. Îi mulţumise lui Dumnezeu când plecară toţi trei în marea lor călătorie aranjată dinainte, la scurt timp după această întâmplare.

Un an mai târziu, la mult timp după ce familia lui Fordham îl chemase acasă, Bell recunoscuse că se gândise să-şi zboare creierii. Şi în ziua de astăzi mărturisirea lui Bell încă îl speria pe Will.

Bell îl privea cu o expresie întrebătoare.

— Fă-mi o favoare. Nu te mai gândi la asta.

— Corect.

Îşi bău coniacul ca să-şi înece gândurile. Majoritatea oamenilor considerau că Bell avea o fire rece. Will nu credea asta, dar îl cunoscuse pe Bell înainte de tragedie. Prietenul lui fusese un om nesăbuit, cu o fire veselă. Dar, deşi aventurile lor în

străinătate îl înveseliseră într-o oarecare măsură, nu mai era la fel. Era ca şi cum cineva îi luase definitiv bucuria interioară.

Bell ridică paharul.

— Un toast în cinstea noii tale slujbe.

— O să mă plictisesc crunt.

— Tu te plictiseşti oricum uşor.

Bell îi lovi uşor braţul cu pumnul.

— Ştii care este problema ta?

— De fapt, cred că ştiu. Nu m-am mai culcat cu o femeie de o săptămână.

Bell clătină din cap.

— Totul a fost mult prea uşor pentru tine. Inclusiv să cucereşti femeile.

— Şi tu nu profiţi de femeile uşuratice?

— Ai dreptate. Dar argumentul meu este valid. N-ai luptat niciodată pentru nimic.

— Nici tu.

— Sunt un bărbat destul de inteligent, dar, spre deosebire de tine, nu pot să citesc ceva şi să şi reţin imediat. Nu ştiu dacă este vorba de încredere sau dacă îi înşeli pe toţi, dar întotdeauna reuşeşti să ieşi învingător.

Will ridică din umeri.

— Dacă îmi pun în cap că vreau ceva, caut

să-l obţin.

— Acum este prima dată când te confrunţi cu un adevărat obstacol.

Will râse.

— Încetează. Am întâmpinat destule obstacole în călătoriile noastre. Nu se poate să fi uitat momentul în care ne făceam de cap cu gemenele din Paris şi a apărut fratele lor. Dumnezeule, habar n-aveam dacă ne va primi banii drept recompensă.

— Acea întâmplare e un exemplu perfect cum reuşeşti tu să îi farmeci pe alţii ca să facă exact ce vrei tu, spuse Bell. L-ai făcut să se simtă ca şi când ar fi fost un vechi prieten şi tovarăş de-al tău. Până la sfârşitul serii era atât de vrăjit de tine încât uitase complet sau nu-i mai păsa deloc că noi ne-am culcat cu surorile lui.

— Şi mai era şi beat, spuse Will. Iar surorile erau mai mult decât dornice, dacă îţi aminteşti.

— Cred că aia a fost prima şi singura dată când o femeie a încercat să-mi smulgă hainele de pe mine, spuse Bell. Au fost nişte aventuri sălbatice.

— Şi vor mai fi. Dar îmi trebuie bani, zise Will.

— Ştii că eu am suficienţi şi aş putea finanţa călătoria, spuse Bell, dar aş deveni duşmanul familiei tale.

— Trebuie să existe o rezolvare.

— Este o provocare, spuse Bell.

Un zâmbet apăru încet pe faţa lui Will.

— Eşti genial.

— Bănuiesc că vrei să îmi explici.

— Ce ar putea fi mai provocator decât jocurile de noroc?

Bell se încruntă.

— Nu este o idee bună să joci banii pe care nu îi ai.

— În ceea ce mă priveşte, nu am nimic de pierdut, spuse Will. Ştii ce ţinere de minte am. Voi strânge o adevărată avere.

Bell îşi puse paharul deoparte.

— Este riscant.

Riscul făcea totul mult mai palpitant. Will îl bătu pe Bell pe umăr.

— Cred că cel mai bine l-am lăsa pe Fordham să sforăie. Mâine îl voi uimi cu câştigurile mele.

La White, jumătate de oră mai târziu

Un fior îl cuprinse pe Will când intră alături de Bell în sala de jocuri.

— Mă simt norocos în seara asta, zise Will.

Bell îi aruncă o privire.

— Ţine minte, ieşi din joc cât încă ai mână bună şi fii cu ochii pe chelneri. Este uşor să pierzi şirul de câte ori umplu paharele.

Will nu avea de gând să joace în stilul clasic. Memoria lui bună îl ajutase mereu la jocurile de cărţi. În seara asta voia să câştige averea de care avea nevoie pentru călătoria lui pe continent. Era conştient că, pentru a câştiga, trebuia să fie pregătit şi să piardă. Cu multă vreme în urmă, se convinsese că nervii puteau submina judecata clară.

Bell i se alătură la masa cu postav verde. Will comandă un coniac, şi Bell făcu la fel. Jucau 21. Aparent, Will îşi ascunse entuziasmul, dar în sinea lui simţea un fior pulsându-i prin vene. Norocul era important, dar la fel era şi strategia de joc. Cea din urmă putea să-mbogăţească sau să

ruineze un om. Will jucase jocul de multe ori şi avea încredere în capacitatea lui de a juca bine, datorită memoriei excelente.

Cărţile au fost tăiate, iar Palmer, unul dintre cunoscuţii lui, nimeri cea mai mare carte, devenind dealer. Scopul era ca jucătorul să ajungă la douăzeci şi unu sau mai puţin, cât mai aproape, şi să-l învingă pe dealer. Suita nu conta.

Palmer împărţi prima carte celorlalţi şapte jucători. Toţi puteau să-şi vadă cartea, în afară de dealer. Will avea un nouar. Se stabili un pariu minim de douăzeci de lire şi unul maxim de cincizeci. Will parie cincizeci. Bell parie pe minim.

După ce toţi jucătorii pariară, Palmer împărţi a doua carte. Will se uită la cartea lui – un valet. Cărţile lui totalizau nouăsprezece puncte. Dealerul nu avea douăzeci şi unu. Fiecare jucător putea să mai ceară cărţi. Când veni rândul lui, Will spuse pas, pentru că risca să depăşească douăzeci şi unu. Asta însemna că nu mai putea să ridice miza, dar ştia că era important să rămână în joc.

— Iau eu una, spuse Bell, uitându-se în cărţi. Mări miza cu încă douăzeci de lire, ajungând la patruzeci.

Cărţile dealerului depăşiră douăzeci şi unu.

— Banii se duc la cel care are nouăsprezece.

Will arătă cărţile. Nimeni nu avea douăzeci şi unu, două cărţi care, împreună, să facă douăzeci şi unu sau un grup de cinci cărţi care să totalizeze douăzeci şi unu. În oricare dintre aceste situaţii, dealerul ar fi trebuit să plătească dublul mizei. Will era mulţumit de câştigul lui iniţial de cincizeci de lire. Bell câştigă patruzeci de lire.

Will memoră cărţile jucate anterior în timp ce dealerul le punea dedesubt fără să le amestece, aşa cum cerea jocul. Să-şi amintească ce cărţi se folosiseră era o parte importantă din strategia lui Will. Totul ţinea de memoria lui excepţională, căci îi oferea un avantaj enorm.

Palmer împărţi prima carte în jocul următor. Will avea un patru. Miza minimă crescu la cincizeci, iar cea maximă la

şaptezeci. Will sorbi absent din brandy şi parie şaizeci. Bell parie din nou minimum.

Următoarea carte a lui Will a fost un opt. Mai luă o carte cu miza iniţială, minimumul cerut de joc, pentru alte şaizeci de lire. Când luă cartea de jos, expresia îi rămase implacabilă. Era un zece, ceea ce însemna că depăşise şi pierduse. Dezamăgirea de moment îl enervă, dar reuşi să accepte această unică pierdere.

Bell câştigă cincizeci.

În runda următoare, mizele crescură la un minim de şaptezeci şi un maxim de nouăzeci. Will se uită la prima lui carte – un nouă. Parie nouăzeci. Bell parie şaptezeci. Will îi aruncă o privire prietenului său. Bell voia probabil să joace toată noaptea în stilul acesta conservator.

Will dădu coniacul pe gât. Cea de-a doua carte a fost un trei. Cumpără o carte pentru nouăzeci de lire. Cea de-a treia carte a fost un şapte, având în total nouăsprezece.

Bell mai luă o carte cu şaptezeci de lire. Dealerul plăti pentru cele nouăsprezece puncte. Will afişă un zâmbet satisfăcut

deoarece câştigase o sută optzeci de lire.

Bell pierdu şaptezeci de lire şi trânti cărţile pe masă.

— Am terminat.

— Dar este încă devreme, spuse Will.

— Am câştigat douăzeci de lire. E suficient.

Will ridică din umeri şi-i făcu semn chelnerului să-i mai aducă un pahar cu coniac. Bell se aplecă spre el.

— Să nu te pierzi cu firea.

— Du-te, atunci.

Will îşi îndreptă atenţia spre masa de joc. După trei jocuri, mai câştigase o sută zece lire.

În timpul următoarelor cinci jocuri, Will pierdu, dar şi câştigă. Mizele creşteau din ce în ce mai mult, dar acum nu mai avea decât douăzeci de lire. Se gândi o clipă la spusele lui Bell. Retrage-te cât mai poţi. Dar nu, nu avea să renunţe acum. Nu avea nicio siguranţă, dar mai avea încă destul curaj. Intenţiona să plece în zorii zilei un om bogat.

Dealerul schimbă rolul. După câteva

minute de negociere, Palmer îi vându banca lordului Hunter. Dintr-un motiv ciudat, lui Will i se zbârli părul pe ceafă. Încercă să ignore senzaţia ciudată pe care o avea şi să se concentreze la joc.

Hunter împărţi cărţile. Will îşi dădu seama că paharul îi fusese iarăşi umplut de chelner. Luă o gură şi se uită la carte. Avea un şapte. Mizele se stabiliră la minimum o mie şi maximum trei mii. Will parie o mie. Două scaune mai încolo, Yarborough, un om gras, de vârstă mijlocie, parie două mii şi-şi şterse fruntea asudată cu batista. Will îşi luă privirea de la el, neputând să privească un jucător agitat. Îl irita.

Mai luă o gură de coniac. Văzând cea de-a doua carte, sângele îi zvâcni mai rapid prin vene. Era un cinci, ajungând la un total de doisprezece. Se gândi o clipă dacă să mai ia o carte. De obicei nu avea dubii, iar asta îl enerva. La naiba! Nu era supersiţios ca majoritatea jucătorilor. Nu avea nevoie decât de strategie şi de o memorie bună. Will îi aruncă o privire scurtă lui Hunter.

— Mai iau una – tot pentru o mie.

Ridicând cartea, inima începu să-i bată cu putere. Era un şapte, având nouăsprezece puncte în total. Hunter depăşi douăzeci şi unu şi-i plăti pentru cele nouăsprezece puncte. Will avea acum un câştig de două mii douăzeci de lire. Entuziasmul crescu pe măsură ce memora cărţile care fuseseră jucate. Practic simţea că urma să câştige iar. Prima carte a fost un opt. Pariul minim era de două mii, iar cel maxim de patru mii. Will parie două mii şi se strădui să se concentreze pe joc şi nu pe bani. Cea de-a doua carte a fost un trei. Dădu pe gât ce mai rămăsese din coniac şi mai luă o carte, pentru două mii. Văzând cartea, i se uscă gură. Cartea era un zece. Pierduse. Trase încet aer în piept. Avea din nou două mii douăzeci de lire.

Se gândi o clipă să renunţe, dar avea nevoie de un câştig mai mare dacă voia să-şi câştige independenţa faţa de familie. Avea încredere că lucrurile se vor schimba în curând în favoarea sa.

Chelnerul îi aduse încă un pahar de coniac. Will luă o gură şi-şi dădu seama că

era puţin ameţit, dar încă putea să judece clar.

Runda următoare, Will se uită la prima carte, un trei. Parie minimumul de două mii. Cea de-a doua carte a fost un cinci. Cumpără o altă carte – un cinci. O cumpără şi pe a treia pentru două mii – un patru. Tensiunea începuse să-l învăluie, din moment ce şi ceilalţi jucători simţeau că Will avea o mână bună. Se strădui să se concentreze, dar gura îi era la fel de uscată ca iasca. Mai cumpără o carte pentru două mii, totalizând zece mii de lire, cu tot cu câştigul lui anterior de două mii de lire. Aproape că îi auzea pe cei din jur ţinându-şi respirația în timp ce Hunter împărţea cărţile.

O picătură de sudoare îi alunecă pe ceafă. Era un patru. Încercă din răsputeri să nu arate că el câştigase, dar, pentru numele lui Dumnezeu, îi venea să ţipe din toţi rărunchii.

Un şir de cinci cărţi însemna că dealerul avea să plătească dublu. Îşi arătă cărţile, sigur că el câştigase douăzeci de mii de lire

şi propria libertate în noaptea aceea.

Hunter întoarse un as şi un popă, răsturnându-i avantajul lui Will.

Toţi rămaseră cu răsuflarea tăiată. Apoi izbucniră toţi în cor, dar el nu auzea nimic. Se simţea de parcă ar fi plutit pe deasupra, fiind martor la dezastrul care tocmai avusese loc. Îi ţiuiau urechile. Trebuia să plătească dublul mizei. Douăzeci de mii de lire.

Hunter le ceru tuturor să vorbească mai încet, reamintindu-le regulile jocului. Will vedea încântarea făţişă de pe chipul bărbatului. Îşi dorea să-l urască, dar se simţea paralizat. Se strădui să-şi termine coniacul şi zâmbi.

— Domnilor, eu mă retrag.

Când se ridică de la masă, aproape că se împiedică. Cantitatea enormă pe care o băuse făcea ca totul să pară ireal. Se îndreptă clătinându-se către Hunter şi reuşi să mâzgălească o notiţă privind datoria. Numai Dumnezeu ştia de unde avea să facă rost de bani s-o plătească.

Bell se apropie de el cu paşi mari.

— Ce naiba ai făcut? Am auzit ce s-a întâmplat.

— Nu aici, spuse el.

În timp ce urca scările cu grijă, se simţea foarte beat, plutind ca într-o ceaţă. Un servitor de lângă uşă îl ajută să se îmbrace. Bell îl conduse afară. Când Will îşi scăpă mânuşile pe jos, Bell i le ridică.

— Uşurel, băiete. Trăsura mea va sosi în scurt timp.

Bell reuşi să-l bage înăuntru, şi Will închise ochii, iar ultimul lui gând fu că pierduse.

Cineva îi puse mâna pe umăr şi-l scutură. Will avea gura la fel de uscată precum deşertul. Îşi simţea capul de parcă cineva ar fi bătut în el ca într-o tobă. Deschise ochii, dezorientat, şi văzu că Bell îl privea fix. Prietenul lui avea un halat lung peste cămaşă şi pantaloni.

— Cum am ajuns aici? mormăi Will.

— Nu-ţi aminteşti? întrebă Bell.

— Nu.

Will se ridică şi se aplecă înainte, ţinându-şi capul între mâini. Era în cămaşă.

— Valetul meu a reuşit să te dezbrace de haină şi de vestă înainte să leşini pe canapea.

— Eram teribil de beat.

Bell se îndreptă spre o servantă şi se întoarse cu o ceaşcă de ceai.

— Nu este foarte fierbinte, dar sigur îţi este sete.

Will bău ceaiul călduţ.

— Cât este ceasul?

— Unsprezece.

Sună clopotul, şi Will se simţi de parcă îi răsuna lui în cap.

Câteva minute mai târziu, Fordham intră în salon şi se prăbuşi pe un scaun.

— Arăţi ca naiba, dar bănuiesc că era de aşteptat.

Bell se aşeză pe celălalt fotoliu.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat la masa de joc?

— Am pierdut douăzeci de mii de lire afurisite pe care nu le am, spuse Will.

— Trebuie să iei rapid o hotărâre, spuse Bell. Trebuie să plăteşti datoria.

— Bănuiesc că aş putea să fug pe

continent. Nu aş fi nici primul, nici ultimul.

— Fii rezonabil, zise Bell. Nu ai niciun ban. O schimbare de peisaj nu este soluţia. Vei fi printre străini. Cum te vei descurca?

Will se aşeză.

— Ce altceva aş putea face?

— Lasă-mă să-ţi plătesc eu datoria, spuse Bell.

— Nu, nu pot face asta.

— Nu ai bani, zise Bell. Hunter nu va uita de cele douăzeci de mii de lire.

Bell moştenise o avere enormă. Will nu ştia la cât se ridica averea prietenului său, dar Bell îi spusese că era colosală. Deşi era tentat, Will nu voia să profite de prietenia lor.

— Apreciez oferta ta, dar nu ştiu cum voi putea vreodată să-ţi dau banii înapoi.

— Fratele tău va afla despre asta, zise Bell.

— Cel puţin nu în următoarele două săptămâni, spuse Will. A plecat în Devonshire să se întâlnească cu un om de afaceri. La întoarcere va trebui să-l rog pe el s-o plătească. Pufni. Ce mai contează încă

o pată neagră?

Bell îşi împreună braţele la piept.

— Bănuiesc că îţi va cere ceva în schimb.

Urma să petreacă ani buni muncind ca administrator pentru fratele său ca să-şi plătească datoria.

— Nu am de ales.

— Ar mai fi o modalitate să ieşi din situaţia asta, spuse Fordham. N-o să-ţi placă ideea, dar este o alternativă.

Will îl privi întrebător pe Fordham.

— Ei bine, ce este?

Bell pufni.

— Probabil că eşti, într-adevăr, într-o stare deplorabilă dacă nu poţi ghici.

— Vrei să spui să mă însor cu o moştenitoare? întrebă Will.

— Se poate şi mai rău de atât, spuse Fordham.

Will clătină din cap.

— Nu, clar nu. Am şi aşa destule rude băgăcioase. Ultimul lucru pe care îl vreau este o soţie plină de pretenţii.

— Însoară-te cu o femeie sfioasă, spuse Bell. Alege-ţi pe cineva prea timid ca să aibă

ceva de obiectat. Aşteaptă câteva luni, iar până atunci va fi uşurată să audă că vei pleca pe continent.

Era pentru prima dată când Will considera că Bell era rece şi calculat.

— Cine şi-ar lăsa fata să se căsătorească cu un diavol ca mine?

Bell ridică din umeri.

— Şi domnişoara, şi familia ei vor avea de câştigat. Ea se căsătoreşte cu cineva de familie bună, iar tu îţi plăteşti datoria. Nimeni nici nu va clipi dacă te însori din interes, dar dacă nu-ţi vei plăti datoria, îţi vei pierde onoarea.

— Nu, trebuie să existe o altă cale.

Dacă ar putea gândi limpede, ar găsi el o soluţie.

— Dacă aş fi în locul tău, aş arunca o privire la fetele pe care nu le invită nimeni la dans. Sunt disperate, iar tu eşti o partidă bună, spuse Bell.

— În mod ironic, căsătoria este biletul tău de plecare din Anglia, zise Fordham.

Bărbaţii se însurau tot timpul pentru bani. Era o practică acceptată.

— Nu voi păcăli o domnişoară nevinovată şi pe familia ei.

— Dacă vei alege o domnişoară care mai are puţin şi rămâne nemăritată, familia ei îţi va fi recunoscătoare, spuse Bell. Vor şti că te însori cu ea pentru bani, dar ea, în schimb, va face o partidă respectabilă. Nicio domnişoară nu vrea să fie fată bătrână; nimeni n-o va respecta. Dat fiind că nu are altă variantă, va fi, mai mult ca sigur, uşurată.

Bell făcea totul să pară de parcă i-ar fi făcut un mare serviciu unei asemenea fete.

— Am să mă gândesc.

— Nu te gândi prea mult, spuse Bell. Hunter nu va aştepta la nesfârşit.

— Ce zici de Lady Eugenia? întrebă Fordham. Riscă, cu siguranţă, să rămână singură, după cum spun surorile mele.

— Este sora lui Beaufort. M-ar ucide dacă doar m-aş uita la ea, spuse Will. Ştii că nu mă ating de surorile prietenilor.

— Dar roşcata aceea înaltă? Cea care este foarte bună prietenă cu Lady Georgette, întrebă Fordham. Ea are vreun frate?

— De unde să ştiu eu? spuse Will.

— Participă la baluri de ani de zile şi este una dintre fetele pe care nu le invită nimeni la dans, spuse Bel. Nu-mi amintesc să aibă vreun frate. Nu este o prietenă de-a cumnatei tale?

— Ba da, spuse el.

— Ar trebui să fie destul de uşor să i te prezinţi, zise Bell.

Fordham rânji.

— Felicitări. Ţi-am găsit o mireasă.

Will se uită ameninţător la el.

— Crede-mă. Domnişoara Hardwick este singura femeie care nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Fordham şi Bell se priviră amuzaţi.

— Ce? întrebă Will nervos.

— Ţie îţi plac provocările. Iar ea este o provocare, spuse Bell.

— Şi mai bine decât atât, tatăl ei este bogat, adăugă Fordham. Sora mea spunea că are cincizeci de mii de lire.

Tentaţia îi dădea târcoale. Dar nu-şi putea imagina cum ar fi putut s-o convingă pe Roşcată să se căsătorească cu el. Întâi de

toate, ar face bine să nu-i mai spună aşa, din moment ce ei nu îi plăcea. Reuşise să o vrăjească puţin în bibliotecă. Dar dacă ar fi apărut brusc cu un buchet de flori, ar fi devenit suspicioasă.

— Avem o problemă, spuse el. Nu am destul timp să îi fac curte aşa cum trebuie.

— Atunci grăbeşte-te, spuse Bell.

Will îşi frecă obrazul ţepos.

— Este prea deşteaptă. Când îşi va da seama că mă interesează numai banii ei, o să mi-o taie direct.

— Există o cale să te asiguri că se va căsători cu tine, spuse Fordham. Compromite-o!

Bell fluieră.

— Cine ar putea să facă asta mai bine decât Diavolul?

— Aţi înnebunit amândoi, zise Will.

— Familia ta te presează deja să te însori, spuse Fordham. Când vor afla de datorie, îşi vor da seama că au un avantaj în faţa ta. Oricum te vei însura.

— Dumnezeule, chiar că am stricat tot.

Lăsase în mod prostesc lăcomia să-i

întunece judecata, dar fusese atât de sigur că va câştiga. De fapt, nu mai suferise niciodată un eşec atât de mare. Era mai mult decât un eşec; era o adevărată catastrofă.

— Ai două posibilităţi, spuse Bell. Lucrează pentru fratele tău sau însoară-te cu o moştenitoare. Ce alegi?

Indiferent ce ar fi ales, tot un ticălos ar fi fost, dar, pe de altă parte, era deja. Ar fi putut la fel de bine să procedeze în felul său. Will oftă şi-l privi pe Bell.

— Căsătoria, spuse el.

Bell dădu aprobator din cap.

— Îl voi anunţa pe Hunter că vei face rost de bani în curând.

Jumătate de oră mai târziu, Will coborî dintr-o birjă. O ceaţă fină îi umezea paltonul, iar frigul îl făcea să se simtă şi mai rău în timp ce îşi târşâia picioarele către Ashdown House. Când ajunse la prima treaptă în formă de potcoavă, un sunet jalnic îi atrase atenţia. Se uită după un tufiş imens şi văzu un pisoi. Creatura costelivă mieuna repetat. Will se lăsă pe vine şi

întinse mâna.

— Ţi-e frică? murmură el.

Pisoiul se dădu un pic în spate şi continuă să miaune.

— N-ai pe nimeni care să aibă grijă de tine.

Când era copil, aduna pisici şi câini de pripas. Dintr-un motiv ciudat, îi veni în minte dăţile când familia lui uita de el când era mai mic. Erau toţi prea ocupaţi. El era cel mai mic, şi era adesea trimis la doica lui, metoda aristocrată obişnuită folosită atunci când aveau de-a face cu copii răsfăţaţi. Îşi amintea că îşi dorise să aibă un frate apropiat de vârsta lui.

Când avea cinci ani, îl uitaseră la biserică. Era una dintre poveştile preferate ale familiei. Nici măcar nu îi simţiseră lipsa până când pastorul nu-l adusese acasă. Tatălui său i se păruse o întâmplare amuzantă. Mama lui începuse să plângă şi, evident, toţi încercaseră să o consoleze. Nimeni nu ştiuse cât de trist şi de speriat fusese – dar asta se petrecuse cu mult timp în urmă.

Will luă pisica în braţe şi urcă scările cu paşi mari.

— Linişteşte-te, Poppet. Voi avea eu grijă de tine.

Îşi înfăşură haina peste pisoiul umed, dar Poppet continuă să plângă. Will îşi dădu seama că probabil era înfometat.

— Am să-ţi dau nişte smântână din bucătărie, şopti el.

Jones, majordomul pretenţios, strâmbă din nas când Will i-l dădu pe Poppet. Pisoiul avea blana gri şi lăbuţe albe.

— Motănelul miroase un pic din cauza umezelii, spuse Will, ridicând din umeri şi dându-şi jos paltonul.

Jones cercetă animalul.

— Este o pisică, spuse el pe un ton dezaprobator.

Will îl luă iarăşi pe Poppet, care continua să miaune slab, iar Jones îşi şterse mâinile cu o batistă.

— Voi chema un valet să se ocupe de animal.

— Nu, voi avea eu grijă de ea. Nu voia ca Poppet să fie alungată de servitorii grăbiţi.

Aşa că se îndreptă spre scările din spate, Fetițo, să-ți dăm ceva de mâncare.

Intră în bucătărie, speriind-o pe bucătăreasă şi pe celelalte servitoare. Acestea făcură repede o plecăciune, privindu-l de parcă i-ar fi crescut o pereche de coarne.

— Am găsit-o. Este înfometată.

Bucătăreasa zâmbi.

— Îi aduc imediat un castron cu smântână şi îi dau şi un pic de peşte tocat.

Will se lăsă pe vine, privind-o pe Poppet lipăind de zor. Apoi pisica se întinse pe lespezi. Era clar epuizată.

Una dintre servitoare aduse un coş plin cu ziare vechi şi făcu o reverenţă.

— O puteţi lăsa aici, domnule. Avem noi grijă de ea.

El clătină din cap.

— O iau cu mine şi o s-o aduc înapoi mâine dimineață, O puse pe Poppet în coş şi o duse în camera lui.

După ce o aşeză lângă şemineu ca să se încălzească, se aşeză pe covor şi începu să o mângâie. Se gândea că proasta lui

dispoziţie avea drept cauză pierderea suferită cu o noapte înainte şi că avea să treacă. De fapt, se simţea un pic stânjenit că ajunsese să-şi aducă aminte de momentul când familia lui îl uitase la biserică. Dumnezeule, cantitatea impresionantă de coniac pe care o băuse îl făcuse să se simtă descurajat – asta şi datoria monstruoasă.

Pisica scoase un sunet subţire. Will îi mângâie blana moale şi se gândi că asta ar putea să-i facă pe amândoi să se simtă mai bine.

Capitolul 3

O săptămână mai târziu

Fără tragere de inimă, Amy i-o dădu pe Emma lui Julianne şi se aşeză. O mulţime de doamne şi fiicele lor îi admirau schiţele în salonul contesei Hawkfield.

Săptămâna trecută, madame Dupont se uitase pe schiţele ei şi spusese că erau minunate. Modista îşi pusese cusătoresele la lucru, făcând rochii după două dintre schiţele lui Amy. Terminaseră la timp ca să

poată fi arătate astăzi. Amy fusese de acord cu materialele recomandate de madame Dupont şi făcuse şi ea câteva sugestii. Era copleşită de emoţie, din moment ce rochiile ieşiseră chiar mai bine decât se aşteptase.

După ce servitoarele luară tăvile pentru ceai, contesa Hawkfield anunţă că era timpul să înceapă. Amy i se alătură Ivii madame Dupont la masa rotundă. Când modista începu să despacheteze prima rochie, Amy trase adânc aer în piept şi le privi pe doamne.

— Madame Dupont şi cusătoresele ei talentate au făcut două rochii după schiţele mele. Veţi observa culoarea bogată a materialului – catifea roşie, cu volănaşe la decolteu…

Vocea lui Amy se pierdu în timp ce doamnele suspinară la unison. Fu străbătută de un fior de bucurie când se întoarse spre madame Dupont şi o văzu expunând rochia cu ajutorul asistentelor sale. Acesta era succesul pe care şi-l dorise, dar la care nu îndrăznise să spere.

— Este absolut uimitoare, spuse contesa.

— Am asortat-o cu un şal alb de caşmir ornat cu franjuri roşii, spuse Amy în timp ce una dintre asistente îl drapa peste rochie.

— Mi-ar plăcea să am ceva asemănător, spuse Georgette. Nu sunt sigură în privinţa culorii. Amy, ce părere ai?

— Cred că roşul se asortează cu părul tău blond. Culoarea macilor este aprinsă, dar îţi va scoate în evidenţă tenul.

Amy îşi îndreptă atenţia spre cea de-a doua rochie, pe care asistentele lui madame Dupont erau ocupate să o expună.

Doamnele făcură ochii mari. Amy zâmbi deoarece reacţiile lor îi confirmau părerea că schiţele ei erau unice. Existau atât de puţine lucruri pe care le putea controla în viaţa ei, dar, să ştie că celelalte femei considerau că schiţele ei erau remarcabile îi dădea o încredere în sine care îi lipsise, în mod dureros, toată viaţa.

Inspiră adânc şi începu să descrie rochia.

— Această rochie este mult mai ornamentată decât cealaltă. Juponul este din mătase de culoarea fildeşului, bogat împodobit cu paiete, broderii şi lame auriu.

Tivul este brodat cu fir de aur. Gulerul este din dantelă fină vaporoasă cusută pe răscroială, începând de la umeri şi coborând de-a lungul spatelui.

Dantela fusese stropită din abundenţă cu apret ca să stea rigid.

După ce toată lumea admiră rochia, Georgette o ajută pe Amy să împartă schiţele suplimentare. Mai multe doamne o chemară pe madame Dupont, care le dădu discret cartea ei de vizită.

După douăzeci de minute, Amy anunţă că mai avea o creaţie. Se îndreptă către un scrin şi deschise ion pachet mic. Apoi îi arătă lui Julianne o rochie micuţă din muselină brodată cu trandafiri.

— Mă gândeam că Emma Rose ar trebui să poarte cele mai elegante hăinuţe de bebeluş.

— O ador, Amy. Ochii albaştri ai lui Julianne străluceau. Mulţumesc.

Mai multe doamne o încercuiră pe Amy, felicitând-o pentru schiţele ei. Era pentru prima dată când îşi dădea seama că îi plăcea să i se acorde atenţie. Şi mai

important, se simţea mult mai sigură pe ea. Vorbind cu celelalte doamne, nu avea nicio problemă să-şi găsească cuvintele. Poate pentru că subiectul era unul de care ea era foarte interesată şi despre care ştia foarte multe. Ştia că nu avea întotdeauna să fie atât de uşor, dar astăzi avu loc o schimbare importantă.

Patience şi Lady Montague o priveau uimite pe Amy.

— Eşti incredibil de talentată. Sper că vei fi de acord să faci nişte schiţe pentru mine şi surorile mele. Patience privi peste umăr.

Uite-le acolo pe Hope şi Harmony, cercetează rochia de mătase de culoarea fildeşului cu ornamente aurii.

Două servitoare aduseră iarăşi tava cu ceai, iar doamnele se întoarseră la scaunele lor. Şi Amy făcu la fel, răsuflând uşurată că totul mersese atât de bine. După ce acceptă o ceaşcă cu ceai, Hester, Lady Rutledge, se aşeză pe un scaun lângă ea.

— Domnişoară Hardwick, te-ai descurcat extraordinar astăzi. Ochii ridaţi îi sclipiră. Rochia pentru micuţa Emma a fost un gest

minunat.

— Mulţumesc. Îmi place să-mi împărtăşesc pasiunea cu ceilalţi.

— Cred că ţi-ai descoperit talentul târziu, spuse ea, spuse ea.

Acesta va fi anul tău. Crede-mă. Apoi îşi ridică monoclul. Uite-o pe doamna Jenkins. Scuză-mă. Trebuie să vorbesc cu ea.

Sally, Catherine şi Julianne veniră lângă ea.

— Nici măcar nu ne-am putut apropia de tine din cauza celorlalte doamne care îţi solicitau atenţia, spuse Sally.

— I-ai uimit pe toţi, Amy, zise Catherine. Succesul tău uimitor face realizările celorlalte doamne să pară lipsite de importanţă.

— Nu cred, zise Amy. Oricum, cred că cel mai mult contează plăcerea cu care faci ceea ce alegi să faci.

Julianne o luă pe Amy de braţ.

— Vrei să o cunoşti pe bunica soţului meu?

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Amy.

În timp ce se duceau către bătrână,

Julianne o privi pe Amy.

— Bunica nu aude bine, dar vrea să te felicite.

— Mă simt onorată, zise Amy. Bunicii mei au murit în urmă cu mult timp. Cred că este important să petreci cât mai mult timp posibil cu rudele în vârstă.

Julianne începu să zâmbească, apropiindu-se de doamna venerabilă. Părul îi era complet alb, iar pielea uşor pătată de bătrâneţe. Dar Amy putea să şi-o închipuie pe vremea când fusese o tânără frumoasă. Făcu o reverenţă şi o privi deschis.

— Mă simt onorată să vă cunosc.

Avea un zâmbet frumos. Apoi arătă spre rochia pe care madame Dupont o împacheta ca să fie transportată.

— Drăguţă, spuse ea.

— Mulţumesc.

Bătrâna îşi trecu mâna prin păr, apoi arătă către Amy.

— Eşti scoţiană, draga mea?

— Nu, nu sunt.

Patience se apropie în grabă, cu Emma pe umăr.

— O, Doamne, bunica e de părere că oricine are păr roşcat este din Scoţia. Habar nu avem de unde are ideea asta. Mătuşa Hester dă de înţeles că ea ştie, dar refuză să ne spună. Nici nu vreau să mă gândesc despre ce-ar putea fi vorba dacă Hester nu vrea să vorbească despre asta.

Amy şi Julianne râseră; apoi Amy observă că madame Dupont se uita la ea.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Şi se duse la madame Dupont.

— Mulţumesc că aţi făcut rochiile atât de repede. Mă bucur că eforturile noastre au fost atât de apreciate.

Madame înclină din cap.

— Şi eu mă bucur. A fost un timp petrecut cu folos. Câteva doamne au luat cartea mea de vizită şi mi-au promis că vor veni la magazin. O măsură pe Amy din priviri. Schiţele dumneavoastră sunt originale. Am o concurenţă destul de mare în domeniul ăsta. Aş vrea să vă fac o propunere.

Amy se uită la ea cu neîncredere.

— Vă voi da o sumă frumoasă ca să pot folosi schiţele în exclusivitate, zise modista.

Cred că amândouă am avea de câştigat din această colaborare – dacă sunteţi de acord, bineînţeles.

Lui Amy i se tăie respiraţia. Nu visase niciodată că cineva îi va da bani pentru schiţele ei.

— Aspectul financiar al înţelegerii noastre, va rămâne, desigur, confidenţial, adăugă femeia.

Amy ezită. Bunicul ei fusese negustor, iar ea nu avea nimic împotriva celor care-şi câştigau traiul cinstit. Totuşi, părinţii ei păstraseră secretă originea averii imense a mamei ei, pentru că ştiau că lumea bună nu-i iubea pe cei care se ocupau cu comerţul, în acelaşi timp, era într-o mare dilemă. Părinţilor ei le plăcuseră schiţele ei şi erau mândri de realizarea ei. Amy abia aştepta să le scrie despre succesul zilei de azi. Dar nu avea nevoie de bani şi nu credea că merita să rişte.

Era în joc mai mult decât nişte rochii drăguţe. Doamnele erau aspru judecate după înfăţişare – cel puţin în comparaţie cu bărbaţii. Amy înţelegea că ceilalţi erau

atraşi de frumuseţe, dar asta nu era la fel de important precum caracterul. Şi totuşi, ştia din proprie experienţă cât de mult înfăţişarea putea afecta viaţa cuiva.

Dacă ar fi acceptat propunea lui madame Dupont şi s-ar fi răspândit vestea, părinţii ei puteau avea de suferit – la fel şi şansa ei să încheie o căsătorie respectabilă. În timp ce prin minte îi treceau toate aceste gânduri, aruncă o privire către doamnele care se învârteau de colo-colo şi o surprinse pe Lady Boswood privind-o cu ochii pe jumătate închişi.

Îşi feri rapid privirea. Mama lui Georgette ţinea foarte mult la etichetă. Dacă ar fi descoperit că Amy se ocupă de comerţ, ar fi certat-o cu asprime.

— Vă voi da cinci şilingi pentru fiecare schiţă, spuse madame Dupont.

Lui Amy i se tăie respiraţia pentru că era o sumă mare de bani. Madame îi promisese că asta va rămâne între ele, şi că amândouă vor avea de câştigat. Dar riscul să fie descoperită era prea mare.

— Vă apreciez oferta, madame Dupont,

dar sunt mai mult decât dornică să vă dau schiţele fără nicio compensaţie materială. Nu am nevoie de bani şi sunt sigură că nu veţi avea de obiectat faţă de această ofertă. Vă asigur că bucuria dată de dorinţa celorlalţi de a-mi purta creaţiile este suficientă.

Madame Dupont o privi cu o expresie şireată.

— Eu văd lucrurile dintr-o perspectivă de afaceri, spuse ea. Banii sunt modalitatea mea de a mă asigura că îmi veţi da schiţele la timp şi în mod constant. Fără ei, nu v-aţi simţi la fel de obligată să faceţi asta. Evenimentele sociale vă vor ocupa foarte mult timp şi veţi fi tentată să faceţi alte lucruri în loc să-mi asiguraţi schiţele. Ca să fiu sinceră, cred că o înţelegere între noi mă va asigura că doar eu am acces exclusiv la schiţele dumneavoastră. Afacerea mea este una foarte competitivă, iar dacă una dintre schiţe apare în altă parte, mi-ar putea afecta serios afacerea.

Amy se încruntă.

— Vreţi să spuneţi că nu veţi lucra după

schiţele mele decât dacă sunt de acord să-mi daţi bani?

— Cred că este în interesul meu, după cum v-am spus.

Înţelegea îngrijorarea modistei, dar îi era greu să ia o hotărâre, pentru că se temea că va fi descoperită. Şi totuşi, dorea ca schiţele ei să apară în vitrină; dorea ca alte femei să-i poarte creaţiile. Voia să facă rochii pentru doamnele care nu aveau un corp perfect – rochii care le putea transforma pe cele care nu semănau deloc cu imaginea perfectă a unui trandafir englezesc.

Mai era o problemă, una Ia care nu voia să se gândească, dar trebuia să aibă în vedere şi viitorul ei. Dacă mama şi tatăl ei ar fi păţit ceva, Amy ştia că tatăl ei i-ar fi asigurat fonduri generoase ca ea să se poată întreţine, căci era un om înstărit. Deşi ştia foarte puţine despre problemele legale, îşi imagina că asta ar fi implicat avocaţi şi era posibil ca ei să aibă ceva de spus în privinţa finanţelor ei. Îi displăcea această idee, dar, dacă ar avea fondurile ei secrete, ar avea şi un oarecare control asupra

propriilor bani.

Inspiră adânc, ştiind că risca, dar simţindu-se încrezătoare în sine.

— Madame, trebuie să păstraţi tăcerea în legătură cu asta, şopti Amy.

— Aveţi cuvântul meu. Madame o privi şi zâmbi uşor. Când mai primesc nişte schiţe?

— Peste două săptămâni, spuse Amy, dacă sunteţi de acord.

— Desigur. Mulţumesc, domnişoară Hardwick. Cred că asocierea noastră se va dovedi avantajoasă pentru amândouă.

Amy înclină din cap. Starea de nervozitate dispăru, şi gândul că urma să aibă un oarecare control în cea ce priveşte viitorul ei o linişti. Nu trebuia să se mărite cu un bărbat nepotrivit. Chiar şi mai bine, va fi celebră pentru rochiile ei şi respectată pentru talentul său.

Lady Boswood şi Georgette se apropiau, iar expresia sumbră a lui Georgette făcea cât o mie de cuvinte. De când Amy locuia cu prietena ei, observase că Georgette devenea încordată de fiecare dată când mama ei îşi manifesta indignarea în legătură cu ceva.

Adesea şi Amy se simţea agitată în preajma lui Lady Boswood. Se simţea de parcă femeia îi analiza atent toate defectele şi făcea comparaţii defavorabile cu fiica ei. Georgette era conştientă de firea competitivă a mamei ei şi detesta asta. Şi în alte ocazii, ca acum, firea veselă a lui Georgette dispărea şi nu făcea decât să o asculte pe mama ei. Amy bănuia că era singura modalitate ca prietena ei să se apere de o mamă care insista să-şi controleze complet fiica.

Când ajunse lângă Amy, Lady Boswood zâmbi încordat.

— Ei bine, ţi-au ajuns laudele primite astăzi? Sau să te mai lăsăm câteva clipe?

Era evident că mama lui Georgette ura atenţia pe care Amy o primise. Amy îşi aminti ca Julianne îi spusese să aibă grijă cu Lady Boswood şi o cuprinse un sentiment de nelinişte. Se hotărâse să nu iasă deloc în evidenţă în prezenţa acelei doamne. Amy nu se îndoia de capacitatea ei de a trece neobservată. În definitiv, avusese la dispoziţie mulţi ani să exerseze asta.

— Sunt gata de plecare când sunteţi şi dumneavoastră, spuse pe un ton neutru.

— Domnişoară Hardwick, ne întâlnim din nou.

Scrâşni din dinţi, recunoscând vocea distinctă a Diavolului: catifelată şi profundă, cu o urmă vagă de râset răutăcios. Se întoarse încet şi-l văzu stând în picioare cu un pisoi gri în braţe. Abia avu timp să observe lăbuţele albe ale pisoiului, când ţipetele femeilor le întrerupseră discuţia. Înainte să spună ceva, toate celelalte tinere domnişoare năvăliră către el. Amy se dădu la o parte, în timp ce ele îl înconjurară, gângurind în legătură cu pisoiul lui. Ai fi crezut că niciuna dintre ele nu mai văzuse vreodată o pisică. Desigur, nu micul animal era adevărata atracţie.

Ce prostie! Cunoşteau prea bine reputaţia lui de crai, şi asta le atrăgea precum flacăra moliile. Era aura lui de băiat rău. Ei bine, nu era deloc băiat. Era un bărbat în toată firea, care nu avea deloc scrupule.

— Ce pisoi dulce, spuse Sally.

Catherine îl privi printre gene, o poză

afectată pe care Amy o dispreţuia.

— Cum îl cheamă? întrebă Catherine.

— Poppet este o micuţă domnişoară, răspunse el, mângâind pisica.

Catherine şi Sally arătau de parcă mai aveau puţin şi se topeau cu totul.

Amy pufni în sinea ei. Într-adevăr, o micuţă domnişoară. Omul era pur şi simplu întruchiparea flirtului. Se întoarse către Georgette, sigură fiind că şi prietena ei era la fel de dezgustată, dar Georgette trecu pe lângă ea şi-şi făcu loc prin mulţimea de tinere.

— Pot s-o iau în braţe?

El îi dădu pisica lui Georgette, care o adulmecă.

— Domnule, cred că a luat parfumul dumneavoastră.

— A, asta ar explica de ce se spăla, spuse Diavolul. Să-i fac o baie aşa cum trebuie?

Când celelalte doamne chicotiră, Amy îşi dădu ochii peste cap. Probabil că avea vreo poţiune specială care ştergea orice fărâmă de raţiune din creierul tinerelor. Nu, nici măcar nu trebuia să încerce să le

impresioneze. Era genul de crai care se baza pe chipul lui arătos ca să obţină exact ce-şi dorea. Deşi nu-i plăcea să recunoască, nici măcar ea nu era complet indiferentă la frumuseţea lui şi la corpul atletic. Doar că fizicul nu compensa lipsa de caracter.

Căuta mereu noi plăceri şi, din ceea se povestea despre el, îşi petrecea timpul umblând după femei şi îmbătându-se. Amy nu reuşea să înţeleagă de ce domnişoarele credeau că aceste defecte îl făceau atrăgător. Păreau să îl placă şi mai mult pentru că era crai. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să le vrăjească fără efort cu ochii lui negri sclipitori şi cu zâmbetul ştrengăresc. Probabil că venise aici cu pisica doar ca să câştige admiraţia domnişoarelor.

— Georgette, draga mea, strigă Lady Boswood pe un ton care părea exersat. Trebuie să plecăm.

Slavă Domnului. Amy nu mai putea suporta nicio clipă să le urmărească pe toate flirtând cu el. Cu siguranţă că atâta atenţie avea să i se urce la cap. Bineînţeles

că nu era geloasă. Nu-l plăcea, nici măcar un pic.

Lady Boswood o prinse pe fiica ei de braţ şi-o luară înainte, lăsând-o pe Amy în urmă. În timp ce trecea pe lângă domnul Darcett, el îi zâmbi. Ea îi aruncă o privire îngheţată. Licărirea din ochii lui îi spuse că făcuse o greşeală tactică. Cu siguranţă că luase dezaprobarea ei ca pe un fel de provocare.

Avea să-l ignore. Cea mai grea pedeapsă era să-l trateze cu totală indiferenţă. Nu i s-ar mai părea nimic amuzant dacă ea nu ar mai reacţiona adoptând o expresie ofensată – aşa cum el se şi aşteptase, de altfel, s-o facă.

Seara următoare

— Toţi îţi admiră rochia, şopti Georgette când intrară în sala de bal a lordului Broughton şi a soţiei sale. Începi să devii de-a dreptul celebră pentru rochiile tale.

Amy zâmbi. Se simţea elegantă în seara aceea, în rochia diafană de culoarea lavandei, dublată cu satin. Mânecile, decolteul şi tivul erau bordate cu dantelă

aurie. Îi plăceau în special micile funde din satin de culoarea lavandei care ornau partea de jos a rochiei.

Dansul încă nu începuse, iar de data asta, Amy era decisă să nu dea înapoi dacă s-ar fi apropiat vreun domn de ea. Dacă nimeni nu avea s-o invite la dans, era hotărâtă să ţină capul sus şi să discute cu cei din jur. Din cauza tendinţei ei de a deveni agitată în mulţimi, se gândise la câteva întrebări pe care le-ar fi putut pune celorlalți dacă ar fi devenit neliniştită. Procedând astfel, ar fi prins un pic de curaj. Cu siguranţă nu avea să mai fugă să se ascundă în seara asta, aşa cum făcuse la balul organizat de familia Beresford.

Nu ajunseseră departe când Sally le strigă.

— Mă bucur să vă găsesc în mulţimea asta. Doamne, Amy, rochia ta este iarăşi uimitoare. Insist să-mi desenezi şi mie una, deşi nu aş putea să fiu la fel de elegantă pentru că nu simt atât de înaltă ca tine.

— Mulţumesc, Sally, dar şi rochia ta este drăguţă. Îmi place dantela de pe volane.

— Da? Nu eram sigură în privinţa ei, dar acum m-am liniştit, dacă ţie îţi place.

Amy îşi deschise evantaiul.

— Este cald aici. Haideţi să luăm un pahar de punci.

În timp ce se îndreptau către masa cu băuturi răcoritoare, Amy se uită la Sally.

— Ai văzut-o pe Julianne în seara asta?

Sally clătină din cap.

— Am întrebat-o pe contesa de Hawkfield dacă a văzut-o, dar a spus că Julianne nu a vrut să vină fără soţul ei. Se pare că a trebuit să plece într-o călătorie.

— Ah, iată-le, exclamă o voce masculină cunoscută.

Amy se întoarse şi îl zări pe lordul Beaufort salutându-le. Câteva clipe mai târziu, el şi prietenii lui, Charlie Osgood şi lordul Caruthers li se alăturară. Amy aproape se lăsă copleşită de vechile obiceiuri, dar se strădui să-i privească pe domni în ochi şi să le zâmbească.

Beaufort luă mâna înmănuşată a lui Georgette şi făcu o plecăciune. Privind-o pe Georgette, ochii lui albaştri se umplură de

tandreţe şi, în acel moment, Amy simţi că era îndrăgostit nebuneşte de Georgette.

— Domnişoară Hardwick, sunteţi exact persoana pe care doream să o văd, spuse domnul Osgood.

Amy îi zâmbi. Crescuse mult mai mult de anul trecut. Faţa i se mai împlinise şi nu mai era un băieţandru slab şi deşirat.

— Arătaţi foarte bine în seara aceasta, domnule Osgood.

— Mă tem că am întârziat cu scuzele, spuse el.

Ea clipi nedumerită.

— Poftim?

— Acum un an, v-am călcat pe degete în timpul unui dans. Râse. Le-am implorat pe surorile mele să mă înveţe să dansez ca să nu mă mai fac de râs din nou. Îmi permiteţi să-mi repar greşeala, acordându-mi acest dans?

— Mi-ar face mare plăcere.

Osgood nu era un tânăr frumos în sensul clasic, dar se cizelase în ultimul an, iar ei i se părea fermecător simţul autoironie al umorului pe care-l avea. Fu încântată să-i

vadă pe Sally şi lordul Caruthers urmându-i pe ringul de dans.

Beaufort şi Georgette se alăturară celorlalţi dansatori. Cu părul blond şi sprâncenele închise la culoare, Beaufort avea genul de chip care-ţi făcea inima să-ţi stea în loc şi pe femei să-l privească îndelung. Îi făcu cu ochiul lui Georgette, iar ea îi trimise un sărut. El râse şi duse mâna la piept. Amy bănuia că Beaufort avea să-i câştige inima prietenei sale înainte de sfârşitul sezonului.

Flirtul acesta drăgălaş o făcu pe Amy să se întrebe de ce Georgette îşi exprimase îndoiala în privinţa lui Beaufort ceva mai devreme. Poate că acum toate ezitările i se risipiseră. Apoi îi trecu prin minte un gând ciudat. Tatăl lui Georgette îi spunea întruna că nu trebuia să se grăbească să se mărite. Şi totuşi, în acelaşi timp, Lady Boswood o tot presa să se căsătorească. Georgette nu o contrazicea niciodată deschis pe mama ei, dar acum Amy se întreba dacă nu cumva Georgette se răzvrătea împotriva mamei sale. Dacă era aşa, Amy se îndoia că

Georgette era conştientă de comportamentul ei. Lui Amy îi era clar că lordul şi Lady Boswood o năuceau pe fiica lor cu punctele de vedere diferite. Amy voia să stea de vorbă cu Georgette despre asta în acea seară, când aveau să fie singure, pentru că spera să-şi ajute prietena să-şi dea seama de sentimentele ei.

Muzicanţii începură să cânte o melodie veselă, iar Amy îşi concentra toată atenţia asupra paşilor de dans. Era încântată că nu stătea pe margine, să privească. Dansa cu domnul Osgood, care era un partener de dans minunat. Mai dansase de câteva ori cu domni mai în vârstă, la reuniuni de la ţară, dar doar o singură dată la un bal londonez şi, în mod ironic, tot cu domnul Osgood. Lăsă inhibiţiile la o parte şi se bucură de muzică.

Când se întâlniră la mijloc şi se învârtiră, îi zâmbi.

— Surorile tale te-au învăţat bine. Eşti foarte priceput la dans.

— Mulţumesc. Le voi spune surorilor mele că ţi-a plăcut cum dansez, zise el.

— Mai scrii poezii? întrebă ea.

El râse.

— Surorile mele mi-au citit poeziile şi mi-au spus să renunţ. Ce cuvânt au folosit ca să le descrie? A, mi-am amintit – oribile.

Amy râse şi ea.

— Chiar aşa au zis?

— Da, răspunse el, în timp ce se învârteau un cerc. Scriam poezii dintr-o fantezie. Mă şi vedeam meditând lângă o coloană, şi toate doamnele se îndrăgosteau nebuneşte de mine.

Amy râse. Manierele lui se cizelaseră, cu siguranţă, ceea ce-l făcea destul de fermecător.

Când dansul se termină, avea răsuflarea întretăiată şi râdea la una din glumele domnului Osgood. Georgette şi lordul Beaufort îi urmară către masa cu răcoritoare pentru punci. Amy era exuberantă. În doar două săptămâni, făcuse progrese mari ca să scape de reputaţia de fată care nu este invitată la dans.

După ce domnul Osgood se scuză, Amy se trezi dintr-odată complet singură. Beaufort

o condusese pe Georgette, iar pe Sally nu o zărea deloc. Îşi umplu paharul. Privind în sala de bal, privirea ei se opri asupra unei persoane pe care o dispreţuise ani de-a rândul: cea mai nemiloasă doamnă din înalta societate, Elizabeth, actuala Lady Edgemont.

Amy înţepeni fără să vrea, amintindu-şi o întâmplare îngrozitoare. În urmă cu doi ani, Elizabeth trecuse împreună cu prietenele ei pe lângă grupul fetelor neinvitate la dans. Amy lăsase privirea în jos ca să evite contactul vizual cu tinerele acelea răutăcioase. Nu avea să uite niciodată cuvintele lui Elizabeth. „Ia uite şi răţuşca cea urâtă. Credeţi că se va transforma vreodată într-o lebădă?”

Râsul lor nemilos o sfâşiase pe Amy de parcă cineva i-ar fi înfipt un pumnal în inimă.

Soţul lui Elizabeth se îndreptă spre ea şi se aplecă să-i vorbească. Cu o expresie ursuză, ea ridică din umeri. Lordul Edgemont vorbi din nou, de această dată părând exasperat. Elizabeth clătină din cap.

Când el se îndepărtă, ea îl urmări cu o privire plină de venin.

Amy era şocată. În toţi aceşti ani, îşi imaginase că Elizabeth reuşise să obţină tot ceea ce-şi dorise în viaţă. Când se logodise cu lordul Edgemont, anul trecut, lui Amy i se umpluseră ochii de lacrimi. Nedreptatea o umpluse de durere. Îşi imaginase că Elizabeth avea o viaţă idilică alături de lordul Edgemont. Acum îşi dădea seama că femeia pe care ea o crezuse duşmanul ei de moarte nu era deloc fericită în căsnicie.

Amy se întreba de ce nu se bucura de asta. Ar fi trebuit să se simtă alinată de faptul că se făcuse, în sfârşit, dreptate, dar nu simţea nicio satisfacţie că Elizabeth nu avea deloc o căsnicie de basm. Elizabeth îi spusese şi-i făcuse nişte lucruri groaznice lui Amy şi prietenelor ei. În aceste împrejurări, Amy nu reuşea să înţeleagă de ce reacţiona aşa. Ar fi trebuit să jubileze. Ar fi trebuit să aibă sentimentul că Elizabeth primise exact ceea ce meritase.

Ar fi trebuit să-şi dorească să ştie că este nefericită. Dar nu era aşa, deşi avea toate

motivele să o urască pe Elizabeth.

Apoi îşi dădu seama că numai oamenii superficiali şi cruzi se bucurau de nefericirea altora. Ea nu simţea nevoia să se răzbune. Elizabeth era cel mai aprig duşman al ei şi nu avea să cunoască niciodată fericirea pentru că era pur şi simplu rea şi complet lipsită de sentimente.

Amy refuză să mai zăbovească cu gândul la Elizabeth. Puse paharul gol deoparte şi se hotărî să-şi caute prietenele. În seara aceea avea să-şi testeze curajul alăturându-se unui grup. Dacă era primită cu răceală, urma să se scuze şi să treacă mai departe.

Hotărâtă să scape de aglomeraţie, îşi ridică uşor fusta şi se îndepărtă de masa cu răcoritoare. Devenea un pic agitată din cauza mulţimii. Când se opri şi-şi ridică privirea, cineva o apucă de cot. Surprinsă, Amy se uită în ochii negri şi zeflemitori ai Diavolului.

— Te-am speriat? întrebă el.

Vorbise pe un ton jos şi adânc, pe care probabil îl folosea ca să-şi seducă admiratoarele.

— De obicei înşfaci femeile de braţ? întrebă ea.

Diavolul chicoti.

— Numai pe tine.

Amy pufni uşor. Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, îi prinse mâna în îndoitura cotului său, ţinând-o strâns, şi începu să se îndepărteze.

Amy îi simţea muşchii braţului chiar şi prin mâneca de lână şi, dintr-un motiv necunoscut, asta o făcea să se simtă stânjenită.

— Dă-mi drumul.

El părea amuzat.

— Mă răneşti. Tânjesc după compania ta.

— Ghinionul tău, replică ea. Eu nu tânjesc după compania ta.

El râse zgomotos, atrăgând atenţia mai multor matroane care-l priviră încruntate.

— Taci din gură, spuse ea. Se uită lumea la noi.

— Lasă-i să se uite. O măsură din cap până-n picioare, făcând-o să se simtă de parcă i-ar fi dat jos hainele una câte una. Îmi place rochia ta, zise el. Străluceşte în

lumina lumânărilor.

Amy se simţi cuprinsă de un val de ameţeală. Multe domnişoare îşi arătaseră entuziasmul pentru schiţele ei, dar afirmaţia lui simplă despre rochia ei strălucitoare o impresionă în alt fel. Nu o flatase. Admirase rochia pe care ea o crease, şi era prea mândră de talentul ei ca să reziste în faţa complimentului său.

El o privi cu o expresie amuzată.

— Credeam că mă vei dojeni pentru că te-am abordat.

Se lăsase mult prea uşor impresionată de complimentul lui. Un diavol de om, cum era el, se folosea de linguşeală ca să obţină ce voia.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea.

„De ce un om frumos ca păcatul ar urmări o domnişoară atât de insipidă ca mine?”

— Nu poţi să ghiceşti? spuse el.

— Nu, şi nu am chef de ghicitori.

Îşi înclină uşor capul, ca şi când ar fi vrut să-i mărturisească ceva, şi în acel moment ea simţi un miros slab, picant.

— Eşti atât de bănuitoare, spuse el.

— Am un motiv foarte bun.

Observă că genele lui erau groase şi extrem de dese. Când privirile li se întâlniră, Amy avu impresia că se uita la ea de parcă ar fi pus ceva la cale. Îşi feri privirea, simţindu-se uşor stânjenită de felul în care o privea. Pentru binele ei, trebuia să se retragă imediat.

— Mi-a făcut plăcere, dar trebuie să-mi găsesc prietenele, spuse ea. Te rog să mă scuzi.

— Nu încă, zise el.

— Domnule Darcett, eu…

— În sfârşit, am ajuns, spuse el.

Îi distrăsese suficient atenţia încât nu observase că ajunseseră pe ringul de dans. Îl privi uimită.

— Nici măcar nu m-ai întrebat dacă vreau să dansez.

— Am bănuit că îţi place să dansezi.

Îl privi furioasă.

— Eşti îngrozitor.

Se întoarse către ea, iar respiraţia lui îi mângâie uşor obrazul.

— Recunoaşte, ţi se pare că sunt

irezistibil.

— Eşti un ticălos, un bădăran, un…

Muzicanţii începură să cânte o melodie care îi acoperi vorbele. Stătea în faţa ei şi părea că se străduieşte să-şi stăpânească râsul.

Ar fi trebuit să plece, dar ceilalţi ar fi observat. Se purtase arogant, dar numai un nătărău s-ar fi dat în spectacol.

Muzica începu. El făcu o plecăciune. Ea făcu o reverenţă. Apoi el făcu un pas în faţă, iar ea îi ieşi în întâmpinare. Îi zâmbi atunci când trecură unul pe lângă celălalt, schimbându-şi locurile. Amy se hotărî să ignore felul tendenţios în care o privea şi să se concentreze asupra paşilor, schimbându-şi locurile cu cel de alături. Toţi anii în care stătuse de-o parte, învăţase dansurile pe dinafară. Şi totuşi, era o diferenţă între a privi şi a dansa. Dansase bine cu domnul Osgood, dar acel bărbat nu o tulbura aşa cum o făcea Diavolul.

Se prinseră de mâini cu alt cuplu şi se rotiră până când muzica se schimbă. Trecu în partea cealaltă, ajungând iarăşi faţă în

faţă cu domnul Darcett. Nu la mult timp după aceea, se întâlniră în centru apoi se întoarseră şi se învârtiră, făcând un pas în faţă. De data asta merseră unul lângă altul, până ajunseră în faţa celorlalţi. Mâna lui se odihnea pe spatele ei, iar apăsarea lui fermă o făcea să se simtă de parcă era proprietatea lui. Privirile li se încrucişară, iar lui Amy i se tăie răsuflarea. De data asta nu mai avea nimic vesel în ochi, ci doar pasiune şi ceva interzis.

Se despărţiră şi se reîntâlniră, prinzându-se de mâini şi rotindu-se mereu şi mereu. În tot acest timp, el nu-şi luă deloc privirea acaparatoare de la ea. Amy simţea că nu se mai putea împotrivi şi brusc îşi dori ca el să facă sau să spună ceva ridicol, pentru că simţea că se pierde în ochii lui negri de parcă ar fi fost într-un curent puternic care o trăgea la fund.

Din fericire, dansul necesita să schimbe iar locul cu dansatorii vecini şi să treacă mai departe de-a lungul şirului. Amy încerca să-şi păstreze înfăţişarea senină, dar nu se putea stăpâni să nu-l privească. El îi făcu

semn cu ochiul, iar ea se simţi mult mai în largul ei cu această tachinare copilărească. Îi plăcea să o provoace, dar ea era obişnuită cu maimuțărelile lui.

Se mai întâlniră o dată la mijloc şi se prinseră de mâini, învârtindu-se. Amy privi într-o parte, disperată fiind să evite contactul vizual direct cu el, deşi nu era sigură de ce. Apoi el îi şopti la ureche „Uită-te la mine”, cu un glas scăzut şi uşor răguşit.

Inima începu să îi bată mai repede când îi întâlni privirea întunecată, care o prinse captivă. Amy de-abia mai auzea melodia ritmată şi era vag conştientă de pieptul lui care se ridica şi cobora. Latura ei raţională îi striga să se elibereze din strânsoarea lui ameţitoare; dar nu putea s-o facă.

Îşi spuse că ar fi o nebunie să se lase vrăjită de el. Îşi spuse că era doar un dans. Îşi spuse că el nu reprezenta niciun pericol pentru ea. Îşi spuse că până şi un diavol ca el trebuia să respecte bunele maniere.

Se despărţiră din nou, dar uşurarea lui Amy nu ţinu mult, căci îl reîntâlni la mijloc.

Se întoarseră spre capătul şirului. Mâna lui se odihnea iarăşi pe spatele ei. Îl privi cu coada ochiului şi văzu că el o urmărea cu o expresie arzătoare. Când se despărţiră, fiecare îndreptându-se către capetele opuse ale şirului, respiră uşurată.

Orchestra cântă acordurile finale adăugând nişte improvizaţii. Amy făcu o mică reverenţă şi dădu să plece, dar el se oferi să o însoţească şi erau prea mulţi în jur ca să îl poată refuza. O privi iarăşi în ochi, iar ea îşi feri faţa, dându-şi seama că era expert în a vrăji femeile cu privirea lui.

— Te-aş întreba dacă nu vrei nişte punci, dar mă tem că vei dori să te răzbuni şi-l vei turna pe mine, spuse el.

Se întoarse către el şi-l văzu că zâmbea.

— Bănuiesc că ar fi timpul să te iert.

— Aleluia, zise el, făcând-o să râdă.

În timp ce străbăteau sala de bal, Amy era conştientă că ceilalţi se uitau la ei. Ştia că simplu fapt de a fi văzută cu el putea provoca agitaţie, dar urma să scape curând de el.

Când el îi întinse un pahar de punci, ea îl

măsură din priviri.

— Sunt un pic tentată să-l vărs pe tine.

El îi zâmbi radios.

— Văd că am multe lucruri pentru care trebuie să mă căiesc. Ei bine, domnişoară Hardwick, cum m-aş putea recompensa – în afară de a te lăsa să torni punciul pe mine?

— S-ar putea să îţi pară rău că ai întrebat. S-ar putea până la urmă să trebuiască să-mi asculţi ordinele, spuse ea.

— Ce-ai vrea să fac?

— Din moment ce eşti cunoscut drept Diavolul, cred că cea mai mare pedeapsă ar fi să-ţi cer să te îndrepţi, spuse el.

El se apropie de ea.

— S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău. Mi-am învăţat toate lecţiile la Şcoala Iadului – potrivit ziarelor de scandal.

— Atunci trebuie să faci zilnic câte o faptă bună ca să le compensezi pe cele rele. Îl privi cu coada ochiului. Câte lucruri rele sunt?

— Săptămâna asta? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap. El se aplecă mai aproape.

— Două.

Amy îşi îngustă privirea.

— Îmi spui adevărul?

— Sigur… că nu.

Amy izbucni în râs şi-şi bău punciul. Când termină, el îi puse paharul deoparte.

— Vrei să mergem într-unul dintre saloanele alăturate?

Văzând-o că ezită, el îşi lăsă capul în jos.

— Este prea multă gălăgie şi prea multă lume aici.

Îi era un pic teamă, dar, din moment ce nu avea să fie singură acolo, nu vedea nimic rău în asta.

— Poate un pic.

Îi oferi iarăşi braţul, iar ea îl luă de mânecă. Amy îşi dădu seama că fusese de acord să-l însoţească din pricina farmecului său şi nu pentru că i-ar fi fost teamă să refuze politicos.

Voia să o seducă pentru cincizeci de mii de lire.

Îşi plănuise fiecare mişcare şi fiecare vorbă cu mult înainte să vină la bal. Stăpânea arta seducţiei, dar ştia că ea se va

împotrivi metodelor lui obişnuite. Nu era genul de femeie care să se lase copleşită doar pentru că cineva îi lăuda frumuseţea. Domnişoara Hardwick nu era frumoasă. Cuvântul care o descria cel mai bine era unică.

Nici măcar nu se străduise foarte tare să-şi dea seama cum ar fi putut s-o atragă în plasa lui. În seara în care purtase rochia aceea spectaculoasă cu funde verzi şi trandafiri de mătase, el îşi dăduse instinctiv seama că ea avea de gând să devină cea mai elegantă doamnă din societate. În seara aceea observase cum ochii ei verzi i se aprinseseră asemenea candelabrelor din sala de bal când îi spusese că îi plăcea rochia ei sclipitoare. Atunci îşi dăduse seama că o prinsese în mreje.

Calculase fiecare moment ca să-i dărâme zidul de apărare.

Devenise din ce în ce mai priceput odată cu trecerea anilor şi obţinuse mereu ceea ce-şi dorea de la femei. Dar nu mai încercase niciodată să ademenească o femeie nevinovată, şi, nu o dată, simţi

mustrări de conştiinţă. Îşi împietrise inima, pentru că cealaltă alternativă era să-i mărturisească totul fratelui său şi să-şi petreacă ani buni muncind pentru datoria pe care acesta ar fi trebuit să i-o plătească. Iar Will ştia că, dacă se va întâmpla asta, nu va mai pleca vreodată din Anglia.

În timpul dansului, o atrăsese cu privirea lui. Lăsase să i se citească dorinţa pe chip. Simţise că ea capitulase, apoi orchestra cântă ultimele acorduri. Ştia că nu o putea lăsa să plece, aşa că nu încetase să o vrăjească. Acum îi mânca din palmă. O conduse printr-o salon aglomerat într-altul la fel de plin de oameni.

Ceilalţi se uitau la ei întrebător, dar el continuă să meargă până ajunseră într-o încăpere mai mică, unde focul ardea mocnit. Trei domni mai în vârstă îi măsurară cu privirea.

— Vino, îi deranjăm cu siguranţă, spuse el conducând-o pe un coridor întunecat.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem în sala de bal, spuse ea.

El oftă.

— Va trebui să ţipăm ca să ne auzim. Voiam doar să găsesc un loc unde să putem sta de vorbă.

— Balurile nu sunt cel mai potrivit loc pentru o conversaţie, zise ea.

El se îndreptă spre o uşă şi o deschise.

— Ah, un pian. Este o sală de muzică. Putem discuta aici.

— Este întuneric acolo, spuse ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai dreptate.

O auzi inspirând adânc.

— Domnule Darcett, dacă dumneata crezi că sunt atât de naivă să te urmez în camera aceea, te înşeli amarnic.

El o trase de mână.

— Nu va şti nimeni. Nu e ca şi cum nu am mai fi fost singuri înainte.

— M-ai adus aici înadins, zise ea şocată.

— Nici nu ştiam că există camera asta.

Aşa era, dar se gândise că ar fi putut găsi o cameră părăsită, după care să se folosească de talentul lui de seducător ca să o înduplece. Ar fi mers suficient de departe încât să o facă să se simtă vinovată şi

ruşinată. Apoi s-ar fi oferit să se însoare cu ea, pentru că o dezonorase. Ar fi putut să-l refuze, dar el ar fi convins-o că făcea ceea ce era corect.

Nu vedea altă cale, pentru că nu avea săptămâni la dispoziţie ca să o curteze.

Amy îşi trase mâna înapoi.

— Poate că am fost destul de naivă ca să mă las pradă farmecului dumitale înşelător, dar crede-mă că nu se va mai întâmpla, spuse ea.

El încercă să se gândească la o modalitate să salveze situaţia şi se hotărî că singura soluţie era să-şi ceară scuze.

— Iartă-mă. Am sărit calul. Te voi conduce înapoi în sala de bal.

— Ba nu. Te rog să nu te mai apropii în veci de mine, zise ea, cu vocea tremurându-i puţin. Îşi apucă fusta, se învârti şi se grăbi către palier.

Will îşi simţi pieptul prins în gheara amărăciunii. O privi până când dispăru. Apoi se sprijini de perete.

— La naiba, bombăni el.

Făcuse o groază de lucruri rele până

acum. Sedusese multe femei de-a lungul anilor şi le părăsise când se săturase de ele. Îşi spusese în sinea lui că ele consimţiseră şi ştiau că nu avea să dureze. Plecase de fiecare dată fără să-i pese deloc şi uitase de ele.

Dar niciodată nu se înjosise mai mult ca în acea seară.

Imediat ce scăpă de el, Amy se îndreptă către camera de toaletă a doamnelor. Se simţi recunoscătoare când descoperi că nu era nimeni.

După ce se aşeză pe un scaun gol, Amy inspiră adânc să se liniştească. Ştia ce reputaţie avea el, şi totuşi se lăsase pradă farmecului său. Dar el ştia foarte bine cum să vrăjească o femeie. Câte înaintea ei îi căzuseră în plasă? pufni, ştiind că nenumărate femei îi permiseseră de bunăvoie să îşi aroge libertăţi indecente faţă de ele.

De ce o alesese pe ea? Deoarece credea că era o ţintă uşoară, în noaptea aceea, în biblioteca domnului Beresford, îi spusese că i se părea uimitoare. Amy îşi dăduse seama

că minţea. Şi totuşi, în seara asta, îi căzuse direct în capcană. Profitase de ea, iar acum se simţea ca o netoată pentru că îl lăsase să o păcălească.

Era clar un bărbat netrebnic care ştia cum să le amăgească pe femei şi căruia nu-i păsa de nimeni altcineva în afară de el. Nu avea de ce să se învinovăţească. Într-adevăr, îi cunoştea reputaţia, dar crezuse că va fi în siguranţă la un bal din înalta societate. Cu siguranţă bunele maniere nu însemnau nimic pentru el.

Stătu acolo o vreme, nehotărâtă. Ultimul lucru pe care îl dorea era să îl întâlnească iarăşi, dar nu greşise cu nimic. Refuză să-l lase să îi mai strice un bal. O parte din ea voia să mai rămână în camera de toaletă ca să se liniştească, dar alţii o văzuseră plecând cu Diavolul. Dacă nu se întorcea curând în sala de bal, cineva i-ar fi putut observa lipsa. Nu dorea să dea naştere la bănuieli.

Se ridică, îşi scutură rochia şi se îndreptă către sala de bal. Odată ajunsă, se trezi burse înconjurată de acelaşi grup de

domnişoare care se strânseseră şi în jurul Diavolului la Ashdown House.

— Dumnezeule mare, spuse Sally. Toată lumea te-a văzut dansând cu Diavolul, iar apoi plecând cu el.

— Sunt atât de invidioasă, spuse Priscilla. Cum ai reuşit să-i atragi atenţia?

— Chiar aşa, interveni Charlotte. Toate murim să dansăm cu el, iar tu arătai de parcă voiai să scapi de el.

Amy afişă o expresie plictisită. Nu ar fi recunoscut niciodată că o păcălise.

— A insistat să dansăm, iar apoi nu mai voia să-mi dea drumul. Oftă. Am reuşit, în sfârşit, să scap de el.

Sally, Beatrice, Catherine, Charlotte şi Priscilla, toate rămaseră cu gura căscată.

Domnii Osgood, Benton şi Portfrey li se alăturară, împiedicând orice discuţie despre Diavol. Vorbeau toţi odată, cu excepţia lui Amy. Îi era imposibil să urmărească mai multe conversaţii în acelaşi timp şi profită de ocazie să privească cu atenţie în sala de bal. Din fericire, Diavolul nu era nicăieri, dar ar fi putut pândi undeva, în mulţime.

Dacă îl mai întâlnea iarăşi, avea de gând să respingă fără menajamente orice încercare de a o aborda.

Domnul Osgood se întoarse către ea.

— Domnişoară Hardwick, îmi acordaţi onoarea să ne plimbăm afară unde este mai răcoare?

— Da, mulţumesc.

Era exact aşa cum trebuia să fie un gentleman – blând, respectabil şi amabil. Orice domnişoară ar fi fost norocoasă să fie curtată de el, dar Amy ţinea la el doar ca la un prieten.

O conduse prin mulţime şi ieşiră afară, pe palier. Mai erau câteva cupluri care stăteau lângă scări, dar ei se îndreptară spre o nişă din perete unde era o statuie a zeiţei Diana.

— Mulţumesc, spuse ea. Îmi ţiuiau urechile în sala de dans.

— Domnişoară Hardwick, pot vorbi sincer? spuse el pe un ton solemn.

— Desigur.

— Te-am văzut dansând cu Darcett, zise el.

Îl privi circumspect.

— Sincer, m-am îngrijorat când te-a condus în salonul alăturat, continuă domnul Osgood. Ştii că are o reputaţie proastă?

Lui Amy i se părea drăguţ că el se îngrijorase.

— Ar trebui să fiu surdă şi oarbă să nu ştiu.

— Şi totuşi i-ai permis să te însoţească.

— Deşi îţi apreciez îngrijorarea, ţine cont că nu eram singuri.

— Te rog să mă ierţi. Nu ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu mă simt jignită, domnule Osgood. Cred că este foarte drăguţ din partea ta să mă avertizezi, dar te asigur că nu sunt deloc în pericol să cad în mrejele lui. „Cel puţin, nu acum”, adăugă în gând.

Osgood îi oferi braţul.

— Să ne întoarcem în sala de dans? îţi doreşti cu siguranţă să dansezi.

— Asta este o invitaţie? spuse ea, zâmbind.

— Îmi faci această onoare? întrebă el.

— Da, răspunse ea.

Se întoarseră şi Amy simţi că i se taie

răsuflarea văzând ochii negri ai Diavolului. Stătea sprijinit de balustradă şi buzele lui schiţară un zâmbet aproape imperceptibil. Apoi îşi înclină capul, în timp ce domnul Osgood o conducea mai departe, simţea privirea Diavolului ţintuind-o.

— Pari neliniştită, zise domnul Osgood.

— Nu mai sunt. Îşi jură să nu-l mai lase niciodată pe Diavol să o tulbure.

Will rămase cu spatele sprijinit de balustradă. Fără îndoială, Amy considera că domnul Osgood era o companie plăcută.

Nu era proastă. Mersese prea departe şi acţionase mult prea repede în seara asta, iar ea îl respinsese categoric. De obicei, era mult mai iscusit când seducea o femeie, dar disperarea îl făcuse să gândească greşit, aşa cum făcuse şi la masa de joc. Acum pierduse iarăşi. După seara asta, nu va mai vorbi niciodată cu el. Nu o învinovăţea deloc.

Bell ieşi din sala de bal şi i se alătură.

— Părea că o ai la degetul mic. Apoi am văzut-o cu Osgood.

Will se întoarse şi se uită la podeaua cu

romburi de marmură.

— Las-o baltă.

— S-a întâmplat ceva, spuse Bell.

— Am terminat cu asta. I se făcu rău doar gândindu-se la ce intenţionase să facă.

— Ce ai să faci?

— Voi vorbi cu fratele meu când se va întoarce, răspunse el.

— Mai sunt şi alte fete disperate.

— Nu pot, spuse el.

Bell se uită la el.

— De ce?

— Se pare că am, totuşi, o conştiinţă.

Capitolul 4

Georgette veni în camera lui Amy devreme a doua zi de dimineaţă şi se trânti pe pat.

Amy se frecă la ochi.

— E foarte devreme şi am ajuns foarte târziu aseară – sau, mai bine zis, azi-dimineaţă.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu tine. Ştii că mama va sta cu noi în salon după micul dejun şi va asculta tot ce vorbim. Trebuie, deci, să-ţi vorbesc acum.

Amy se ridică.

— Ce s-a întâmplat?

— N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat aseară la bal, spuse Georgette.

Amy se gândi la întâlnirea ei îngrozitoare cu domnul Darcett, dar nu pomeni nimic pentru că Georgette era în mod evident foarte agitată şi avea nevoie de ea.

— Spune-mi.

— Mama m-a făcut de râs aseară. Am auzit-o spunându-i doamnei Jenkins că se aşteaptă ca eu şi Beau să ne logodim în scurt timp. Georgette se ridică brusc în fund. Cum a putut să-mi facă una ca asta?

— O, Doamne.

— Vrea ca lucrurile să se petreacă după placul ei. Ieri mi-a spus să fac în aşa fel încât domnul Beau să mă placă. Am întrebat-o ce voia să spună cu asta, iar ea m-a certat că am fost impertinentă.

— Te-ai simţit foarte bine cu Beaufort aseară, spuse Amy.

— S-a mai întâmplat ceva. Ochii lui Georgette se umplură de lacrimi.

Amy găsi o batistă pe noptieră şi

Georgette îşi şterse lacrimile.

— Beau m-a rugat să ne plimbăm prin sala de bal, şi am acceptat, desigur. Apoi le-am văzut pe mamele noastre stând împreună. Ne-au făcut cu mâna. Am bănuit eu că era ceva în neregulă, şi am avut dreptate. Amândouă au făcut mare caz cum că eu şi Beau suntem un cuplu drăguţ. Apoi mama lui a zis că se vor auzi cu siguranţă clopotele de nuntă înainte de sfârşitul sezonului. În tot timpul ăsta, simţeam că îmi luase foc faţa.

— Îmi pare rău. Sună destul de jenant.

Povestea o făcu pe Amy să-şi aprecieze mama şi mai mult. Se gândea de multe ori că viaţa lui Georgette era mai uşoară decât a ei, dar acum ştia că prietena ei avea partea ei de probleme.

— Iar lucrurile s-au înrăutăţit, zise Georgette. Beau şi-a dus mâna la ureche şi a zis că şi el aude clopotele de nuntă.

— Cred că este îndrăgostit de tine, spuse Amy. Ştiu că ţii la el.

— Tu nu înţelegi? Toţi mă împing să mă căsătoresc cu el. E ca şi cum ar fi o

concluzie evidentă, iar eu trebuie doar să fiu de acord pentru că toţi au aşteptări de la mine. Georgette îşi cuprinse genunchii cu braţele. Simt că îmi iau dreptul meu să aleg.

— Georgette, dacă îl iubeşti, nu lăsa pe altcineva să intervină între tine şi Beau.

— Amy, şi el mă presează. Presupune că ne vom căsători. Gândeşte-te cum te-ai simţi dacă părinţii tăi te-ar împinge de la spate să te căsătoreşti cu domnul Crawford. Şi adaugă la asta şi presupunerea lui că vă veţi căsători.

— Nu a vorbit direct de căsătorie, dar a făcut aluzii, spuse Amy. Şi nu mi-a plăcut deloc când i-a cerut voie tatălui meu să corespondeze cu mine, când eu nu i-am permis niciodată să facă asta.

— Deci înţelegi, spuse Georgette. Ar trebui să avem dreptul să hotărâm singure.

Amy oftă.

— Există o mare diferenţă. Domnul Crawford nu mă iubeşte, dar sunt convinsă că Beau ţine enorm la tine.

— Ce se întâmplă după căsătorie? întrebă Georgette. Beau va continua să facă

presupuneri? Va lua hotărâri în locul meu fără să mă consulte? Voi avea vreodată dreptul să fac propriile alegeri?

— Poate că ar trebui să vorbeşti cu Beau despre ceea ce te preocupă.

— Ai dreptate. Georgette se încruntă. Amy, ai lipsit mult timp din sala de bal. Te-am văzut plecând cu domnul Darcett.

Amy îi relată prietenei ei tot ce se întâmplase.

— Ştiam că e un crai lipsit de principii, dar credeam că sunt în siguranţă cu atâta lume în jur.

— De ce ar face aşa ceva? întrebă Georgette. Una este să defileze cu văduvele acelea neruşinate, dar ştie că un astfel de comportament este inacceptabil faţă de domnişoare.

— Probabil a crezut că sunt o pradă uşoară.

Îşi strânse pumnii. Cum îndrăznise să se poarte cu ea atât de necuviincios? Ar trebui să-i fie ruşine, dar era probabil amuzat de ceea ce-i făcuse.

— Nu are sens, spuse Georgette. Este un

crai. De ce ar risca să fie prins singur cu o domnişoară respectabilă?

Amy înghiţi în sec.

— Pentru că nu a fost prima dată când m-a prins singură.

— Poftim? ţipă Georgette.

— Vorbeşte mai încet, spuse Amy. Nu vreau să mai ştie nimeni. Mi-ar putea strica reputaţia.

Apoi îi povesti lui Georgette cum Darcett o găsise singură în bibliotecă.

— Trebuie să îl tratăm cu răceală de acum înainte, spuse Georgette. Provine dintr-o familie foarte bună, dar nu este deloc respectabil.

— Sper că n-am să-l mai revăd niciodată, spuse Amy.

Dar Julianne era cumnata lui, iar Amy bănuia că l-ar fi putut întâlni când avea să se ducă în vizită la prietena ei la Ashdown House. Dacă se va întâmpla aşa, va privi prin el, de parcă nici n-ar exista.

Mai târziu în acea dimineaţă, Amy şi Georgette îşi luară locul la masa rotundă în salonul doamnei Boswood. Amândouă îşi

aduseseră lucrul de mână, pentru că mama lui Georgette insistase să se ocupe zilnic de asta.

— Domnişoară Hardwick, începu Lady Boswood, te-am văzut dansând cu domnul Darcett seara trecută.

Amy schimbă o privire elocventă cu Georgette. Lady Boswood pufni.

— Este un tânăr fermecător, dar nu are cea mai bună reputaţie. Recunosc că este plăcut ca tinerii să-ţi dea atenţie, dar aş fi atentă în ceea ce-l priveşte. Promite-mi că-l vei evita.

— Puteţi fi sigură că nu voi mai avea niciodată nimic de-a face cu el, spuse Amy.

Simţea că fierbe de furie de fiecare dată când se gândea la felul în care o păcălise.

— Georgette, am fost foarte fericită să te văd dansând şi plimbându-te cu domnul Beaufort, continuă Lady Boswood. Toţi spun că veţi fi un cuplu minunat. Şi mă aştept ca într-o zi să devii contesă.

Georgette se apleacă asupra lucrului. Degetele îi tremurau puţin. Lui Amy îi părea rău pentru prietena ei. Se întreba dacă

aceasta va avea vreodată curajul să o înfrunte pe mama ei, dar îşi dădea seama că asta i-ar fi făcut mai mult rău decât bine.

Sosi un valet cu o tavă pe care se afla corespondența. Deşi Amy era nerăbdătoare să afle dacă îi scrisese mama ei, se concentră asupra lucrului. O lady nu îşi arăta în public nerăbdarea.

Câteva minute mai târziu, Lady Boswodd îi dădu o scrisoare fiicei sale.

— Este de la mătuşa ta, Marianne. Şi uite o scrisoare şi pentru tine, domnişoară Hardwick.

În sfârşit, îşi zise Amy. Era sigură că era de la părinţii ei, dar, când se uită la adresă, împietri. Nu era scrisul mamei sale.

Lady Boswood se îmbujoră la faţă. Îşi deschise evantaiul şi începu să îşi facă vânt.

— Este foarte cald aici. Nu înţeleg de ce servitorii insistă să facă focul.

Georgette se uită la mama ei cu ochii mari şi pe bună dreptate, căci era plăcut în cameră.

Lady Boswood se ridică.

— Trebuie să mă ocup de meniu în

sufragerie. Georgette, am încredere că tu şi domnişoara Hardwick vă veţi ocupa de corespondenţă. Ştii ce părere am despre irosirea timpului.

După ce Lady Boswood plecă, Georgette clătină din cap.

— Asta nu este prima dată când se plânge de căldură. O face, cu siguranţă, să fie prost dispusă.

Amy ridică din umeri. Lady Boswood părea să se simtă prost dispusă mai tot timpul. Şi totuşi, se înroşise la faţă.

— Poate chiar nu se simte bine.

— A fost foarte nervoasă, spuse Georgette. Ei bine, mă bucur că a plecat pentru că nu am nici cea mai mică intenţie să citesc scrisoarea mătuşii Marianne. Îi voi răspunde mai încolo.

Amy desfăcu scrisoarea.

— Dar cum îi vei răspunde dacă nu i-ai citit scrisoarea?

— Mereu se plânge de diverse boli, apoi mă întreabă când am de gând să mă căsătoresc. Aşa că îi scriu de fiecare dată aceeaşi scrisoare. O privi pe Amy cu un

zâmbet poznaş şi începu să vorbească pe un ton mieros. „Dragă mătuşă Marianne, sper că te vei simţi mai bine când vei primi această scrisoare. Mama şi tata sunt bine. La fel şi fraţii mei şi soţiile lor. Eu nu m-am măritat încă, dar mama are mari speranţe în privinţa asta. Nepoata ta devotată, Georgette.” Zâmbi, făcând să îi apară gropiţe în obraji.

— Eşti incorigibilă, spuse Amy, râzând. Apoi deschise, nerăbdătoare, scrisoarea.

— Este de la părinţii tăi? întrebă Georgette.

Amy oftă.

— Nu, este de la domnul Crawford.

Georgette se ridică repede şi se apropie de ea.

— Ce spune?

— Abia am desfăcut-o.

Georgette o privi cu viclenie.

— Citeşte-o cu voce tare.

— Mai bine ai citi scrisoarea mătuşii tale şi i-ai răspunde politicos. Dacă vrea să-ţi lase averea ei?

— Mai degrabă mi l-ar lăsa pe Herbert,

bătrânul ei câine de vânătoare.

Amy râse.

— Mătuşa ta este atât de nesuferită?

— Nu, e mai rău de atât, zise Georgette. Ei bine, îmi voi face datoria şi voi citi scrisoarea zgârcitei ăleia bătrâne.

Georgette mormăi în timp ce desfăcea scrisoarea. Amy zâmbi, dar zâmbetul i se şterse de pe buze când începu să citească scrisoarea domnului Crawford.

Dragă domnişoară Hardwick,

Sper că scrisoarea mea te va găsi cu bine. Eu, unul, nu reuşesc să înţeleg atracţia faţă de Londra, cu împrejurimile ei murdare şi răufăcătorii ei. Ca să fiu sincer, nu pot să înţeleg de ce ai alege Londra în locul casei tale minunate de la ţară.

Ştii ce-mi doresc, deşi nu am vorbit deschis despre asta. M-a întristat plecarea ta. De fapt, am fost şocat că mi-ai spus să nu te aştept. Eu înţelesesem că te-ai dus la Londra la cererea prietenei tale, dar acum mă întreb dacă nu cumva sunt şi alte motive. Nu vreau să te jignesc cu bănuielile mele. Poate-mi vei putea scrie să mă asiguri

că nu s-a schimbat nimic în ceea ce mă priveşte.

Cu sinceritate,

FA. Crawford

— Amy? întrebă Georgette. Pari tulburată.

Amy se uită la prietena ei.

— Încă nu a renunţat să mă aştepte, deşi i-am spus clar că nu vreau să-mi iau niciun angajament. Se pare că l-am rănit. Nu am vrut asta, iar acum mă simt îngrozitor.

Georgette puse scrisoarea ei deoparte.

— Întâi de toate, dacă avea sentimente atât de puternice faţă de tine, ar fi trebuit să te ceară de nevastă, dar nu a făcut-o. Pun rămăşag că a avut destule ocazii să facă asta. În al doilea rând, nu ţi-a spus că îi ceruse permisiunea tatălui tău să îţi scrie. Făcând asta, s-a asigurat că putea să insiste cu cererea lui. Dar nu e corect, încearcă să te manipuleze. Aşa că să nu-ţi pară rău pentru el, zise Georgette. Este vina lui dacă este posomorât.

Amy împături scrisoarea.

— Cred că are intenţii bune, dar nu este complet nevinovat şi nici eu nu sunt.

Georgette clătină din cap.

— De ce spui asta? Tu nu ai greşit cu nimic.

— Ba da. Netezi marginile scrisorii. I-am spus că vin la Londra ca să fiu cu tine şi aşa este. Dar nu i-am spus tot adevărul. Am venit aici pentru mine, pentru că mai voiam un ultim sezon în care să fiu şi eu invitată la dans şi să-mi găsesc dragostea. Iar partea asta nu i-am spus-o domnului Crawford. Poate că ar fi trebuit, dar cred că ar fi fost jignitor. Cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să îi spun să nu mă aştepte.

— Bănuiesc că îi vei răspunde la scrisoare.

— Nu am încotro. Urăsc să fac asta, dar cred că este important să-i spun că totuşi nu ne potrivim deloc. Şi-i doresc tot binele din lume. Inspiră adânc, apoi expiră încet. După care va trebui să le explic cumva hotărârea asta şi părinţilor mei. Cred că ei trăiesc cu impresia greşită că doresc să mă mărit cu domnul Crawford.

— Vor fi dezamăgiţi? întrebă Georgette.

— Nu cred că voi afla, pentru că mă

îndoiesc că îmi vor spune.

Amy se întreba cum avea să le spună că se gândise să se căsătorească cu domnul Crawford numai ca să le facă lor pe plac. Apoi îşi dădu seama că ar fi mai bine ca ei să nu ştie asta. Mama şi tatăl ei se vor învinovăţi şi vor avea sentimentul că au dezamăgit-o. Dar Amy ştia că greşise din cauza tulburării şi a reţinerii ei faţă de acest subiect. Se ridică de pe scaun.

— Îi voi scrie domnului Crawford imediat. Mă tem că dacă nu voi face asta, o voi tot amâna pentru că este un lucru neplăcut.

Luă scrisoarea cu ea sus, la micul birou, scoase o coală de hârtie şi deschise călimara. La început, mintea îi îngheţă căutând cea mai bună metodă să-i spună că ei doi nu aveau niciun viitor. Apoi îşi dădu seama că cel mai bine era să folosească un limbaj simplu şi concis.

Dragă domnule Crawford,

Am primit astăzi scrisoarea dumitale şi îmi pare râu că v-am provocat atâta suferinţă. Nu a fost intenţionat. Spuneai în scrisoare că ai fost şocat că v-am cerut să nu mă

aștept. Ip spun sincer că nu aş fi putut să fac asta. Am ajuns la concluzia că interesele şi firile noastre sunt foarte diferite. Şi totuşi, te admir atât de tare încât am dus o luptă interioară extraordinară. Dar, după un timp îndelungat de gândire, am ajuns la concluzia că nu suntem potriviţi.

Ai tot respectul meu şi te admir foarte tare pentru devotamentul faţă de biserică. Ştiu că e foarte important pentru dumneata să fii un exemplu şi un lider spiritual pentru enoriaşii dumitale.

Sper că vom rămâne prieteni şi-ţi doresc sincer să fii fericit.

A dumitale prietenă,

Amy Hardwick

Puse scrisoarea în plic şi-l sigilă. Nu ştia dacă va întâlni vreodată un bărbat care să o iubească, dar nu avea nicio îndoială că decizia pe care o luase în ceea ce-l privea pe domnul Crawford era cea corectă.

Georgette broda o batistă pentru tatăl ei în salon în timp ce Amy se ocupa de una dintre schiţele ei. Lumina după-amiezii era bună, iar Georgette se simţea mulţumită. Îi

plăcea să brodeze pentru că o făcea să se simtă liniştită.

Se auzi clopoţelul de la uşă. Poate că era unul dintre colegii politicieni ai tatălui său. Se întâlneau adesea cu tatăl ei în bibliotecă.

Se auziră paşi dincolo de salon. Vocea mamei ei părea veselă, iar Georgette îşi dădu seama, încă înainte să-i audă glasul, că era Beau. Abia se văzuseră seara trecută. Câteodată era prea insistent, dar acum nu ştia de ce venise şi nu avea rost să facă presupuneri greşite. Când mama ei intră, o privi pe Georgette cu zâmbetul ei obişnuit, fals.

— Georgette, uite cine ardea de nerăbdare să te revadă.

Tinerele se ridicară şi făcură o reverenţă.

— Ce mai faci? întrebă Georgette.

Beau îi dădu un buchet de flori sălbatice.

— Mulţumesc, zise ea.

Le-ar fi apreciat mai mult dacă s-ar fi gândit să-i aducă şi lui Amy, dar îşi spuse că era bărbat şi nu se gândea la astfel de lucruri.

— Ia, te rog, un loc, îl îndemnă Lady

Boswood. Este întotdeauna o încântare să te văd. Nu-i aşa, Georgette?

Conversaţia greoaie pe care o făcea mama ei o călca pe nervi pe Georgette, dar nu putea arăta asta.

— Este o surpriză, spuse Georgette. Nu mă aşteptam să te văd atât de curând după balul de aseară. „Ar trebui să mă simt flatată de insistenţa lui, dar încep să mă simt sufocată."

Beau zâmbi.

— Speram că vei accepta să faci o plimbare cu mine prin parc.

Georgette privi într-o parte, către Amy, având de gând să sugereze să rămână în casă, dar mama ei o întrerupse, ca de obicei:

— Desigur că Georgette vrea să facă o plimbare cu tine. Fugi şi ia-ţi jacheta pe tine, dragă, ca să-ţi ţină cald. Şi ia-ţi şi umbrela de soare.

Nu avu de ales, dar mama ei hotăra întotdeauna. Apoi îşi dădu seama că şi ea putea lua hotărâri. Până la urmă, mama ei nu i-ar ţine predici de faţă cu Beau.

— Dar am putea să rămânem în casă. Putem discuta în timp ce eu şi Amy lucrăm.

Amy îşi ridică privirea de pe schiţa ei.

— Nu vreau să rataţi plimbarea din cauza mea. Sunt atât de preocupată de schiţele mele încât nu aş fi o companie prea plăcută.

Lady Boswood bătu din palme.

— Am stabilit, atunci.

Georgette rămase tăcută pe drumul către Rotten Row, dar tropotele cailor şi strigătele vânzătorilor ambulanţi împiedicau orice conversaţie. O durea puţin capul, aşa cum se întâmpla când trebuia să tacă din gură în privinţa unui comentariu stupid sau sever făcut de mama ei.

Beau îi zâmbi, apoi îşi îndreptă atenţia asupra drumului. Georgette ştia că ar fi trebuit să fie fericită. Orice altă tânără domnişoară i l-ar fura cu bucurie pe Beau, dacă i s-ar ivi prilejul. Avea un zâmbet vioi şi ochi albaştri-deschis, atât de diferiţi de ochii ei de un albastru mai închis. Jobenul îi acoperea părul blond cu nuanţe de culoarea firului de pai şi a soarelui. Nu era nicio îndoială că era frumos, spiritual şi amabil.

Dar faptul că-i făcea curte cu atâta hotărâre o copleşea uneori, şi desigur că mama ei îl încuraja să le viziteze cât putea de des. Poate că era timpul să-i spună că nu ar trebui să fie o cursă, dar asta l-ar fi putut răni. Chiar îl plăcea şi ţinea la el. Era mai bine să nu spună nimic. Era doar un pic indispusă pentru că mama ei se purtase atât de servil mai devreme.

Când ajunseră la Rotten Row, aleile erau pline. Georgette ştia că Beau era mândru de cabrioleta lui şi-i plăcea să vorbească despre asta. Asculta zâmbind uşor până când el îşi dădu seama că se uitase vorbind şi că o plictisea de moarte. Desigur, ea îl asigură că îi plăcea glasul lui, iar el îi replicase pe un ton răguşit că şi lui îi plăcea vocea ei.

Georgette era binedispusă acum pentru că soarele strălucea şi, fiindcă că era departe de mama ei, nu se mai simţea de parcă ceilalţi trăgeau de ea sau o împingeau de la spate. Îşi învârti umbrela de soare şi le făcu cu mâna lui Sally şi fratelui ei. Pe drum, amândoi făceau cu mâna cunoştinţelor care

le ieşeau în cale.

Beau se aplecă spre ea.

— Iată-i pe prietenii mei, zise el, ridicând vocea. Am să opresc o clipă.

— Foarte bine.

După ce se opriră şi se ocupă de cai, Beau o ajută să coboare. Atunci când merseseră prima dată la plimbare, se temuse un pic să coboare de pe roţile mari, galbene, dar acum se simţea confortabil atâta timp cât el era acolo să o ajute.

O adiere de vânt ridică frunzele în aer. Stejarii înalţi făceau umbră, iar mirosul ierbii cosite îi gâdila nările lui Georgette.

Beau o însoţi să-i salute pe Charles Osgood şi pe lordul Caruthers.

— Bine v-am găsit, spuse Beau.

Georgette făcu o reverenţă.

— Sper că vă bucuraţi de ziua asta minunată şi de plimbare.

— Ei bine, speram să atragem atenţia unor domnişoare drăguţe, zise Osgood.

— Eu am cea mai drăguţă domnişoară din Anglia, replică Beau, şi e numai a mea.

Lui Georgette i se păru un pic ciudat că

vorbise despre ea ca şi când ar fost un obiect, precum cabrioleta, dar asta nu însemna nimic.

Cineva de pe alee strigă şi le făcu semn cu mâna. Era mama lui Beau, Lady Wallingham, şi fiica ei, Eugenia.

Georgette afişă un zâmbet de complezenţă, dar Lady Wallingham era la fel de ridicolă ca şi mama lui Georgette. Lady Wallingham avea un singur avantaj faţă de Lady Boswood – acela că nu părea prost dispusă.

Lady Wallingham o îmboldi pe biata Eugenia ca să meargă mai repede către ei. Georgette înţelegea cu siguranţă cum se simţea Eugenia. De ce nu pricepeau unele mame arta fină a subtilităţii?

Fiind o femeie destul de masivă, Lady Wallingham îşi duse mâna la piept şi începu să respire greu când ajunse în dreptul lor.

— Vai de mine, nu voiam să vă ratez. Îi dădu iarăşi un cot Eugeniei. Fă o reverenţă.

Georgette se hotărî să o salveze pe Eugenia.

— I-ai cunoscut pe lordul Caruthers şi pe

domnul Osgood?

Înainte ca Eugenia să poată răspunde, Lady Wallingham o întrerupse:

— Da, toţi prietenii fiului meu ne vizitează frecvent. Dar bineînţeles că abia aştept să vii cu noi în vizită la bunica lui Beau sâmbăta aceasta.

— Dumnezeule, am uitat complet, spuse Georgette, fără să reuşească prea bine să-şi ascundă tonul tăios. Sau poate că nu am fost invitată?

Şi-i imagina pe Lady Wallingham şi pe Beau trăgând-o de mâini ca într-un joc cu odgonul.

— Mamă, nu am invitat-o încă pe Georgette, spuse Beau.

Caruthers şi Osgood schimbară priviri amuzate.

— Ei bine, grăbeşte-te şi invit-o, continuă Lady Wallingham. Doar nu vrei să-şi facă alte planuri. Mângâie mâna lui Georgette. Sunt sigură că te vei consulta întâi cu fiul meu drag, spuse Lady Wallingham. Ştiu că nu vrei să-l dezamăgeşti.

Georgette vru să spună că Beau ar fi

trebuit să se consulte cu ea, dar trebui să se abţină ca să nu dea naştere la vreo scenă.

— Sunteţi un cuplu minunat, continuă Lady Wallingham. Familia noastră va avea, fără îndoială, un nou membru până la vară.

Afirmaţia lui Lady Wallingham era ultima picătură. Georgette nu se mai putea forţa să zâmbească. Toţi făceau supoziţii în privinţa ei şi presupuneau că ea este de acord. Dar pur şi simplu nu mai putea suporta.

Caruthers făcu o plecăciune.

— Doamnelor, Beaufort. Eu şi Osgood am plecat. O seară bună.

Cei doi se urcară în cabrioleta lui Caruthers care, mânuind cu îndemânare frâiele, ieşi pe drumul principal şi dispăru printre numeroasele trăsuri.

Georgette se întoarse către Beau, cu gândul să-l roage să o ducă acasă, dar el făcu ochii mari. Probabil că-şi dădea seama că era supărată pentru că nu încerca să ascundă asta.

— Georgette, poate îmi dai voie să te însoţesc la o plimbare, spuse Beau.

— Ce idee minunată! exclamă Lady

Wallingham. Eu şi Eugenia vom merge să vizităm nişte cunoştinţe. Să ai grijă la excrementele de cal, Lady Georgette. Nu vrei să-ţi strici pantofii.

Georgette îl luă pe Beau de braţ, şi acesta o conduse departe de alee, ajungând într-o zonă cu un peisaj mult mai rustic. Când rămaseră doar ei doi, el se sprijini cu spatele de un copac.

— Îmi pare rău că mama a trântit invitaţia în felul acela. I-am spus că aş vrea să te invit, dar câteodată nu gândeşte înainte să vorbească.

— Amândoi avem mame ridicole, spuse ea.

— Dar sunt mamele noastre şi, merită să le respectăm indiferent de defectele lor. Zâmbi. Şi tot ce trebuie să faci este să le faci pe plac.

— Nu, Beau. Tu nu înţelegi. Dacă le fac pe plac înseamnă să fiu supusă şi să fac ce vor sau ce se aşteaptă ele să fac. Eu nu am aproape nimic de zis în ceea ce priveşte viaţa mea, pentru că toţi hotărăsc ce este mai bine pentru mine. Nimeni nu se gândeşte să-mi ceară părerea înainte.

El îi cuprinse obrajii cu ambele palme.

— Nu-ţi face griji. Mamele noastre sunt doar încântate că eu îţi fac curte. Şi eu la fel.

Georgette îşi întoarse faţa, detestând că trebuia să spună ce avea de spus, dar dacă nu ar fi vorbit deschis, toţi ar fi continuat să o manipuleze să facă ce vor ei.

— Georgette, ce s-a întâmplat?

Se uită la el.

— Nu mai vreau să mă forţeze toată lumea.

El se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Georgette trase aer în piept, tremurând. Nu-i era uşor să spună asta.

— Toţi încearcă să mă grăbească, inclusiv tu. Nimeni nu-mi spune direct, dar nici nu sunt foarte subtili. Ambele noastre familii presupun că noi ne vom căsători. Iar asta mă nelinişteşte, Beau.

El păru alarmat. Apoi o prinse de umeri.

— Georgette, credeam că avem o înţelegere.

— Nu am vorbit nimic despre asta. Nimeni

nu m-a întrebat vreodată nimic în legătură cu asta.

— Dar era de la sine înţeles, replică el. Am venit la tine în vizită. Ne-am sărutat iarna trecută. Şi da, mi-ai dat de înţeles că doreşti să te căsătoreşti cu mine.

— Nu spun că nu vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse ea. Îţi zic doar că am nevoie de mai mult timp.

— Nu ştii ce simt pentru tine?

— Îţi cer doar o luăm mai încet. Mă simt ca la o întrecere.

Buzele lui Beau se strânseră într-o linie subţire.

— În fiecare seară când mă duc la culcare îmi imaginez că eşti acolo cu mine.

Dumnezeule mare!

— Beau, nu ar trebui să îmi spui asta.

— De ce? Ştiu că eşti o tânără respectabilă, dar mă gândesc cum ar fi să devenim intimi. Şi acele sentimente nu sunt deloc greşite.

— Ştiu, dar nu suntem căsătoriţi.

O luă în braţe.

— Am putea fi.

Georgette îşi feri faţa şi clipi, încercând să-şi reţină lacrimile.

— Nu mă asculţi.

Beau se lipi mai strâns de ea.

— Dar îmi este atât de greu să aştept.

Ea icni, simţindu-i mădularul tare presându-i stomacul.

— Te rog, nu te teme, spuse el.

Georgette îşi închise ochii.

— De asta te grăbeşti atât de tare să te însori cu mine. Vrei să te culci cu mine.

El începu să râdă.

— Unde ai auzit asta?

— Am trei fraţi mai mari. Îl împinse, încercâd să-l dea la o parte. Nu mi-ai răspuns.

O sărută uşor pe buze.

— Voi încerca din răsputeri să ţin cont de dorinţa ta de a o lua mai încet, dar nu vreau să aştept prea mult.

Georgette se desprinse din îmbrăţişarea lui. Beau tot nu înţelegea nimic. Presupusese pur şi simplu că ea se va mărita cu el, iar asta o făcea să se întrebe ce altceva ar mai presupune pe viitor fără

să o întrebe ce doreşte.

— Cred că cel mai bine ar fi să mă conduci acasă.

— Eşti încă tulburată, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Dacă ai fi ascultat cu adevărat ce ţi-am spus acum câteva clipe, nu m-ai fi întrebat asta. Dar eşti exact ca mamele noastre. Faci presupuneri în legătură cu deciziile pe care crezi că le voi lua.

Clătină din cap. Beau, nu lua totul de bun. Şi cred că ar fi mai bine să nu merg cu familia ta în vizită la bunica ta. Asta va da naştere altor aşteptări cu privire la viitorul nostru, iar eu nu sunt deloc hotărâtă ce să fac.

El îşi încleştă maxilarul şi plecă, lăsând-o să-l ajungă din urmă. Ea se străduia să ţină pasul cu el. Într-un final se opri, se întoarse şi se îndreptă spre ea. Se opri la un pas în faţa ei, dar distanţa părea imensă.

— Iartă-mă că mi-am ieşit din fire. Am făcut unele presupuneri, dar am fost încurajat de fiecare gest şi vorbă de-a ta.

— Beau, cred că cel mai bine ar fi să mă

duci acasă.

Nu înţelegea nimic din ceea ce-i spusese ea, şi bănuia că nici nu o va face vreodată. Se simţea cumplit, dându-şi seama că el încă nu realiza că tot mai făcea presupuneri.

— Mă faci să sufăr pentru că mamei i-a scăpat invitaţia la bunica, spuse el. Am văzut că imediat ţi-a dispărut zâmbetul. Nu e corect să mă învinovăţeşti pe mine. Nu o pot controla pe mama.

— Beau, nu e drept să presupui că voi face cum spui tu. Adică să îţi vizitez familia, să mă plimb cu trăsura, să dansez şi mai ales, să mă căsătoresc cu tine, zise ea. Dacă nu spun ceea ce gândesc, toţi vor continua să creadă că voi face ceea ce cred ei că este mai bine pentru mine.

— Asta înseamnă să faci curte, replică el.

— Mă presezi şi nu vrei să recunoşti asta. Du-mă acasă, Beau.

— Nu vrei decât să îngreunezi lucrurile, zise el.

— Nu, vreau doar să am ceva de spus în legătură cu viaţa mea.

Capitolul 5

O săptămână mai târziu

Amy profită de soarele dimineţii ca să lucreze la schiţele ei. Îşi imagina o rochie cu un guler înalt, încreţit. În partea de jos a rochiei desenă volane din tul de mătase. În colţul hârtiei scrise o notă, recomandând satinul de mătase ca material pentru rochie şi broderii din lame argintiu pentru volane.

Se auzi o bătaie în uşă. Încruntându-se, Amy se ridică.

— Intră.

Georgette intră şi oftă, dezgustată.

— Voi fi aşa fericită diseară, când vom termina cu petrecerea cu jocuri de cărţi. Mama se agită pentru orice detaliu. Chiar m-a certat pentru că am strănutat.

Amy râse.

— Vai de mine.

— Servitorii aleargă de colo-colo, iar tata chiar m-a sfătuit să mă feresc din calea ei, spuse Georgette. Apoi s-a închis în bibliotecă. Mi-aş dori să mă pot ascunde şi eu acolo.

— Mama ta este nervoasă pentru că vrea ca totul să iasă bine, zise Amy.

Georgette oftă.

— Cred că şi tu ai observat că insistă ca totul să fie perfect. Trebuie să-mi muşc limba ca să nu-i spun să nu mai ocărască pe toată lumea.

Lui Amy îi era milă de Georgette că trebuia să suporte o mamă atât de temperamentală.

— Tu o înţelegi şi te descurci foarte bine, în ciuda defectelor ei.

Georgette făcu ochii mari.

— Alea sunt noile schiţe?

— Asta îţi place? întrebă Amy.

— Oh, da. Gulerul înalt este la modă acum.

— Uite o rochie pentru plimbare cu mâneci lungi, spuse Amy. Are trei rânduri de dantelă la umăr şi încă două la poalele fustei.

— Şi asta îmi place. Ai de gând să i le arăţi lui madame Dupont? întrebă Georgette.

— Da, după ce mai desenez câteva.

Amy nu se simţea în largul ei să ascundă

chestiunea compensaţiei financiare, deşi nu primise nimic încă. Dar simţea că Georgette nu trebuia să ştie. De fapt, cu cât ştia mai puţin, cu atât mai bine.

— Este atât de emoţionant să te gândeşti că alte doamne îţi vor purta creaţiile, spuse Georgette.

Se auzi o bătaie în uşă. Georgette se duse să deschidă; apăru Lizzy făcând o plecăciune.

— Domnişoară, mama dumneavoastră doreşte să vă vadă în salon.

Georgette oftă.

— Să vin şi eu, Georgette? Poate voi fi de ajutor, spuse Amy.

— Aveţi două scrisori, domnişoară Hardwick, spuse servitoarea, scoţându-le din buzunarul şorţului.

— Citeşte-ţi scrisorile, spuse Georgette. Mă duc la mama.

După ce Georgette plecă, Amy se aşeză la birou. Recunoscând scrisul domnului Crawford, Amy strâmbă din nas. Cealaltă scrisoare era de la mama ei. Se hotărî să citească întâi scrisoarea vicarului ca să

scape de treburile neplăcute.

Dragă domnişoară Hardwick,

Am citit scurta ta epistolă de şase ori şi nu reuşesc să înţeleg de ce ţi-ai pierdut toată afecţiunea faţă de mine. Am fost atât de dezamăgit, încât le-am cerut sfatul părinţilor tăi.

Am recunoscut faţă de ei că mă tem că ţi-ai îndreptat sentimentele de afecţiune asupra altcuiva.

Draga mea, spune-mi, te rog, că toate grijile mele sunt doar rodul imaginaţiei mele. Voi tânji după prezenţa ta până când voi primi o astfel de asigurare. Sunt tentat, în acest moment, să plec la Londra ca să mă asigur că eşti neschimbată de ultima dată de când te-am văzut şi că ai rămas aceeaşi fată dulce de la ţară. Dar gata cu acest subiect. Cred că sentimentele mele faţă de tine sunt clare. Singurul lucru care îmi lipseşte ca să fiu într-adevăr fericit este o vorbă bună din partea ta.

Al tău sincer,

FA. Crawford

Nu reuşea să-şi dea seama de ce domnul

Crawford nu înţelesese nimic din scrisoarea ei. Ea credea că explicaţia ei fusese destul de clară şi concisă. Era mai mult decât uimită de afirmaţia lui referitoare la sentimentele de afecţiune. Înainte să plece de acasă, el nu-i spusese nimic care să-i arate că avea astfel de sentimente faţă de ea. Dar se pare că, în momentul în care îşi dăduse seama că ea nu-i mai dorea prezenţa, se trezise brusc îndrăgostit, deşi nici măcar nu folosise acest cuvânt.

Întrucât îi spusese clar că nu era de părere că se potriveau, hotărî că nu mai avea rost să corespondeze cu el. Dacă i-ar fi scris, i-ar fi putut lua scrisorile drept încurajare, iar asta nu ar fi fost bine pentru niciunul din ei. Aruncă scrisoarea în foc şi rupse sigilul scrisorii mamei sale.

După ce desfăcu scrisoarea, zâmbi. Tatăl ei lăsase corespondenţa în seama mamei ei, pentru că era de părere că ea avea mai multă delicateţe şi reuşea întotdeauna să spună lucrurilor pe nume. Simţi un junghi în capul pieptului de dorul lor.

Scrisoarea mamei ei începea prin a o

asigura că ea şi tatăl ei erau bine. Erau uimiţi că îl respinsese pe domnul Crawford, dar tatăl ei zicea că vicarul putea fi uneori un încuiat încăpăţânat. Mama ei mărturisea că avea încredere în judecata ei, deşi era un pic surprinsă că îi spusese vicarului să nu o aştepte cu puţin timp înainte de plecare la Londra.

Sincronizarea asta bruscă mă face să cred că a existat o neînţelegere. În scrisoarea ta, erai sigură că nu-l mai voiai drept peţitor. Eşti sigură, fata mea? Mă simt obligată să te întreb pentru că domnul Crawford pare foarte afectat şi are impresia că voi doi aveți o înţelegere.

Sperăm că te bucuri de sezonul din Londra şi aşteptăm cu nerăbdare să te întorci la vară.

Nu ştia ce să înţeleagă din scrisoarea mamei ei. În cele din urmă, hotărî că mama ei dorea să o avertizeze că trebuia să fie sigură de ceea ce spusese şi asta de dragul domului Crawford. Amy nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa hotărârii ei.

Scrisoarea o făcu să se gândească la

părinţii ei. Nu stătuse niciodată atât de departe de ei pentru o perioadă atât de lungă de timp şi îi era foarte dor de ei. Îşi dorea să fi venit şi ei la Londra. Dar avea să profite de timpul petrecut cu Georgette. Amy bănuia că prietena ei se va căsători cu Beaufort în această vară, asta dacă nu cumva avea loc vreo schimbare dramatică. Acest sezon era, cel mai probabil, ultima perioadă în care Amy şi Georgette puteau petrece atât de mult timp împreună. O întristă un pic, pentru că se distrase atât de bine cu Georgette şi cu Julianne în ultimii doi ani la Londra.

Îşi îndreptă privirea spre scrisoare. Mâine le va scrie şi părinţilor ei. Le va confirma hotărârea luată în legătură cu domnul Crawford şi-i va linişti. Apoi se va concentra pe activităţile de care se ocupase de când venise la Londra. Se uită cu drag la schiţele ei, dar ştia că ar fi fost nepoliticos să nu se ofere să o ajute pe Georgette cu pregătirile pentru petrecere.

Îşi puse schiţele în cufăr şi părăsi camera de oaspeţi. Nu aştepta cu nerăbdare să vadă

în ce dispoziţie schimbătoare era Lady Boswood, dar era obişnuită să nu-şi arate adevăratele gânduri. Restul zilei ar putea fi obositor, dar aştepta cu nerăbdare să joace whist şi să discute cu prietenele sale în acea seară.

Will trase adânc aer în piept înainte să intre în bibliotecă. Nu aştepta cu nerăbdare să-i spună fratelui său despre datorie, dar amânarea îl făcea să se simtă şi mai prost. Înghiţi nodul din gât, ştiind că fratele lui îl va face bucăţi pentru că jucase banii pe care nu-i avea.

Nu-şi va găsi scuze. Tot ce putea face era să-i promită că va plăti datoria din banii câştigaţi ca administrator al domeniului. Avea să muncească ani buni doar ca să-şi plătească datoria. Dar îşi făcuse asta cu mâna lui şi trebuia să suporte consecinţele.

Will intră în bibliotecă. Hawk puse o cutie din piele pe birou şi-şi ridică privirea.

— Will, abia m-am întors.

— Ştiu, dar trebuie să discut ceva cu tine.

— Nu acum, zise Hawk, sortându-şi scrisorile de pe birou. Vreau să fac o baie şi

să-mi văd soţia.

— Corect, spuse el. Nu te voi mai reţine atunci.

— Vino mâine dimineață la zece fix. Vom vorbi atunci despre îndatoririle tale.

Will ezită, pentru că nu voia ca fratele lui să afle despre datorie din altă parte.

— Astea pot să aştepte până mâine, mormăi Hawk în vreme ce răsfoia scrisorile.

— Lady Boswood dă diseară o petrecere cu jocuri de cărţi, zise Will. Toată familia va fi acolo.

— Voi vorbi cu soţia mea, dar aş prefera să nu merg. Sunt mort de oboseală. De ce nu o însoţeşti tu pe mama? I-ar plăcea asta.

— Sigur, spuse Will. Pe mâine atunci.

Hawk îl privi încruntat.

— Tu eşti bine?

Will era nerăbdător să termine cu asta cât mai curând posibil, dar Hawk era epuizat.

— Pot să mai aştept până stăm de vorbă.

Ce mai conta o zi?

Părăsind masa de joc cu lordul Caruthers, Amy zâmbi. Câştigaseră, dar acum îşi dorea să discute şi cu ceilalţi. Mai multe doamne îi

complimentaseră rochia de culoarea jadului cu gulerul rigid de dantelă care îi înconjura umerii şi spatele. Se distra mult mai bine decât în celelalte sezoane şi-i părea bine că venise la Londra.

Unii gentlemeni îşi exprimaseră dezamăgirea că Lady Boswood insistase ca mizele din joc să rămână mici. Amy nu era deloc surprinsă. Mama lui Georgette era adepta unui cod moral strict.

Lordul Caruthers o duse către masa cu răcoritoare, unde îi văzură pe Sally şi pe domnul Portfrey. După câteva minute de conversaţie, domnii plecară, iar Sally se duse sus, în camera de toaletă a doamnelor.

Amy îşi termină punch-ul şi se plimba prin cameră. Încrederea în sine îi sporise în scurtul timp de când venise la Londra. Poate că nu era un adevărat diamant, dar ceilalţi o admirau pentru rochiile ei elegante şi doamnele chiar voiau să le poarte. Petrecuse prea mulţi ani simţindu-se inferioară. Deşi era un pic supărată că nu se străduise mai mult înainte, ştia că nu putea să schimbe trecutul. Era mai bine să se

concentreze pe seara aceasta şi pe viitorul ei. Deocamdată era mai fericită decât îşi putea aminti că fusese vreodată.

Străbătuse deja jumătate de încăpere când le zări pe Cecile, Lady Eugenia şi Bernice stând pe scaune alături de câteva matroane. Erau cele mai vechi prietene ale ei şi stătuseră cu ea în fiecare an pe scaune, lângă perete, privindu-i pe ceilalţi, dar fără să participe. Anul trecut, Amy nu petrecuse chiar atât de mult timp cu ele pentru că Georgette şi Julianne o luară sub aripa lor. Anul acesta evitase locul acela şi astfel nu stătuse deloc cu ele, Cecile o văzu şi-i făcu cu mâna. Apoi îi spuse ceva lui Lady Eugenia care, la rândul ei, îi făcu semn cu cotul lui Beatrice. Zâmbetele lor o făcură pe Amy să se hotărască. Nu-şi putea ignora prietenele pentru că stăteau alături de femeile în vârstă. Când se apropie, ele se dădură într-o parte să-i facă loc. Amy ezită o clipă, dar un scaun era doar un scaun. Şi nu stătuse deloc cu prietenele ei dragi de când venise la Londra.

— Eşti foarte frumoasă, spuse Eugenia.

Amy îşi simţi faţa arzând.
— Nu voi fi niciodată frumoasă, dar îţi mulţumesc pentru cuvintele amabile.
— Am auzit că ai devenit celebră, zise Bernice. Suntem foarte mândre de tine.
— Nu am făcut mai nimic, de fapt. Am început să desenez schiţe din amuzament, spuse ea. „Ar trebui să mă dispreţuiţi pentru că v-am ignorat la celelalte două baluri.”
— Eşti prea modestă. Cecile îşi dădu la o parte o buclă de pe obraz. Amy, eşti întruchiparea eleganţei. Părul şi rochia ta sunt perfecte. Când te privesc, mă gândesc că poţi învăţa cum să te îmbraci cu gust.
— Îţi mulţumesc pentru compliment. Amy observă că mânecile bufante şi corsajul lui Cecile erau prea strâmte, făcând-o să pară şi mai plinuţă.
Eugenia se apleca în faţă.
— Vrei să ne dai nişte sfaturi legate de modă?
— Sunt sigură că modista voastră este mult mai potrivită pentru asta, zise Amy.
— Eu nu mai am încredere în croitoreasa

mea. bernice îşi atinse gulerul înalt cu pliseuri. Iată un exemplu perfect. Ea zicea că asta este la modă, dar mă face să-mi ţin bărbia sus. Îmi dă dureri de gât.

Gulerul, fiind croit după ultima modă gotică, nu-i avantaja deloc lui Bernice faţa rotundă şi gâtul scurt.

— Este greu să arăţi nemaipomenit atunci când hainele tale nu sunt comode, spuse Amy. Am învăţat asta pe pielea mea.

— Vrei să-mi faci o vizită săptămâna viitoare? întrebă Eugenia. Vor veni şi Cecile, şi bernice. Am aprecia foarte mult sfaturile tale.

— Nu sunt expertă, se scuză ea.

— Spune-mi, te rog, că vei veni. Ne-a fost dor de tine şi sperăm că ne poţi da un sfat.

Şi ei îi fusese dor de ele.

— Prea bine. Vă voi împărtăşi ce am învăţat de la prietene şi din revistele de modă.

Bernice îi prinse mâinile.

— Ştiam eu că nu ne-ai uitat.

Amy îşi păstră zâmbetul, dar cuvintele lui bernice o loviră în suflet. Promise să le

viziteze curând, apoi se scuză. Plecând, îşi făcu aer cu evantaiul. Cuvintele lui Bernice îi răsunau în minte iar şi iar.

„Ştiam eu că nu ne-ai uitat.”

Simţea că-i crapă obrazul de ruşine. Îşi ignorase prietenele, pentru că nu voia să fie văzută în grupul fetelor necurtate. În seara asta, când îi oferiseră un scaun, nu dorise să se aşeze. Cum putea fi atât de egoistă şi de nepăsătoare? Ea cum s-ar simţi dacă Georgette şi Julianne s-ar purta cu ea atât de meschin? Doar ştia cum e să fi ignorat şi evitat.

Simţea un val de căldură venind dinspre gât şi inundându-i obrajii. Nu trebuia să se umilească dându-se în spectacol. Croindu-şi drum prin mulţime, Amy continuă să tragă aer în piept, încercând să-şi păstreze calmul. Era cât pe ce să izbucnească în plâns, dar nu voia să se ducă în camera de toaletă a doamnelor, unde celelalte ar fi observat că era tulburată. De îndată ce ieşi pe uşă, trecu pe lângă mulţimea de pe palier şi se grăbi să coboare scările.

Se gândise să se ducă în bibliotecă, dar

văzu nişte domni ieşind de acolo. Îngrozită, se întoarse şi fugi către scara servitorilor. Rămase în faţa uşii care dădea spre bucătărie, ştergându-şi lacrimile cu mâinile înmănuşate, pentru că nu avea batistă.

Îşi duse palma spre piept, unde simţea o durere cumplită. Îşi desconsiderase prietenele, iar acestea fuseseră drăguţe cu ea. Ar fi trebuit să o acuze de făţărnicie sau să o ignore, dar ele o primiseră călduros şi îi făcuseră complimente. Deşi nu dorise niciodată să le rănească, exact asta făcuse. Se gândise numai la ea şi la încăpăţânarea ei de a scăpa de eticheta de fată pe care nu o invită nimeni la dans. Din afară, părea că era o femeie de succes, celebră pentru schiţele ei, dar în sinea ei înmugurise treptat un sentiment egoist pentru care se simţea foarte vinovată.

Din bucătărie răzbăteau tot felul de zgomote de vase şi râsete. Apoi se auzi o voce lângă uşă. Inima începu să-i bată cu putere. Dându-şi seama că cineva ar putea să iasă şi să o găsească acolo, Amy o luă la stânga şi încercă uşa de la pivniţa de vinuri.

Era deschisă. Păşi înăuntru, închise uşa şi respiră uşurată. Era destul de răcoare înăuntru, dar cel puţin era ferită de ochii iscoditori.

Auzi paşi pe podea.

Îşi ţinu respiraţia şi-şi lipi spatele de peretele rece. Îi tremurau picioarele. Dumnezeule, cine era? îşi miji ochii încercând să discearnă ceva în întuneric. Oare ar fi trebuit să se năpustească afară? Sau să vadă dacă cealaltă persoană pleacă? înaintă pe lângă zid, apoi văzu o lumânare pâlpâind.

Paşii se apropiau din ce în ce mai mult. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. „Pleacă, te rog, pleacă.”

— Cine-i acolo?

Vocea o sperie. Nu, era imposibil. Probabil era un coşmar. Dar cunoştea prea bine vocea aceea. La naiba. Ce căuta Diavolul aici?

El se apropie. În pivniţa întunecată, singura lumânare aprinsă arunca umbre pâlpâitoare pe faţa lui.

— Domnişoară Hardwick, m-ai urmărit?

— Deloc, spuse ea, trăgând aer în piept. Ce faci aici?

— Admiram excelenta colecţie de vinuri a lui Boswood, răspunse el. L-am văzut întâmplător pe majordom lăsând uşa deschisă şi am venit să cercetez. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Lasă-mă-n pace!

Trase din nou aer în piept.

— Plângi?

— N-nu.

Obrajii i se încinseseră. Dintre toţii oamenii care ar fi putut s-o vadă plângând, trebuia să fie chiar el. Diavolul. Bărbatul care încercase să o păcălească să meargă cu el într-o cameră întunecată. Auzi foşnet de material, apoi el îi dădu o batistă.

— Şterge-ţi ochii.

Amy îşi tamponă faţa şi i-o înapoie.

— Să mai caut o lumânare; este prea întuneric pe scări. Nu te mişca, zise el.

În clipa în care se îndepărtă, ea se întoarse să fugă de-acolo, dar se lovi cu şoldul de un teanc de coşuri şi bombăni în barbă. Făcând câţiva paşi mari, ajunse

lângă ea.

— Te-ai lovit.

— E doar o vânătaie, zise ea.

De fapt, o durea foarte tare. Ştia că avea să i se învineţească şoldul. Lizzy avea să vadă diseară, când o va ajuta să se dezbrace.

— E un sfeşnic acolo, dar vei trezi suspiciunea tuturor dacă ieşi cu aia de aici. Stai nemişcată până găsesc altă lumânare, zise el. Nu vrei să cazi şi să te loveşti. Îţi va fi greu apoi să explici ce s-a întâmplat.

Desigur că ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Îşi frământa mâinile de îngrijorare, dorindu-şi să se întoarcă mai repede cu lumânarea. Nu-i putea distinge trăsăturile în întuneric, dar îl simţea mişcându-se. Nu ştia cât timp trecuse, dar devenea agitată.

— Am găsit, zise el.

Slavă Domnului. Intenţiona să plece imediat ce aprindea lumânarea. Ceea ce el şi făcu, folosind flacăra primei lumânări, în timp ce bărbatul se mişca, ea văzu sticle în rafturi în formă de romb. Sub ele era o

masă lungă. Acolo se aflau mai multe sticle decât văzuse ea vreodată. Colecţia domnului Boswood probabil că reprezenta în sine o avere considerabilă.

Domnul Darcett se îndreptă spre ea.

— Te voi însoţi până la uşă. Urcă tu întâi. Am să mai aştept câteva minute înainte să vin şi eu.

Ea încuviinţă din cap. Când îi oferi braţul, ea acceptă. Un parfum discret de săpun din lemn de santal îl învăluia. Apropiindu-se de uşă, simţi că i se usucă gura. Tot ce voia era să scape neobservată. Spera că roşeaţa de pe chip îi dispăruse. Ceea ce conta era să plece cât mai repede şi să nu o găsească nimeni. Apropiindu-se de uşă, auziră paşi din partea cealaltă. Simţi că îi stă inima-n loc. Îşi ţinu răsuflarea, îngrozită că vor fi descoperiţi.

Domnul Darcett îi făcu semn cu mâna şi se întoarse. O conduse mai departe în pivniţă, unde se ascunseră în spatele unor coşuri şi stinseră lumânările. Ea era foarte nervoasă. Domnul Darcett era atât de aproape, încât îi putea auzi respiraţia. „Doamne, te rog, nu

lăsa pe nimeni să ne găsească.”

Se auzi cheia intrând în broască, apoi răsucindu-se. Amy îşi acoperi gura. Paşii se îndepărtară.

— Dumnezeule, şopti Diavolul. Suntem încuiaţi aici.

— Mi-ar plăcea să găsim un loc retras, spuse Beau.

Georgette stătea cu el pe scaunele de la geam şi avea o expresie gravă.

— Mama ar observa dacă am pleca.

— Ştii care sunt intenţiile mele, zise el. Dacă mă laşi, şi mâine te cer de soţie.

— Nu încă. Nu vreau ca Amy să se simtă incomod, zise Georgette. Ar putea avea sentimentul că trebuie să plece.

— Sunt frustrat, insistă el.

Ştia la ce se referea. În parc îi simţise mădularul lung şi tare presând pe abdomenul ei, dar avea nevoie de mai mult decât dorinţa lui.

— Ştii cât de mult te doresc? şopti el.

Georgette îşi coborî privirea.

— Da, dar trebuie să fie mai mult de atât.

Trebuie să iau o hotărâre. Dacă nu insist, tu şi mamele noastre veţi continua să presupuneţi că ştiţi ce este mai bine pentru mine şi să faceţi planuri fără să mă consultaţi.

— Ştii ce simt pentru tine, şopti el. Odată căsătoriţi, familiile noastre nu se vor mai amesteca.

Îl privi cu suspiciune.

— Dacă nu vrei să mă laşi să te cer de soţie în sezonul ăsta, atunci fii sinceră, zise el. Nu mai pot continua fără o încurajare din partea ta. Ne putem logodi cât timp domnişoara Hardwick locuieşte cu tine. Cel puţin atunci o să avem un pic de intimitate.

— Mai dă-mi, te rog, câteva săptămâni. Şi Amy are nevoie de mine.

— Cred că se descurcă foarte bine sezonul ăsta, spuse Beau. Sunt de acord să mai aştept trei săptămâni.

— Nu, Beau, este prea…

— Trei săptămâni, întări el. Nu mai mult.

— Asta sună a ultimatum, spuse ea.

— Trebuie să existe o limită de timp. Ştiu că vei amâna lucrurile dacă nu insist.

— De-ajuns.

Când se ridică, se ridică şi el şi o luă de braţ.

— Nu, Georgette. M-am săturat de diversiuni şi de scuze.

— Atunci, eşti liber să faci curte altcuiva, spuse ea.

El îşi încleștă maxilarul.

— Foarte bine. Îţi doresc toate cele bune.

O cuprinse panica.

— N-am vrut să spun asta. Dar simt că mă grăbeşti.

— Hotărăşte-te. Nu mai pot trăi cu ezitarea ta. Se uită spre mesele de joc. Zâmbeşte. Mama ta vine încoace.

Încercă să zâmbească, ascunzându-şi tulburarea. El o forţa să ia o hotărâre, în condiţiile în care o căsătorie dura toată viaţa. Trebuia să fie pregătită să facă acest pas, dar ea nu se simţea deloc pregătită. Nu voia ca alţii să-i spună când era gata; voia să se simtă ea pregătită.

Mama ei ajunse la ei.

— Lord Beaufort, te superi dacă vorbesc un moment cu fiica mea?

— Deloc.

Făcu o plecăciune şi ieşi.

Georgette se temea că mama ei observase că se certau şi-şi ţinu răsuflarea.

— Ai văzut-o pe domnişoara Hardwick? întrebă mama ei. Lady Wallingham zice că a văzut-o părăsind sala de joc foarte supărată acum jumătate de oră.

— Poate că acum este în camera de toaletă a doamnelor, spuse Georgette. Mă duc să mă uit.

Însă, câteva minute mai târziu, când Georgette intră în încăperea liniştită, o găsi aici pe Eugenia.

— Ai văzut-o pe Amy?

— Ultima dată când am văzut-o părăsea sala de joc, dar asta a fost acum ceva timp, zise Eugenia.

— Mulţumesc. Poate că nu se simte bine şi s-a hotărât să se odihnească, spuse Georgette.

Apoi verifică în camera lui Amy, dar aceasta era goală, iar Lizzy nu o văzuse. Lui Georgette i se păru ciudat că Amy dispăruse, dar poate că se întorsese deja la

petrecere.

După ce intră în salon, Georgette se mai plimbă un pic, dar nu o văzu pe Amy. Se opri să schimbe două vorbe cu contesa văduvă de Hawkfield şi fiicele ei.

— Îmi este dor de Julianne. Sper că este bine.

— Da, răspunse Patience. Hawk abia s-a întors acasă astăzi şi au vrut să petreacă împreună o seară liniştită.

— Asta dacă va coopera şi micuţa Emma, interveni contesa văduvă. Apropo, l-ai văzut cumva pe fiul meu, William?

— Nu, răspunse Georgette. I se păru o coincidenţă că atât domnul Darcett, cât şi Amy lipseau, dar nu putea uita ce-i spusese Amy despre ultima întâlnire cu el.

— A trecut mai mult de jumătate de oră de când a părăsit sala, zise Hope.

— Poate mai avea vreo altă invitaţie.

Contesa îşi făcu vânt cu evantaiul.

— A venit cu noi în această seară şi nu ne va lăsa aici.

— Sunt sigură că se va întoarce curând. Făcu o reverenţă şi continuă să se plimbe

prin sala de bal până când îl întâlni pe Beau, care vorbea cu domnul Osgood şi cu domnul Portfrey.

— Beau, pot vorbi ceva cu tine?

Când îl trase deoparte, o privi circumspect.

— Ce s-a întâmplat?

Îşi muşcă buza, simţindu-se vinovată că îl făcuse nefericit.

— L-ai văzut pe domnul Darcett?

— Puţin, când am ajuns. De ce întrebi?

— Contesa de Hawkfield m-a întrebat dacă l-am văzut şi m-am gândit că poate tu ştii dacă a plecat.

Beau ridică din umeri.

— Ai văzut-o cumva pe Amy? întrebă ea.

— Nu, de ceva vreme, spuse el. Avem doi oaspeţi care au dispărut?

— Sunt sigură că este doar o coincidenţă, spuse Georgette.

— Probabil, spuse el morocănos.

Se simţea groaznic, pentru că îi era drag cu adevărat.

— Beau, îmi pare rău. Te rog să ai răbdare cu mine.

Beau îi aruncă o privire severă.

— Te plângi că toţi iau hotărâri pentru tine, dar tu singură ai luat o decizie.

Se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Ai hotărât că nu te pot cere de soţie şi că trebuie să mai aşteptăm până ne căsătorim, spuse el. Iar eu nu am nimic de zis.

— Cred că cel mai bine ar fi să batem în uşă, spuse Amy.

El aprinse sfeşnicul cu lumânări, îl aşeză pe podea şi-şi scoase mânuşile. Apoi se aplecă şi privi prin gaura cheii.

— Dă-mi unul dintre acele tale de păr.

— Chiar te pricepi să forţezi o încuietoare?

Îl credea în stare de orice.

— Nu, dar date fiind împrejurările, m-am gândit să încerc, împrumută-mi, te rog, un ac de păr.

Îşi scoase mănuşile lungi şi le ţinu într-o mână. Când îşi scoase un ac din păr, o buclă îi căzu pe sân.

— Este lung, remarcă el aruncându-i o

privire.

Îi întinse acul şi, când îl luă, degetele lui îi atinseră uşor pielea. Simţind furnicăturile, inspiră adânc. Lumina lumânării arunca umbre pe faţa lui. Stătea nemişcat precum o statuie, numai respiraţia părea că i se accelerase. Tăcerea lui o tulbura.

— Încuietoarea, zise ea.

— Corect.

Glasul lui era uşor răguşit. Momentul se prelungi puţin. Apoi el se întoarse şi se aplecă să examineze gaura cheii din nou. Iar ea inspiră şi expiră încet, uşurată. Încercă să se convingă că fusese doar o atingere scurtă, întâmplătoare, dar nu mai simţise niciodată aşa ceva. Pe de altă parte, Diavolul era unic.

Împinse acul în gaura cheii şi încercă să desfacă încuietoarea. În timp ce el înfigea şi-mpungea, ea devenea din ce în ce mai neliniştită.

— Încearcă să nu îndoi acul.

El pufni.

— Te ajut să-ţi aranjezi părul după ce descui.

Ea îl luă peste picior.

— Tu? Slujnică?

— Nu prea ai de ales.

Bătu uşor din picior.

— Anunţă-mă când ai obosit. Atunci am să bat în uşă.

— Numai majordomul are cheia, zise el. Probabil că acum este la postul lui în foaier.

— Da, dar poate va veni vreun slujitor dacă batem de mai multe ori. Îl putem ruga să-l cheme pe majordom.

— Dacă ne aud, spuse el. Încuietoarea este speranţa noastră.

— Acul ăla n-o să descuie nicio încuietoare.

— Încrederea ta în mine e copleşitoare.

După câteva minute, scoase un sunet de nemulţumire, se ridică şi-şi scoase haina. Apoi o aşeză pe podea, îngenunche, şi vârî iarăşi acul în încuietoare. Ea se sprijini de perete, privindu-l. La un moment dat, îşi ridică mânecile şi privi înapoi către ea.

— Vrei să-mi ţii, te rog, lumina mai aproape?

— Desigur.

După ce se apropie, îi întinse sfeşnicul.

— Ţine-l aproape, să pot vedea.

Flăcăruia îi lumină braţul acoperit cu un strat fin de păr negru, subliniind muşchii bine conturaţi.

— Arăţi foarte în formă pentru un crai.

În clipa în care cuvintele îi scăpară de pe buze, îşi dori să fi tăcut mâlc.

— Fac scrimă, box şi călăresc. M-am obişnuit cu efortul fizic zilnic în timpul călătoriilor. Scoase acul. S-a rupt. Dă-mi altul.

— N-o să-mi mai pot aranja părul, iar tu tot n-o să reuşeşti să deschizi uşa cu un ac.

Nu înţelegea că celorlalţi le va fi de ajuns să o privească o dată şi vor ajunge să tragă cele mai rele concluzii?

— Lasă-mă să încerc, zise el. Apoi ne ocupăm şi de părul tău.

— Dacă bat în uşă, s-ar putea să mă audă cineva.

— Poţi încerca, spuse el.

Nu era sigur că era o idee bună să fie găsiţi singuri. Cineva, poate una dintre rudele lui de sex feminin, s-ar fi putut gândi

să-i oblige să se căsătorească.

Domnişoara Hardwick puse sfeşnicul pe podea şi bătu în uşă.

Will îşi luă haina.

— Să privim partea bună a lucrurilor, zise el. Sunt şanse să rămână fără vin sau vin de Xeres şi să-l trimită pe majordom să deschidă uşa.

Ea bătu din nou.

— O să-ţi învineţeşti articulaţiile, spuse el, luând lumânarea. Am putea să ne bucurăm de o sticlă din cel mai bun vin al lui Boswood cât timp aşteptăm.

— Să ne îmbătăm ne va fi cu siguranţă de mare ajutor.

— Este o diferenţă imensă între un pahar, două de vin şi să te îmbeţi.

Îi întinse acul de păr.

— Poţi să te înfurii şi să te agiţi cât vrei, spuse el. Plănuiesc să profit de această ocazie. Puse sfeşnicul pe masă şi căută până găsi un tirbuşon. Minunat. Acum ce să bem? Vin de Madeira sau Porto?

Pomi după el.

— Madeira.

Ridică din sprâncene într-un fel amuzant.

— Intenţionezi să te relaxezi?

— Nu strică să beau şi eu un pahar.

— Cum vrei. Restul îl beau eu.

— Observă, totuşi, că nu m-am arătat deloc surprinsă, zise ea.

Alese o sticlă, vârî tirbuşonul şi trase. Privi în jur.

— Nu avem pahare. Va trebui să bem din sticlă.

— Asta este dezgustător, spuse ea.

— Ah, zise el după ce ridică sticla la gură. O recoltă extraordinară. Felicitările mele pentru Boswood.

Luă sticla şi sorbi şi ea.

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta.

El râse.

— Îţi voi păstra secretul dezgustător.

— Ha-ha!

Mai luă o gură de vin.

— Ăla e un scaun, acolo, lângă butoaie?

Se duse lângă butoaie şi ridică scaunul. Când se întoarse cu el, se aşeză şi îşi bătu uşor genunchiul.

Ea făcu ochii mari.

— Chiar crezi că o să stau la tine în poală?

— Avem un singur scaun, spuse el.

— Dacă ai fi un domn, mi-ai oferi mie scaunul, nu să stau la tine în poală.

— Dar eu sunt Diavolul. Fii drăguţă şi adu sticla.

Merse către el apoi îi ţinu sticla deasupra capului.

— Jur că te ud dacă nu te ridici.

Se ridică şi făcu un pas într-o parte.

— Scaunul este al dumneavoastră, domnişoară.

Ridicându-se, merse din nou pe lângă butoaie şi se întoarse cu încă un scaun.

— Ai minţit.

Chicoti viclean.

— Mi-ai năruit şi cele mai fierbinţi speranţe.

Ea pufni şi mai luă o gură de vin. El scotoci în buzunarul vestei, căutându-şi ceasul, apoi se îndreptă spre masă ca să vadă ora la lumina lumânării.

— Este miezul nopţii. Las ceasul aici. Aminteşte-mi să-l iau când vom fi salvaţi.

— Nu ştiu cât va ţine petrecerea, zise ea.

El ştia că s-ar putea să mai dureze două, trei ore, dar nu zise nimic. Când se întoarse la scaun, ea mai luă o gură de vin, apoi îi dădu sticla. Luă şi el o înghiţitură.

— De ce plângeai mai devreme?

Nu răspunse.

— Ţi-a făcut cineva vreun rău?

— Dimpotrivă.

— Plângeai pentru că cineva s-a purtat frumos cu tine? întrebă el neîncrezător.

— Nu. Mi-am făcut prietenele să sufere.

— Nu prea-mi vine să cred. Julianne spunea că eşti foarte drăguţă.

Oftă prelung.

— M-am purtat urât cu ele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Nu poate fi atât de rău.

— Ba este, spuse ea cu voce tremurândă.

El mai luă o înghiţitură.

— Din moment ce eu sunt expertul în lucruri rele, poate eu ar trebui să judec.

Ea pufni, nevenindu-i să creadă că vorbea cu el despre asta. Fără îndoială, vinul îi dezlegase limba.

— Poate reuşesc să te ajut dacă îmi spui.

Ţie îţi este greu să fii imparţială.

Îşi coborî privirea, ruşinată de ceea ce făcuse.

— Mi-am ignorat prietenele pe care le cunosc de când mi-am făcut debutul în înalta societate. Nu am vrut să fiu văzută în grupul fetelor pe care nu le invită nimeni la dans. Ochii i se umplură de lacrimi. Îmi este foarte ruşine.

Îi dădu o batistă.

— E de înţeles, zise el. Suntem judecaţi după anturajul pe care-l avem, mai ales în înalta societate.

— Ar fi trebuit să fiu mai bună de-atât, spuse ea. Partea cea mai rea este că m-au primit cu braţele deschise, deşi m-am purtat groaznic cu ele.

— Nu este ceva ireparabil. Din moment ce ele te consideră încă prietena lor, ai ocazia să îndrepţi lucrurile. Fă-le cunoştinţă cu celelalte prietene ale tale.

— Se cunosc deja, dar trebuie să fac efortul de a le aduce împreună şi de a uşura lucrurile.

Se uită la el. Faţa lui era în umbră, iar ea

nu-i putea vedea expresia.

— Eşti ultima persoană de la care mă aşteptam să primesc un sfat bun. Mulţumesc, îşi drese glasul.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am întâlnit.

Ea nu ştia, desigur, că el intenţionase s-o compromită ca să pună mâna pe averea ei. Încă se simţea ca un trădător din cauza planurilor lui lipsite de onoare. În seara asta, lucrurile păreau să fie şi mai grave, pentru că ea lăsase garda jos şi-i dezvăluise cât de vulnerabilă era.

— Mă gândeam să te iert spre binele meu, spuse ea. Este dăunător să porţi cuiva pică. Acum cred că te voi ierta pentru că există un pic de bunătate în tine.

Mai luă o gură de vin.

— Să nu faci vreo greşeală. Nu am prea multe calităţi.

— Ai o familie mare, minunată, spuse ea. Te invidiez. Mi-am dorit mereu fraţi şi surori.

— Probabil că ai veri, mătuşi şi unchi.

— Verii mei sunt mult mai mari decât

mine. Oftă. Am fost un fel de surpriză pentru părinţii mei. Am venit destul de târziu pe lume. Mă numeau micul lor miracol.

Mai sorbi o gură de vin apoi îi întinse sticla.

— Părinţii tăi de ce n-au venit la Londra?

— Lor nu le place oraşul aşa cum îmi place mie. Aşa că le-am spus să nu se deranjeze. Apoi Georgette m-a rugat să o însoţesc în sezonul de baluri şi am acceptat.

Luă şi ea o gură de vin.

— Unde locuieşti? întrebă el.

— Malmesbury, în ţinutul Wiltshire.

— Ah, familia Cotswold.

Îşi imagina un cuplu în vârstă dormind buştean în cămăşile lor de noapte, fără să ştie că micul lor miracol era încuiat alături de un crai renumit. La naiba!

Termină sticla şi o puse pe masă.

— Mai vrei vin? Aş putea să mai deschid o sticlă.

— De ce nu? Deja sunt un pic ameţită.

— Domnişoară Hardwick, v-aţi îmbătat?

Râse.

— Nu ar trebui să râd. Suntem blocaţi aici.

— Ei bine, ne vor găsi, mai devreme sau mai târziu.

Era de părere că ea băuse mai mult decât suficient. Vorbind de vin, îşi aminti că trebuia să discute şi un subiect mai delicat.

— Ştiu că este o problemă delicată, dar am băut mult vin. Am văzut o oală de noapte în atelierul de alături.

— Ah, aştept, zise ea cu o voce subţire.

Oftă.

— S-ar putea să mai treacă ceva timp până ne vor găsi. Du-te tu prima.

Luă sfeşnicul şi trecu repede pe lângă el, cu capiii plecat. La întoarcerea ei, plănuia să cerceteze atelierul. Spera să găsească ceva pe care să doarmă, deşi nu-şi imagina că ar putea găsi ceva care să facă podeaua mai confortabilă.

Când ajunse din nou lângă el, o observă tremurând şi-i puse haina pe umeri.

— Ți-e mai bine? întrebă el.

— Da.

Se duse şi el să se uşureze. Apoi se uită la

paiele din rafturile cu vin, dar nu-i ajungeau să improvizeze un pat. Paiele ar fi fost incomode, dar acum se întreba cum vor putea reuşi să adoarmă oricum.

Will se întoarse cu sfeşnicul şi se uită la ceas. Tresări. Era trei dimineaţa. Avea să mai facă un ultim efort ca să nu-şi petreacă noaptea în pivniţa asta rece. Se întoarse către ea.

— Cred că ar trebui să strigăm după ajutor.

— Sunt de acord cu tine.

Îl urmă către uşă.

— Aş fi crezut că lui Lady Boswood o să i se facă dor de noi.

Probabil că toţi le observaseră lipsa, iar el nu era deloc sigur care vor fi consecinţele. Lady Boswood vorbise, fără îndoială, cu majordomul şi cu celelalte domnişoare despre dispariţia lor, dar nimeni nu s-ar gândi să-i întrebe pe bucătari sau pe femeile care spală vasele.

Când ajunseră în dreptul uşii, el se ghemui.

— Ajutor, suntem încuiaţi aici!

Mai încercă o dată.

— Ajutor!

Will strigă de câteva ori. Nu răspunse nimeni. Rataseră şansa să iasă mai devreme, atunci când majordomul venise la uşă. Desigur, nu doriseră să fie descoperiţi şi nu se gândiseră că majordomul i-ar fi putut încuia acolo. Oftând obosit, se ridică şi-şi şterse praful de pe genunchi.

— Renunţi? întrebă ea.

Se uită la ea.

— Îmi pare rău, dar nu este nimeni prin preajmă.

Îşi ridică fustele, alergă iute către uşă şi începu să bată cu pumnii în ea. Când încercă să o ia de acolo, începu să se lupte cu el.

— Dă-mi drumul!

— Dacă e cineva prin preajmă, zgomotele tale îl vor face să vină alergând.

— Asta şi sper, brută ce eşti.

O luă de mână şi o târî după el.

— O să roşesc tot dacă-mi mai fad atâtea complimente.

— Te dispreţuiesc şi mai mult.

— Păcat. Speram să te mai îmblânzesc un pic.

— Eşti... eşti...

El se opri.

— Ssssst. Fie că îţi place sau nu, suntem blocaţi aici. Nu avem destule paie să încropim un pat, nu avem foc, iar temperatura scade. Suntem amândoi extenuaţi şi va fi din ce în ce mai rece pe măsură ce timpul trece. Propun să ne încălzim reciproc.

— Ce? întrebă ea, înfuriindu-se.

Îi cuprinse obrajii cu palmele.

— Ai nasul roşu şi obrajii reci şi, ca să fiu sincer, şi mie mi-au îngheţat braţele în cămaşă. Oftă. Dacă vrei, eu voi sta pe vine, iar tu te poţi lipi de mine ca să-ţi fie cald. Apoi ne învelim amândoi cu haina mea.

Ea încuviinţă şi-şi plecă uşor capul.

— Hai să găsim un loc unde este mai puţin curent.

O luă de mână.

— Mai vrei să te uşurezi o dată?

Ea făcu o grimasă.

— Nu vreau să fiu impertinent. Încerc să

fac în aşa fel încât să stăm cât mai confortabil în aceste condiţii deloc plăcute.

Cedând, ea îi întinse haina, luă lumânarea şi fugi către atelier. El se plimbă încoace şi încolo să se încălzească. Când se întoarse, o conduse către unul dintre scaune apoi o înveli cu haina.

— Vin imediat.

Se duse repede şi el să-şi satisfacă din nou necesităţile grabnice ale trupului. Apoi îşi scoase lavaliera. Îndreptându-se spre ea, îşi fricţionă braţele, încercând să le încălzească. Ea îşi şterse faţa cu mănuşa şi întoarse capul. El se ghemui lângă ea.

— Amy, îţi voi ţine de cald şi voi avea grijă de tine în noaptea asta.

Ea pufni.

— Nu ţi-am dat permisiunea să-mi spui pe nume.

— Mie îmi poţi spune Will – e prescurtarea de la William.

— Vor încerca să n-ne convingă să n-ne căsătorim, nu-i aşa?

Devenea conştientă de ceea ce se întâmpla, dar el nu vedea rostul în a-şi face

griji în legătură cu asta acum.

— Este frig şi-ţi clănțăne dinţii. Vino încoace, spuse el, ajutând-o să se ridice de pe scaun.

Îşi lăsă lavaliera pe scaun şi o conduse într-un colţ. Apoi se aşeză jos, cu spatele sprijinit de perete, şi îşi întinse braţele. Ea i se strecură cu băgare de seamă în poală. Apoi, el trase haina peste amândoi şi-i apăsă capul pe umărul lui. Când îşi şterse din nou ochii, o sărută pe frunte.

— Încearcă să adormi.

— Nu cred că pot, şopti ea.

— Ţi-e frig?

— Nu chiar, dar tu eşti tare peste tot, spuse ea.

Chicoti, iar răsuflarea lui îngheţă în aer.

— Iar tu eşti atât de delicată.

Îl privi, iar el îi sărută obrazul rece şi desluşi un miros slab de săpun de trandafiri. Gurile lor erau atât de aproape. Tensiunea dintre ei creştea şi se intensifica văzând cu ochii. El încerca să se convingă că dacă ar săruta-o, ar fi fost numai o măsură disperată de supravieţuire, dar el voia, desigur, să o

guste.

— Poţi să mă opreşti dacă vrei, şopti el.

Deşi respiraţia i se înteţi, ea nu spuse nimic.

— La trei, spuse el.

„Dumnezeule mare, nu cred că-l pot împiedica.”

— Unu, spuse el cu o voce joasă.

„Este un diavol şi nu pot să am încredere în el.”

— Doi.

„Eşti deja compromisă.”

— Trei, spuse el cu glas răguşit.

„Sărută-mă înainte să îmi pierd curajul.”

Îşi trecu uşor buzele peste ale ei. Sărutul fu precum atingerea unui fluture şi dură puţin. Nu o mai sărutase niciun bărbat vreodată. În momentul în care el îşi îndepărtă buzele, ea ar fi vrut să mai savureze senzaţia, dar descoperi că nu era decât o scurtă pauză înainte să o sărute din nou. Era complet vrăjită de sunetul pe care-l făceau buzele lor când se întâlneau. O sărută mai apăsat şi o trase mai aproape, până când sânii ei se cuibăriră la pieptul lui

tare. I se părea o experienţă minunată să se afle în braţele unui bărbat.

Trebuia, desigur, să-l oprească şi intenţiona să facă asta, dar el îşi trecu limba peste marginea buzelor ei. Deschise gura involuntar, iar el îşi strecură limba înăuntru. Şocul o încremenise, dar, în timp ce limba lui aluneca şi se retrăgea în mod repetat, îşi pierdu orice putere să se mai gândească la altceva în afară de această cotropire pasională.

Numai Diavolul putea săruta aşa.

Când îşi desprinse buzele de ale ei, trase adânc aer în piept. Mirosul lui masculin o învălui, făcând-o să nu mai poată asculta glasul raţiunii. Îi acoperi buzele încă o dată, doar că de data asta îi trase limba, gustând-o pe îndelete. Simţea că o poseda în totalitate. Sau era doar vinul care o zăpăcea? Orice ar fi fost, nu-şi putea găsi puterea să-i spună că nu trebuia să o sărute atât de necuviincios. Din păcate, femeia neruşinată din ea repeta la nesfârşit: „Da, da, da”.

— Pot gusta vinul de pe limba ta, spuse el

încet, făcând-o să respire mai repede.

Apoi limba lui se afundă în întregime în gura ei. Se retrase încet şi reveni. Din nou şi din nou. Se simţea copleşită, uşor ameţită şi, în mod ciudat, înfierbântată în acelaşi timp. Probabil că era un adevărat diavol dacă ştia atâtea trucuri ca să o facă să uite de toate, mai puţin săruturile lui umede şi incitante.

Îi adulmecă gâtul.

— Ador mirosul pielii tale.

Apoi îi lăsă o dâră de săruturi umede pe gât şi o muşcă uşor acolo unde îi simţi pulsul. Apoi îşi trecu limba în acelaşi loc, făcând-o să se înfioare. Nu-i lăsă timp să se gândească, pentru că acum cobora cu limba de-a lungul decolteului. Trebui să îşi muşte limba ca să nu ţipe atunci când îi atinse pieptul. În momentul în care îşi cufundă limba între sânii ei şi-i cuprinse în palme, trase aer în piept, cutremurându-se.

Will îi atinse fruntea cu fruntea lui şi o mângâie pe spate. Desigur că era înfierbântat, dar le îngheţa răsuflarea în aer, iar ea era fecioară. Îi sprijini, din nou,

capul de umărul lui şi-i adulmecă părul. Ea îşi aşeză mâna firavă pe pieptul lui.

— Ce repede-ţi bate inima.

O strânse mai tare în braţe, un pic uimit de inocenţa ei. Nu ştiuse cum să-l sărute înapoi, dar învăţase repede. Femeile din viaţa lui fuseseră întotdeauna independente, experimentate şi prezenţe temporare. Se culcase cu ele şi râseseră de câteva ori dar nu le lăsase niciodată să se apropie mai mult. Căuta plăcere, nu intimitate.

Will încerca să se convingă de faptul că vor reuşi cumva să evite o căsătorie impusă. Dar se apropiau zorii zilei, iar el ştia că ceilalţi le observaseră lipsa. Nu aveau cum să iasă de-acolo până când servitorii nu începeau lucrul, dis-de-dimineaţă. Se gândea să le cumpere tăcerea, dar nu avea niciun ban la el. Oricum, dacă i-ar fi găsit un servitor, acesta l-ar fi chemat pe majordom, cel care deţinea cheile, iar majordomul, care era fără îndoială loial şi demn de toată încrederea, i-ar fi povestit incidentul lui Boswood.

Respiraţia profundă şi calmă a lui Amy îi

atrase atenţia. Adormise, iar el simţi nevoia puternică s-o ocrotească. Se gândi că, rămânând blocaţi împreună, creaseră o legătură între ei, dar ştia că nu va dura. Dacă ar fi fost obligaţi să se căsătorească, ar fi dus, cel mai probabil, vieţi separate, ca majoritatea cuplurilor din lumea bună: el cu călătoriile, iar ea cu schiţele rochiilor.

Oftă. Nu mai avea ce să facă în noaptea asta. Va descurca iţele când va fi cazul.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă

— Ce-o să le spun bieţilor părinţi ai domnişoarei Hardwick? strigă Lady Boswood.

— Mamă, zise Georgette, sunt sigură că există o explicaţie rezonabilă.

— Ba nu cred că există, ţipă mama ei. A dispărut de pe faţa pământului.

Marchizul de Boswood intră în salon şi-şi drese glasul.

— Doamnă, doctorul este aici cu un tonic pentru nervii dumneavoastră.

În timp ce slujnica o conduse pe Lady

Boswood, Georgette îi aruncă o privire recunoscătoare tatălui ei. Când era vorba de evenimente neprevăzute, comportamentul mamei ei era complet absurd.

Noaptea trecută se zvonise, în timpul petrecerii, că Diavolul şi domnişoara Hardwick lipseau. Se făcuse zarvă, căci niciunul dintre oaspeţi sau servitori nu îi văzuse deloc de ceva timp. Mai mulţi erau de părere că fugiseră împreună pentru că îi văzuseră flirtând la balul familiei Broughton. Georgette se ruga să nu fie aşa, din cauza scandalului care s-ar fi iscat.

Contesa de Hawkfield îşi şterse lacrimile.

— Poate că i-au răpit ţiganii.

Hawk se plimba încoace şi-ncolo prin salon.

— Nu mi-l pot imagina pe Will răpind-o pe domnişoara Hardwick. S-a tot împotrivit eforturilor surorilor mele de a-i găsi pe cineva. De ce ar fura o mireasă?

— Nu mi-o pot imagina pe Amy plecând cu el, zise Georgette.

Amy îi spusese clar ce părere proastă avea

despre domnul Darcett, iar Georgette nu putea înţelege cum reuşise Diavolul să o convingă pe prietena ei să fugă împreună. Amy era întotdeauna precaută şi urma preceptele bunei-cuviinţe. Ştia că, dacă ar fi fugit împreună, s-ar fi iscat un scandal îngrozitor. Iar Amy nu voia să-şi rănească părinţii. Luând în considerare toate aceste argumente, lui Georgette nu-i venea să creadă că Amy fugise de bunăvoie cu Diavolul. Dar, dacă nu era cu el, unde era?

Sună clopoţelul. Câteva minute mai târziu, Hester, Lady Rutledge intră în salon.

— Este adevărat că nepotul meu a fugit în Scoţia cu o moştenitoare?

Hawk reuşi să-şi calmeze mătuşa şi-i explică faptul că nimeni nu ştia ce se întâmplase cu aşa-zisul cuplu. Lord Boswood îşi trecu palma peste bărbie, gânditor.

— Este ceva foarte ciudat în toată treaba asta. Amândoi au dispărut cam la aceeaşi oră. Urăsc să spun asta, dar trebuie să luăm în considerare ideea că a avut loc o ticăloşie – şi în casa mea, pe deasupra.

— Dar, tată, îi ştim pe toţi cei care au venit la petrecere, zise Georgette.

— Poate majordomul a văzut ceva suspicios, spuse el şi se îndreptă spre clopoţel ca să-l cheme.

Domnul Hoffman sosi cinci minute mai târziu, arătând la fel de grav ca de obicei.

— Milord, spuse el, făcând o plecăciune.

Lord Boswood îi explică cele întâmplate.

— Tu sau ceilalţi servitori aţi observat cumva ceva ciudat noaptea trecută? Chiar şi cel mai mic incident ar putea fi important în căutarea noastră.

— Nimic ieşit din comun, milord.

— Ai auzit, cumva, sunete neobişnuite, sau ai văzut ceva, s-a simţit vreun miros ciudat?

Hoffman clătină din cap.

— Pot vorbi cu bucătarul, dar aseară am servit gustări reci, aşa că mă îndoiesc că există vreun indiciu la bucătărie.

— Cum ar fi putut să dispară pur şi simplu? întrebă Hawk. Majordomul nu i-a văzut plecând pe uşa de la intrare.

— Amy purta o rochie de bal. Nu ar fi ieşit afară fără un şal şi responsabilul cu hainele

este domnul Hoffman, zise Georgette.

— Noi presupunem că sunt împreună, zise Boswood. Pare foarte posibil.

Hawk îşi drese glasul.

— Aţi căutat în toate camerele?

Era pentru prima dată când Georgette îl vedea pe domnul Hoffman schimbându-se la faţă.

— Milord, aseară am lăsat din neatenţie uşa de la pivniţă deschisă pentru scurt timp. Când mi-am dat seama de greşeală, m-am întors să încui, explică majordomul.

Marchizul îl privi fix.

— Ai coborât în pivniţă înainte să încui uşa?

— Nu, milord.

— Ai auzit voci sau vreun zgomot?

— Nu, milord.

— Dumnezeule, înseamnă că sunt încuiaţi în pivniţă, ţipă Georgette.

Marchizul ridică mâna.

— Vă rog să vă calmaţi. Nu ştim încă dacă asta s-a întâmplat cu domnişoara Hardwick şi domnul Darcett. Acum, Hoffman, te rog să ne conduci. Eu şi Lord Hawkfield te vom

însoţi în pivniţă.

După ce tatăl ei plecă, Georgette se uită la Beau.

— Nu pot sta să aştept.

O luă de braţ.

— Hai, te însoţesc acolo.

Cineva îi puse mâna pe umăr şi îl scutură.

— Trezeşte-te, Will.

Clipi şi-l văzu pe fratele său holbându-se la el.

— Ce naiba?

Când Amy icni de spaimă, Will îşi dădu seama că îi ţinea sânii în palme şi le dădu drumul. După ce se ridică şi o ajută şi pe Amy, se frecă la ochi şi văzu că Hawk analiza sticla goală de vin de noaptea trecută. Fratele său îi aruncă o privire curioasă.

Will ridică mâinile în semn de scuză.

— Nu mai era altceva de băut.

Amy încercă să-şi aranjeze fustele, deşi fără prea mare succes. Dându-şi seama că era agitată, Will o luă de braţ.

— Calmează-te. Suntem salvaţi. Totul va fi bine acum.

Boswood îşi drese glasul.

— Beaufort, Georgette, haideţi să le spunem celorlalţi că i-am găsit pe domnişoara Hardwick şi pe domnul Darcett teferi şi nevătămaţi.

— Tată, aş vrea să vorbesc cu ea, spuse Georgette.

Beau o luă de brat.

— Ar trebui să le acordăm un pic de intimitate.

Marchizul îl privi pe Hawk.

— Vă aşteptăm în salon.

Hawk îşi drese glasul.

— Will, trebuie să discutăm ceva. Mai bine să mergem sus.

— Ce anume? întrebă Amy.

Will vru să o ia în braţe ca să o liniştească, dar nu îndrăzni să facă asta în faţa fratelui său. Schimbă o privire cu Hawk.

— Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Hardwick între patru ochi. Venim imediat.

Hawk îl luă deoparte.

— Grăbeşte-te. Ziarele de scandal vor fi mai mult ca sigur pline de poveşti.

— Poftim? întrebă el în şoaptă.

— Vorbeşte repede cu ea, apoi vino sus.

După ce Hawk plecă, Will luă mâinile reci ale lui Amy şi le strânse într-ale sale, încercând din răsputeri să o încurajeze.

— Trebuie să te pregăteşti. S-ar putea să încerce să ne căsătorească.

Ştia sigur că aşa se va întâmpla, dar voia să uşureze puţin lucrurile pentru ea. Amy tresări.

— Eu mă voi împotrivi, o asigură iute. N-am făcut nimic rău. Am rămas pur şi simplu încuiaţi în pivniţa de vinuri.

— Nu-mi vine să cred. A fost un accident. Îşi frânse mâinile de îngrijorare. Nu am făcut ceva cu adevărat compromiţător.

— Am petrecut noaptea împreună.

Se aplecă spre el.

— Doar nu ne vor pune să ne căsătorim doar pentru că ne-am sărutat.

— Ssst. Să nu spui asta – să nu le dezvălui nimic.

Îl apucă de mâini.

— Îi vei convinge, nu-i aşa?

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, răspunse el.

Dar nu avea speranţe prea mari.

Jumătate de oră mai târziu, în salon.

— Vrei să o compromiţi? strigă contesa de Hawkfield.

— Mamă, zise Will, nu fac asta în niciun caz, pentru că nu am profitat în niciun fel de ea. Respira greu, în timp ce toţi îl priveau cu neîncredere. Îţi jur că este la fel de imaculată precum zăpada.

Încercase de dragul ei, dar nu ajungea nicăieri cu niciunul dintre ei. Chiar şi Hawk era de părere că trebuia să se însoare.

— Şi de unde ştii asta dacă nu ai încercat să-i faci nimic? întrebă mătuşa Hester arcuindu-şi sprâncenele gri.

— Vai! ţipă contesa.

Will observă că Amy îşi frământa mâinile de zor.

— Este ridicol să ne obligaţi să ne căsătorim pentru că am fost încuiaţi întâmplător în pivniţa de vinuri.

— Adevărul este, Darcett, că… hm… nu ai o reputaţie prea bună, zise Boswood. Ca să fiu sincer, majoritatea oaspeţilor de aseară

au crezut că ai răpit-o.

Contesa suspină iar. Hester îşi dădu ochii peste cap.

— Louisa, nu te mai smiorcăi. Nu e sfârşitul lumii. Probabil că este sfârşitul zilelor de burlăcie ale lui Will, dar va supravieţui.

— Mătuşă Hester, mă bazam pe tine să mă susţii, zise Will. Nu i-am făcut niciun rău.

— Eu nu sunt de acord, spuse Boswood. Întâmplător sau nu, cei doi au dispărut împreună şi au fost încuiaţi în pivniţă singuri. Zvonurile au început deja să circule.

— Ceea ce mă face să mă întreb, zise Beau. Cum aţi ajuns voi doi în pivniţă?

— A fost o întâmplare, ziseră Will şi Amy în acelaşi timp.

Hester pufni.

— Eşti un crai de trei parale dacă nu poţi minţi mai bine de-atât.

Boswood îşi încrucişă mâinile peste burtă.

— Nu este niciodată vorba de adevăr, cât despre percepţie. Iar în acest caz, bârfa s-a răspândit şi răul a fost făcut. Şi afectează

ambele familii în egală măsură.

— Cu cât accepţi mai repede inevitabilul, cu atât mintea ta se va adapta mai bine la schimbare, zise Hawk. Întreaga familie te susţine.

Amy făcu o grimasă. Will se aşeză lângă ea şi-i dădu batista lui.

— Să-i lăsăm câteva minute singuri pe domnişoara Hardwick şi pe domnul Darcett, zise Boswood. Se duse către Amy. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, să nu eziţi să vii la mine. Ai fost întotdeauna o prietenă specială pentru Georgette, iar eu mă voi strădui ca majoritatea să ştie că a fost un accident.

Ea îşi şterse uşor ochii, în timp ce toţi ceilalţi ieşeau din salon.

Will luă mâinile reci ale lui Amy şi le strânse, încercând să le încălzească.

— Eu am încercat, dar se pare că bârfa s-a răspândit pretutindeni.

— Nu pot să cred. Mă simt de parcă totul este un vis urât şi mă voi trezi, descoperind că viaţa mea a rămas exact la fel.

— Vreau să vorbesc cu tine, pentru că

probabil vom petrece foarte puţin timp împreună zilele viitoare. Lucrurile vor avansa repede. Rudele mele vor începe, fără îndoială, să plănuiască nunta în următoarele ore.

— Cum ne putem căsători când abia ne cunoaştem? întrebă ea, cu glas tremurat.

— Ne-am petrecut noaptea împreună. Din păcate, se subînţelege ce s-a întâmplat. Nu avem de ales.

— Dar a fost un accident, zise ea.

Nimeni nu ar fi crezut că un crai ca el nu profitase de ea.

— Este singura cale să ne salvăm reputaţiile.

De fapt, era mai mult ca să-i salveze ei reputaţia – el şi-o ruinase demult pe-a lui.

— Eu tot nu cred, spuse ea.

— Niciunul din noi nu a plănuit asta, dar ne vom descurca.

— Ce-o să le spun părinţilor? Dumnezeule, nici nu vreau să-mi imaginez ce şoc vor avea când vor afla.

— Dacă vrei, le scriu eu, zise el.

Se uită la mâinile lor, alăturate.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar cred că ar fi mai bine dacă ar primi vestea de la mine.

— Încearcă să nu-ţi faci griji. Probabil că peste ani buni vom râde de aventura noastră din pivniţa de vinuri.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse ea, însă deloc convinsă de asta.

Păşind pe pietriş, în spatele fratelui şi al mamei sale, Will se simţea năuc din cauza oboselii. Tot ce-şi dorea acum era o baie fierbinte şi un pat. După ce intrară în foaier, majordomul le luă hainele, iar contesa se îndreptă spre scări.

Hawk se întoarse spre Will.

— Trebuie să vorbim.

— Nu mai poate aştepta? Sunt epuizat.

— Nu, nu poate aştepta, replică Hawk.

La naiba! Fratele lui ştia de datorie.

— Bine, spuse el şi-l urmă în camera de lucru.

Will se prăbuşi într-un fotoliu.

— Ştii de datorie.

Hawk îl luă prin surprindere, preferând scaunul de lângă el, în loc să se aşeze la

birou.

— Bănuiesc că de asta voiai să vorbeşti ieri cu mine.

Încuviinţă din cap.

— Nu eşti primul bărbat care cade pradă jocurilor de noroc. Hawk oftă. Ţi-o plătesc eu, cu condiţia să nu mai joci niciodată.

— Este responsabilitatea mea şi am s-o plătesc eu.

— Nu ai niciun ban, zise Hawk.

Will îşi arcui sprâncenele.

— Mă aştept să fac rost de bani curând.

Hawk se uita fix la el.

— Nu am plănuit noaptea trecută, dacă la asta te gândeşti.

Nu ar fi recunoscut, desigur, că pusese ochii pe averea ei înainte de evenimentul din seara trecută.

— Mi-am dat seama, spuse Hawk. Dacă ai fi intenţionat să o seduci, ai fi ales un loc mult mai confortabil. Oftă. Lasă-mă să-ţi plătesc datoria, ca să nu afle domnişoara Hardwick.

Will încuviinţă din cap.

— Am să ţi-i dau înapoi, şi voi lucra pentru

tine ca administrator.

— Mă bucur. E greu să găseşti pe cineva cu aptitudinile necesare. Tu cunoşti terenul bine şi ai multă experienţă în lucrul cu oamenii datorită călătoriilor tale. Şi eşti foarte deştept – atunci când nu joci.

Will îşi ciupi uşor nasul.

— Mă aşteptam să mă faci bucăţi pentru datorie.

— După cum ştii, am făcut multe greşeli, dar ceea ce contează este cum faci faţă urmărilor, zise Hawk. Ai venit la mine şi ţi-ai asumat responsabilitatea.

Nu mai spuse nimic pentru că era obosit şi nu mai putea să gândească.

— Will?

— Da?

— Împrejurările căsătoriei tale nu contează. Ci ceea ce se întâmplă după nuntă. Vă doresc amândurora să fiţi fericiţi. Acum odihneşte-te, înainte să te prăbuşeşti.

Înghiţi în sec.

— Mulţumesc.

Reşedinţa mătuşii Hester, două ore mai

târziu

Hester insistase ca Amy să stea în casa ei din oraş după ce aflase că Lady Boswood se dusese la culcare în pragul unei crize de nervi după noaptea trecută.

— Ştiu că este greu, dar trebuie să trimitem scrisoarea prin curier. Nu vrei ca părinţii tăi să afle vestea de la altcineva care a auzit o variantă exagerată.

— Înţeleg motivul, admise Amy.

Simţea că un văl de ceaţă îi învăluie mintea. Nimic din toate astea nu părea real. În doar câteva ore, viaţa i se întorsese complet pe dos. Numai Dumnezeu ştia ce o aştepta în viitor.

Hester îi dădu hârtie, toc şi călimară.

— Vrei să te las singură sau vrei să rămân cu tine?

Luând tocul, lui Amy îi tremură mâna. Îl puse deoparte.

— Îmi trebuie un moment să mă liniştesc.

— Îmi poţi dicta mie scrisoarea, spuse Hester. O să adaug un post-scriptum în care să-i anunţ pe părinţii tăi că eşti un pic agitată.

— Îşi vor face şi mai multe griji dacă nu scriu eu scrisoarea.

— Foarte bine. Eu voi sta pe canapea, iar dacă vei avea nevoie de ajutor să scrii scrisoarea, anunţă-mă.

Dragi părinţi,

Vă iubesc enorm pe amândoi. Am veşti care vă vor şoca cu siguranţă. Regret să vă spun că mă voi căsători în curând din cauza unor circumstanţe neobişnuite. Eu şi un domn pe nume William Darcett am rămas întâmplător încuiaţi într-o pivniţă peste noapte. Eu sunt teafără, dar trebuie să ştiţi că circulă foarte multe bârfe şi am vrut să aflaţi mai bine noutăţile de la mine decât de la nişte străini. Am fost compromisă.

Momentan, stau cu Lady Rutledge, mătuşa domnul Darcett, până la nuntă. Nu ştiu când sau unde va avea loc, dar vă implor să veniţi la Londra cât puteţi de repede. Vă rog să mă credeţi că sunt teafără, nevătămată şi în siguranţă. Va fi o schimbare cu care va trebui să mă obişnuiesc, dar mă voi strădui. Îmi este foarte dor de amândoi şi abia aştept să vă văd la nuntă.

A voastră devotată fiică,

Amy

Amy închise ochii o clipă după ce scrise cuvântul „nuntă”. Se simţea încă de parcă ar fi fost prinsă într-o ceaţă deasă şi nu mai putea să vadă dincolo de negura care o împresura.

— Ai terminat, domnişoară Hardwick? întrebă Hester. Înghiţi în sec.

— Da.

— Vrei să o recitesc pentru tine?

— Nu, sunt foarte sigură de ceea ce am scris. Mulţumesc pentru susţinere şi pentru găzduire în această perioadă dificilă.

Hester o luă de mână.

— Vom fi rude de-acum.

Amy presără nisip peste cerneală. Când puse sigiliul, şovăi puţin. Apoi îşi muşcă buza în timp ce Hester făcea aranjamentele să trimită scrisoarea. Era unul dintre momentele acelea memorabile pe care ştia că nu le va uita niciodată. Aveau să mai urmeze multe altele în zilele viitoare şi trebuia să-şi păstreze calmul.

Dumnezeule mare, trebuia să se mărite cu

cel mai rău dintre burlacii din Anglia.

A doua zi dimineaţă

— Mai bea o ceaşcă de ceai cu mine, zise Hester.

— Mulţumesc, spuse Amy când servitoarea se îndepărtă cu tăvile.

Reuşise să mănânce puţin la micul dejun, dar tulburarea nu-i trecuse. Profeţia lui Will referitoare la ceilalţi care vor prelua controlul asupra vieţilor lor se adeverise imediat după salvarea lor din pivniţa de vinuri.

— Întotdeauna am fost de părere că o ceaşcă cu ceai te linişteşte chiar şi în momentele cele mai grele, spuse Hester în timp ce umplea ceştile.

— Şi mama spune acelaşi lucru.

Amy îşi muşcă buza. Acum îşi dorea enorm ca părinţii ei să fie aici, dar se gândea cu groază la momentul în care aceştia vor ajunge. Nu aveau să-i ţină predici, deşi credea că ar fi fost mult mai uşor aşa, decât să-i vadă încercând să fie veseli şi curajoşi de dragul ei.

Ieri, reuşise să le scrie o scrisoare fără să verse o lacrimă, datorită pragmatismului lui Hester. Şovăise o singură dată, dar Hester o asigurase că totul se va termina cu bine. Nu va uita niciodată acel moment. Aveau să mai fie şi altele în zilele următoare şi trebuia să afişeze o mască de om curajos în tot acest timp.

Se întreba dacă scrisoarea ajunsese. Şi-o tot imagina pe mama ei desfăcând sigiliul în hol şi citindu-i scrisoarea cu voce tare tatălui ei. Şi-o imagină poticnindu-se la cuvântul „compromisă”. Tatăl ei ar sări din fotoliul lui preferat şi ar scotoci după ochelari. Apoi ar sta lângă mama ei, ar lua scrisoarea şi ar citi el însuşi veştile uimitoare, pentru că nu i-ar veni să creadă dacă nu ar vedea scris.

Ar lua-o pe mama ei de mână, încercând să o linişteească, împreună, ar încerca să ghicească ce fel de om este cel care avea să le fie ginere. Nu îl întâlniseră niciodată pe William Darcett şi probabil nici nu ştiau de existenţa lui, pentru că, până de curând fusese plecat din Anglia ani buni.

La un moment dat, tatăl ei s-ar plimba agale până la fereastră. Amy îl cunoştea bine. S-ar învinovăţi pentru că n-o însoţise la Londra anul ăsta. S-ar gândi că ar fi putut evita ca fiica lui să sufere. Gândindu-se la cum vor primi vestea şocantă sărmanii ei părinţi, simţi o durere în piept.

— Deci, trebuie să te căsătoreşti cu William.

Vocea lui Hester o readuse pe Amy în prezent. Nu-i venea nimic bun în minte, aşa că rămase tăcută.

— Ţin minte când s-a născut, îşi aminti Hester. Louisa şi soţul ei erau foarte fericiţi să mai aibă un fiu. Aşteptaseră ani buni sosirea unui fiu de rezervă, deşi mi se pare un termen îngrozitor pentru fiii mai mici. Luă o gură de ceai. Ca toţi tinerii, a petrecut mai mulţi ani în Europa destrăbălându-se, chiar prea mulţi, din punctul meu de vedere. Mama lui se temea că nu se va mai întoarce acasă. Louisa se va bucura să-l vadă însurat şi la casa lui.

— Nu au cum să fie mulţumiţi de împrejurări, zise Amy. Şi nici el, adăugă

încet.

— Draga mea, astfel de lucruri se întâmplă. Nu ai de ce să te temi. William are un suflet bun, zise Hester.

Fusese blând cu ea noaptea trecută, dar indiferent de ce spunea mătuşa lui, era cunoscut pentru stilul lui de viaţă desfrânat. Nu-şi făcea deloc iluzii cu privire la cât de dificilă avea să fie această căsătorie.

— Vei învăţa să iei ce-i mai bun din această situaţie, zise Hester. Măritându-te cu el, vei intra într-o familie minunată. Cred că este foarte frumos că tu şi Julianne veţi fi ca două surori după această căsătorie.

— Da, asta mă va face foarte fericită, spuse Amy. Îşi dorise dintotdeauna o familie numeroasă şi i se părea minunat să facă parte din aceeaşi familie cu Julianne. Abia aştept să cunosc toată familia mai bine.

— Ştiam că asta te va înveseli, spuse Hester.

— Mai sunt încă atâtea de hotărât. Nu ştiu nici măcar când ne vom căsători sau unde vom locui. Este atât de tulburător totul, zise Amy.

— Toate se vor rezolva la timp şi probabil mult mai repede decât te aştepţi. Te vei obişnui. Îţi va fi mai uşor dacă-ţi stabileşti o rutină zilnică. Asta este o mângâiere atât pentru soţ, cât şi pentru soţie.

Înghiţi în sec.

— Ştiu atât de puţine despre el.

— Dar în curând vei afla mai multe, spuse Hester. Va veni după gustare să te ceară de soţie. Trebuie să-ţi pui cea mai frumoasă rochie.

„Dumnezeule mare. Chiar se întâmplă asta şi nu am cum să dau înapoi.”

Simţea că i se strânge stomacul. Toţi spuneau că trebuiau să se căsătorească, dar ea ştia atât de puţine despre el, şi toate erau numai lucruri rele. Încerca să-şi imagineze traiul cu un bărbat pe care nu-l cunoştea, iar toată fiinţa ei ar fi vrut să fugă de acolo. Amy încercase să-şi spună că fusese blând cu ea seara trecută şi se arătase interesat de ea, dar asta nu o linişte deloc. Nu putea decât să-şi imagineze ce o aştepta. El avea o reputaţie groaznică, iar ea bănuia că nimic nu era

exagerat. Cum putea să se mărite cu un bărbat atât de dedicat plăcerilor? Cum putea să se mărite cu un om care avea s-o înşele cu siguranţă şi să cheltuiască toţi banii? Dar dacă nu s-ar căsători cu el, reputaţia ei ar fi distrusă, iar părinţii ei s-ar simţi şi mai ruşinaţi decât acum.

Sună clopoţelul. Câteva minute mai târziu, intră un valet.

— O scrisoare prin curier pentru domnişoara Hardwick.

Amy rupse sigiliul cu mâinile tremurânde. Scrisoarea părinţilor ei era scurtă şi la obiect.

Nu dispera. Noi te iubim şi suntem în drum spre Londra.

Pe Amy o trecură fiorii.

— Părinţii mei vor sosi mâine, spuse ea, clipind şi încercând să-şi reţină lacrimile.

— Desigur, zise Hester, întinzând mâna şi mângâind-o pe Amy. Până vor ajunge ei, vei fi deja logodită cu William.

Îşi dorea din tot sufletul să poată da timpul înapoi şi să ia ziua de ieri de la capăt. Cum putea să se mărite cu cel mai

rău crai din Anglia?

— Draga mea, îmi doresc să pot face mai mult, dar eşti mai puternică decât crezi, spuse Hester. Indiferent de ce va urma, vei reuşi să treci peste aceste momente.

Mai târziu în după-amiaza aceea intră majordomul.

— Domnul William Darcett.

Amy se ridică. „Doamne, te rog ajută-mă să trec peste ziua asta."

Intră cu paşi mari, îmbrăcat cu o haină verde, pantaloni cafenii şi cizme negre lustruite. Când se înclină, Amy făcu o reverenţă.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, mătuşă Hester, zise el.

— Uimitor! exclamă ea după ce-şi puse monoclul.

El rânji.

— Poftim?

— Nu ai ochii roşii şi nu-ţi văd nici coamele sau coada bifurcată.

Hester dădu drumul monoclului. El râse.

— Este o zi tristă pentru ziarele de scandal.

Hester pufni.

— Le-ai dat material să le ajungă pentru o lună. Vor înflori, cu siguranţă, fiecare detaliu.

Will îi făcu cu ochiul lui Amy.

— Sper că vor include şi ţiganii. Aia a fost partea mea preferată.

— Mama ta este o femeie minunată, dar mereu a avut o imaginaţie bogată, spuse Hester. Iar asta este descrierea amabilă.

Dialogul lor o intriga pe Amy. Erau cu siguranţă apropiaţi şi obişnuiţi să se tachineze. Ea îşi imaginase că toţi vor fi. Posomorâţi după scandalul de noaptea trecută. Dar ei glumeau de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic important. Dar se întâmplase ceva crucial, iar vieţile lor nu aveau să mai fie niciodată la fel.

— Vă las singuri cu condiţia să nu fugiţi la Gretna Green sau să plecaţi cu ţiganii, zise Hester.

Amy reuşi să zâmbească uşor. Când mătuşa lui ieşi din salon, Will făcu o plecăciune.

Când se închise uşa, Amy se arătă şi mai

tulburată. Cum putea să-l accepte când până mai ieri nu avea pic de respect pentru el?

Will îi luă mâinile şi o privi în ochi. În camera însorită, în ochii lui negri se reflectau nuanţe de chihlimbar. Avea genele negre, iar sprâncenele groase şi închise la culoare, iar pometţii proeminenţi erau întruparea masculinităţii. Era genul de bărbat după care femeile întorceau capul. Sau care putea dezbrăca o femeie într-o clipită. Era acel gen de bărbat care putea avea orice femeie îşi dorea.

În acel moment, era sigură că acest bărbat frumos regreta că trebuia să se însoare cu ea. Nu o dorea. Cum ar fi putut? Iar pe de altă parte, nici ea nu dorea să se căsătorească cu el. Dumnezeule, acesta avea să fie cel mai mare test de tărie morală. Orice alt obstacol sau durere de cap păleau în comparaţie cu această căsătorie de convenienţă. Voia cu disperare să găsească un lucru bun de care să se agaţe, dar nu putea să se păcălească singură.

Îşi înclină capul, gândindu-se că avea să

fie un dezastru. Cum ar fi putut continua cu această prefăcătorie? Era mai înaltă decât mulţi bărbaţi şi mult prea slabă. Toţi i-ar fi privit şi le-ar fi fost milă de el. Dar el nu avea să ducă lipsă de femei frumoase, pline de solicitudine. Ştia cum funcţionau majoritatea căsniciilor. Domnii îşi luau amante. Mulţi chiar recunoşteau deschis legăturile pe care le aveau. Cum va suporta ea umilinţa, când el o va respinge şi se va duce la altele?

— Tremuri, spuse el.

Îşi căuta cuvintele, dar ca întotdeauna, nu mai putea să gândească deloc când o cuprindea neliniştea.

— Uită-te, te rog, la mine.

Îşi ridică privirea spre el. Era atât de frumos, încât îi tăia respiraţia.

— Trebuie să te întreb ceva, continuă el. Lord Boswood m-a vizitat în această dimineaţă să întrebe de noi. După ce l-am asigurat că totul este în regulă, mi-a spus un lucru despre care trebuie să discutăm.

— Ce anume? şopti ea. „Dumnezeule, ce altceva ar mai putea să meargă prost?”

— Am aflat azi-dimineaţă că mai există un bărbat în viaţa ta.

Ea clipi.

— Te referi la domnul Crawford?

— Ai vreo înţelegere cu el?

— Nu, răspunse ea.

— Boswood zicea că îţi scrie.

— Domnul Crawford i-a cerut tatălui meu permisiunea să-mi scrie fără ca eu să ştiu.

— Înţeleg.

Oftă.

— Domnul Crawford m-a curtat pentru scurt timp, dar eu am pus capăt legăturii înainte să vin la Londra. I-am scris şi o scrisoare în care îi spuneam că nu ne potrivim. Nu cred că îmi va mai scrie.

— Mă simt uşurat, atunci, spuse el.

O năucise. Ar fi crezut că el s-ar agăţa de orice ocazie pentru a evita căsătoria cu ea, dar apoi îşi dădu seama că era probabil uşurat pentru că nunta cu ea ar fi potolit scandalul.

— Părinţii mei vor ajunge mâine la Londra, zise ea.

— Ştiu, o anunţă el. I-am scris tatălui tău.

Mă va vizita mâine la Ashdown House. Te voi cere oficial de soţie atunci.

Îşi întoarse privirea spre el.

— De ce i-ai scris?

— Nu am cea mai bună reputaţie, răspunse el. Speram să-l liniştesc. Probabil că nu a contat, dar am simţit că merită să fac gestul.

— Mulţumesc, spuse ea mai mult decât surprinsă.

Scrisoarea lui îi arăta că nu era complet lipsit de sentimente sau de scrupule. Fireşte, oamenii nu erau fiinţe simple. Toţi aveau calităţi şi defecte. Amy ştia că tatăl ei nu va fi bucuros că fiica lui se căsătoreşte cu un crai, dar gestul lui William arăta că lui îi păsa, cel puţin într-o oarecare măsură, de ceilalţi, iar asta îi dădea un pic de speranţă.

— Am obţinut un permis special. Ne căsătorim poimâine.

Pentru o clipă, simţi cum i se taie respiraţia.

— Atât de curând, şopti uşor.

El îşi drese glasul.

— Familia mea insistă că trebuie să înăbuşim bârfele cât mai repede.

Două zile. Nu avea timp să-şi facă o rochie specială pentru ocazia asta, dar avea altele. Trebuia să se gândească la binecuvântări, dar, pentru o clipă, nu-i veni nimic în minte.

Apoi îşi aminti cât de mult se îngrijorase că nu se va căsători niciodată. Acum avea un soţ. O speria faptul că ştia atât de puţine despre el, dar probabil că şi el simţea acelaşi lucru. Poate că se vor putea ajuta reciproc să treacă prin asta.

— Mi-ar plăcea să avem o hartă pe care să o putem consulta ca să navigăm mai uşor prin viaţă, zise el. Va trebui să ne-o construim noi şi să ne dăm toată silinţa atunci când vom traversa ape tulburi.

Se gândea că vor întâlni multe obstacole de-a lungul vieţii.

— Vom locui la Ashdown House?

— Doar temporar. După nuntă, mă voi consulta cu consilierul fratelui meu şi-l voi ruga să-mi recomande nişte proprietăţi potrivite pe lângă Richmond. Voi munci ca administrator pentru fratele meu anul viitor.

Poate mă vei însoţi şi mă vei ajuta să aleg o proprietate convenabilă.

Această perspectivă o înveseli.

— Da, mi-ar plăcea să aleg mobilierul şi decoraţiunile.

— Exact. Tu desenezi rochii.

Încercă să rămână cât se poate de calmă. Cel puţin nu se opunea acestei idei. N-ar fi suportat să renunţe la schiţele ei; nu era o pasiune care s-o definească, dar era o parte importantă a vieţii ei. O nelinişte a gândul că un bărbat i-ar putea lua ceva ce ea preţuia. Dar el nu se împotrivise, iar ea nu voia să-şi facă griji inutil.

O tulbura mult mai tare faptul că el nu ştia că ea fusese de acord să primească bani pentru schiţe. Nu avea nicio îndoială că el va dezaproba implicarea ei în probleme legate de finanţe, în timp ce unele meserii erau considerate respectabile pentru domni, o doamnă care acceptă bani pentru munca ei era considerată inferioară. Membrii înaltei societăţi ar fi evitat-o dacă ar fi ştiut.

Amy era de părere că astfel de atitudini erau învechite şi exagerate. Era mai

important că nu ştia dacă Will era sau nu demn de încredere în privinţa banilor. Ar putea veni o zi în care să fie recunoscătoare că a economisit banii câştigaţi. O parte din ea credea că înşelăciunea nu era un început bun pentru o căsnicie, dar asta nu era o căsătorie din dragoste. Niciunul din ei nu-şi făcea vreo iluzie că mariajul lor era altceva decât o încercare de a-şi salva reputaţiile.

Oare inventa scuze sau lua o decizie înţeleaptă? Luând în considerare reputaţia lui, conchise că era în interesul ei să pună ceva bani deoparte.

— Am ceva care-ţi aparţine, zise el. Am tot vrut să ţi-l dau. Scotoci prin haină şi scose trandafirul roşu de mătase care dispăruse la balul familiei Beresford.

— Unde l-ai găsit?

— Pe covor, în biblioteca familiei. Nu ştiu de ce l-am păstrat.

Încă mai avea un fir din material atârnat de el.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de trandafir ca să mai poţi purta rochia iarăşi, zise el.

— Mulţumesc.

Nu-i spuse că rochia devenise atât de celebră, încât nu o mai putea purta iarăşi decât dacă îi schimba fundele, dantela şi trandafirii.

El îşi lăsă privirea în jos şi împunse cu vârful cizmei în covor.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu mi-am pregătit un discurs acceptabil.

Tocmai câştigase o bucăţică din sufletul ei.

— Nu-ţi trebuie unul.

Îi strânse mâinile şi îngenunche. Ea se uita în ochii lui negri şi simţea că i se strânge sufletul. De ce simţea că mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi? Pentru că bărbatul acesta va fi soţul ei pentru totdeauna. Încercă să clipească ascunzându-şi lacrimile, în ultimele douăzeci şi patru de ore devenise o adevărată stropitoare. Întâlnindu-i privirea, văzu că ochii lui străluceau.

— Amy, vrei să mă faci cel mai fericit bărbat şi să te căsătoreşti cu mine?

— Da, voi fi soţia ta. „Doamne, fii, te rog, alături de noi.”

Will se ridică. Când îi cuprinse obrajii cu palmele, şterse cu degetul mare lacrima ce-i brăzda obrazul.

— Pot să te sărut?

— Da, şopti ea.

O sărută blând pe buze.

Îşi dorea atât de tare să creadă că va merge, că-şi vor putea construi o viaţă împreună şi vor putea fi fericiţi.

Urmau să fie căsătoriţi pentru tot restul vieţii. Până acum credea că nu mai avea de ales, dar îşi dădu seama că putea face o alegere. Putea să hotărască dacă să ia în zeflemea jurămintele pe care le va face, sau să facă tot posibilul ca această căsătorie să fie una fericită.

Trebuia să fie curajoasă şi să se străduiască mult. Va fi soţul ei în curând şi, dacă se va concentra pe nevoile lui, l-ar putea face fericit. Iar el ar putea să facă acelaşi lucru pentru ea. Cu voia lui Dumnezeu, această căsătorie de nevoie ar putea avea o şansă, îi întâlni privirea şi

simţi furnicături.

— Voi face tot ce pot să am grijă de tine şi să te fac fericit.

Afişă zâmbetul lui fermecător, care-i lumină chipul.

— Îmi place cum sună.

O luă în braţe şi o trase către el. Ea icni, făcându-l să chicotească. Conturul dur al trupului musculos se simţea presându-i coapsele, abdomenul şi sânii.

— Ia-mă de gât, spuse el cu vocea aceea răguşită pe care ajunsese să o recunoască.

Făcu întocmai, iar când el îşi înclină capul, se simţi bucuroasă că se putea sprijini de umerii lui. O sărută cu gura deschisă, iar ei i se înmuiară genunchii. Îşi desfăcu buzele pentru el şi, în timp ce limbile li se împleteau, mâna lui alunecă spre posteriorul ei. Gura lui era umedă, iar corpul lui emana valuri de căldură prin straturile cămăşii şi ale vestei. Ea simţi ceva tare în dreptul pântecelui. Auzise discuţii necuviincioase în camera de toaletă a doamnelor şi-şi dădu seama că era excitat.

Brusc, îşi simţi sânii mai grei şi un val de

căldură o străbătu în zona intimă. Îşi dorea ceva, simţea nevoia ca el să o posede. Şi voia să-şi treacă mâinile peste corpul lui, dar nu era îndeajuns de curajoasă.

El se opri. Respiraţia i se înteţise.

— Cred că ne vom descurca foarte bine împreună, zise el. Chiar foarte bine.

Ea se ruga să aibă dreptate.

Capitolul 7

Casa lui Harry Fordham, în aceeaşi seară

— Un toast pentru logodna ta, zise Fordham.

— Noroc, zise Bell.

— Noroc.

Will luă o gură de şampanie şi se lungi pe imul dintre scaunele vechi de piele ale lui Fordham. Nu avea chef să sărbătorească – nu când ştia că-i schimbase viaţa lui Amy, lăsând-o în imposibilitatea de a mai face vreo alegere.

— Eşti un nemernic norocos, spuse Fordham. Îţi plăteşti şi datoria şi te şi culci cu moştenitoarea.

Will scrâşni din dinţi şi puse paharul pe

masa de alături. Respira mai greu decât de obicei.

— Băiete, s-a întâmplat ceva? întrebă Fordham.

— O să fie soţia mea, zise el, scrâşnind din dinţi.

Fordham încremeni şi-l privi pe Will cu băgare de seamă.

— Îmi cer scuze pentru partea cu culcatul cu moştenitoarea.

— Scuze acceptate, răspunse Will.

Bell îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Mă surprinzi.

— Nu m-am culcat cu ea. Se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi. Am rămas încuiaţi într-o afurisită de pivniţă de vinuri toată noaptea. Prietenii şi familia au insistat că trebuie să ne căsătorim ca să înăbuşim scandalul.

— Nu vreau s-o jignesc pe viitoarea doamnă Darcett, dar vei intra în posesia unei averi considerabile, spuse Fordham.

Will se gândi la privirea speriată pe care o avusese Amy a doua zi. Avea tot dreptul să fie circumspectă în privinţa lui după ce într-

adevăr încercase să o compromită.

— Să mergem la clubul White, zise Bell. Să-l îmbătăm pe Will.

Nu voia să sărbătorească averea pe care o va primi. Nu cu mult timp în urmă, le dezvăluise planurile sale. Dar ea păruse atât de speriată când îi acceptase cererea. Se simţise îngrozitor pentru că ea era o tânără respectabilă şi nevinovată şi merita ceva mai bun. Nu-l dorea, iar el nu putea să o învinovăţească pentru asta.

— Will, vrei să mergi, nu? întrebă Fordham, privindu-l stânjenit.

Chiar nu voia, dar nu dorea să arate asta nici în ruptul capului.

— Beau pentru asta, zise Will.

Va merge la club şi se va face criţă. Poate atunci nu se va mai simţi atât de vinovat pentru că primea exact ceea ce îşi dorise – cele cincizeci de mii de lire ale ei.

A doua zi

Amy îşi făcea de lucru cu schiţele ei în salonul egiptean al lui Hester, dar simţea că era pe punctul să aibă o criză de nervi.

Trebuia să-şi controleze cumva starea de agitaţie. Se simţea mult mai stăpână pe viaţa ei atunci când desena modele de rochii. Se putea concentra, pentru perioade scurte de timp, şi pe altceva în afară de căsătoria ei iminentă cu un bărbat care era aproape un străin pentru ea.

Will va veni în curând să o conducă la Ashdown House. Hester plecase mai devreme să-şi viziteze o prietenă şi aveau să se întâlnească colo. Acum că erau logodiţi, nu mai avea nevoie de o însoţitoare.

Astăzi urma s-o prezinte familiei lui drept logodnica sa. Deşi le întâlnise pe mama şi pe surorile lui, era nerăbdătoare să facă o impresie bună. Spera că o vor accepta, dar o parte din ea îşi dorea să se transforme brusc într-o mică frumuseţe blondă. De cum îi trecu acest lucru prin cap, oftă furioasă. Nu trebuia să se lase copleşită de sentimente vechi de inferioritate. Avea să înceapă o viaţă nouă şi, dacă voia să fie fericită, trebuia să creadă că merita asta.

Majordomul intră în salon şi anunţă sosirea domnului Darcett. Amy se ciupi de

obraji şi se ridică. Când Will intră, făcu o plecăciune. Traversă încăperea cu mâinile la spate. Observă, şocată, că avea ochii injectaţi. Dumnezeule mare, ştia că era un mare dezmăţat, dar era şocată să vadă şi dovada. Dar ce putea să mai facă acum? îi acceptase cererea în căsătorie. Dacă ar fi renunţat, bârfele ar fi rănit ambele familii.

Îi întinse un buchet de flori.

— Trandafiri din sera mamei mele.

— Mulţumesc, zise ea.

Se îndreptă spre clopoţel.

— Voi chema servitoarea să aducă o vază.

El se îndreptă spre vitrina în care se afla mumia falsă.

— Mătuşii mele îi plac lucrurile ciudate. Ea şi bunica mea sunt preferatele mele. Îmi place mai ales că Hester spune lucrurilor pe nume.

— Este foarte sinceră, dar şi foarte înţeleaptă, zise Amy. Mi-a fost de un real ajutor.

— Toată tevatura asta este un pic tulburătoare, nu?

Deci şi el se simţea agitat.

Servitoarea sosi şi promise să pună florile într-o vază. Will îi oferi braţul, iar Amy îl acceptă. Se uita la ea în timp ce o conducea afară din salon şi apoi pe scări.

— Prietenii mei au vrut să-mi sărbătorească logodna aseară. Mă tem că mă vezi după o noapte de petrecere.

Probabil că fusese ceva obişnuit pentru el. Ea se întreba dacă la asta trebuia să se aştepte din partea lui în fiecare noapte. Se îndoia că va renunţa la stilul lui de viaţă doar pentru că erau obligaţi să se căsătorească.

— Dacă aş fi măcar pe jumătate la fel de desfrânat precum lasă ziarele de scandal să se înţeleagă, mă îndoiesc că m-aş putea da jos din pat în fiecare dimineaţă, zise el.

Ea se întrebă oare din câte paturi se dăduse jos de-a lungul anilor, dar nu întrebă cu voce tare.

— Îmi place hăinuţa ta verde, zise el.

Zâmbi, auzind termenul folosit de el.

— Este o jachetă spencer[1].

---

1 Jachetă scurtă, croită până-n talie şi ajustată pe corp (n.tr.)

— Arăţi foarte bine în ea, spuse el, conducând-o prin salonul uriaş.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Îţi subliniază silueta.

Ochii îi sclipeau.

— Eşti necuviincios, zise ea.

Flirta cu ea.

— Vinovat, recunoscu el, plecându-şi capul.

— Debordezi de farmec astăzi.

— Ei bine, speram să fiu răsplătit pentru asta.

Ea ridică din sprâncene.

— Poftim?

Ajunseră în foaier. Îşi luă pălăria şi mănuşile în timp ce ea îşi punea boneta şi mănuşile. Apoi o conduse afară. Până ajunseră la trăsură, o privi cu un rânjet răutăcios. Iar ea nu putea abţine să nu-i răspundă zâmbind. Abilitatea lui înnăscută de a fermeca femeile îl făcea să pară complet frivol, dar ea descoperise şi o altă latură a lui în pivniţa de vinuri. El înţelesese de ce se simţise vinovată pentru felul în care se purtase cu prietenele ei. Sfatul lui o

surprinsese şi n-ar fi crezut vreodată că îi păsa atât de tare încât să i-l ofere, dar atunci nu-l cunoştea îndeajuns de bine ca să facă acele presupuneri. Dacă această căsnicie avea vreo şansă să meargă, trebuia să uite ce credea despre el şi să descopere omul din spatele imaginii de crai. Nu putea decât să spere că se mai afla ceva în spatele acelei măşti.

Când ajunseră la trăsură, o ajută să urce. Apoi se urcă şi el şi se aşeză lângă ea. Simţi mirosul slab de lemn de santal şi încă ceva, masculin şi primitiv. Când caii porniră la trap, Will îşi puse pălăria deoparte şi se întoarse spre ea.

— Acum să revenim la recompensă.

— Eşti nerăbdător, replică ea, trăgând de bonetă în aşa fel încât să o ascundă măcar puţin de el.

Însă el îi desfăcu funda, şi i-o scoase de pe cap. Era impresionant şi incitant să vezi un bărbat desfăcând o fundă şi scoţând apoi boneta. Se simţi un pic vulnerabilă cu capul descoperit, dar, când îşi apropie nasul de obrazul ei, îşi dădu seama că era vrăjită de

mirosul pielii sale şi de felul tandru în care îi mângâia uşor obrazul şi urechea.

Inima începu să-i bată cu putere. Îşi umezi buzele. El îşi înclină capul şi o sărută. Când sărutul se adânci, îi răspunse şi ea, pentru că îi plăcea să-l sărute, şi era logodnicul ei.

Îşi trecu degetele prin şuviţele lui creţe de la ceafă. Avea părul negru, des, ondulat şi mătăsos la atingere. El deschise uşor gura şi-i mângâie buzele cu limba. Fără să ezite, ea întredeschise buzele şi, de data asta, reuşi să o guste după placul inimii. Ea capitulă în faţa asediului său lent şi se abandonă, pradă senzaţiilor care o încercau: sunetul aspru al respiraţiei lui, mirosul de santal al pielii lui şi căldura mâinilor lui mari care îi cuprindeau faţa.

Când se opri, îşi sprijini fruntea de a ei. Respira sacadat.

— Am început ceva ce nu putem termina.

Ea se înroşi. Se referea la… O, Dumnezeule mare!

Afişă un zâmbet larg. Apoi o gâdilă. Ea ţipă.

— Sssst, vizitiul o să creadă că ţi-o trag în

trăsură.

— Cum? ţipă ea.

N-avea să-i îngăduie să vorbească urât.

— Scuze. Nu mi-am ales cuvintele cum trebuie.

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă? spuse ea, ridicând vocea.

— Nu-ţi pot citi gândurile. Ce crezi că înseamnă?

— Eşti rău, zise ea.

— Răspuns greşit. Mai încearcă.

Râse.

— Ar trebui să te dojenesc.

O, ştia să se folosească de farmecul lui ca să primească ce-şi dorea. Îşi imagina şi că ştia de asemenea cum să scape de ceea ceea ce nu voia, cu excepţia notabilă a faptului că trebuia să se însoare cu ea.

— Dar nu o vei face, spuse el. Pentru că, de fapt, îţi place.

— Nu voi tolera limbajul vulgar.

— Trebuie să recunoşti că te-am amuzat.

— Nu asta ai vrut, zise ea. Voiai să mă şochezi.

— Nu, voiam să te sărut, zise el cu timbrul

răguşit caracteristic.

Văzându-i privirea plină de dorinţă, ea îşi ţinu răsuflarea. Apoi, trăsura mai hurui o vreme, după care coti brusc.

— Uite şi Ashdown House în depărtare, remarcă el, privind pe fereastră.

Amy simţi că i se usucă gura, iar asta era semn rău, pentru că nu mai putea vorbi şi avea să fie aspru judecată pentru că va tăcea mâlc. Această primă întâlnire era foarte importantă pentru că se întâlnea cu familia lui în calitate de logodnică a lui. Nu voia să-l dezamăgească, dar dacă se lăsa copleşită de nelinişte, avea să-l facă de râs.

El se întinse şi o luă de mână.

— Nu fi agitată. Îi ştii aproape pe toţi. Te vor adora.

— Cum se poate una ca asta, în aceste circumstanţe?

— Îţi faci griji degeaba. Femeile din familia mea sunt de-a dreptul încântate că în sfârşit mi-a venit cineva de hac.

Ea îşi coborî privirea, detestând faptul că folosise acea expresie depreciativă. Probabil că nici măcar nu se gândise de două ori

înainte să spună asta.

— Dacă te consolează cu ceva, nu aştept cu nerăbdare să mă întâlnesc cu tatăl tău, zise el. Mă tem că o să-mi tăbăcească pielea.

Ea rămase cu gura căscată.

— Tata nu te-ar lovi niciodată.

— Eşti singura lui fiică, iar eu am o reputaţie de diavol împieliţat. Este foarte posibil să reacţioneze urât pentru ce i-am făcut fetiţei lui.

— În scrisoarea pe care le-am scris-o, le-am spus părinţilor mei că a fost un accident, spuse ea.

Will clătină din cap.

— N-o să-i pese.

— Tata este un om blând şi plăcut, zise Amy.

— Are vreun pistol?

— Are arme pentru împuşcat păsări.

Will oftă dramatic.

— Nu mai am mult de trăit. Sărută-mă înainte să mor.

Când se întinse după ea, Amy începu să râdă şi-şi puse mâna pe pieptul lui.

— Nu. Trăsura încetineşte şi trebuie să fii cuviincios.

El îi făcu cu ochiul.

— Momentan.

Will o escortă prin foaier şi intrară amândoi în holul mare. O strânse de mână pentru că era la fel de speriată ca o căprioară. Apoi, se opri în capul scărilor şi hotărî că un pic de umor ar ajuta-o să se liniştească.

— Iată-l pe Apollo, statuia goală a mamei mele. Mătuşa Hester a ameninţat că acoperă urâciunea cu o togă dacă mama nu scapă de ea. Mama a acuzat-o pe Hester că are nişte gusturi revoltătoare, din cauza mumiei false. Şi toată lumea făcea tărăboi, părerile fiind împărţite în legătură cu cine avea cel mai prost stil de a decora.

— Glumeşti, zise ea.

El clătină din cap.

— Deloc. Familia mea este destul de excentrică.

— William, de ce te mocăi atât? strigă Patience.

Îşi ridică privirea spre palier.

— Bună, surioară.

— Toţi te aşteaptă, zise ea, făcându-i cu mâna. Grăbeşte-te.

— Ajungem imediat, spuse el. Amy doreşte să-l admire pe Apollo.

Patience dădu ochii peste cap şi se întoarse în salon.

— Patience are patru băieţi, inclusiv Peter, care e harnic şi udă florile din sera mamei mele.

Amy zâmbi.

— Foloseşte o stropitoare?

— Nu. Peter este ca un câine – doar că preferă florile bunicii în locul copacilor.

Amy izbucni în râs.

— Îl voi cunoaşte pe Peter cel necuviincios?

— Este în camera copiilor alături de ceilalţi, şi cu toţii probabil că o terorizează pe doică.

Se auziră paşi alergând.

— Unchiule Will!

— Vorbeam de lup, zise Will. Peter, întoarce-te în camera copiilor înainte să vadă mama ta că ai fugit.

Când Peter se căţără pe balustradă, Amy icni de spaimă.

— Doamne, o să se rănească.

— Face asta mereu.

Peter se lăsă să alunece cu spatele, pe burtă.

— Uraaaaa!

— Trebuie să-l prinzi, ţipă Amy.

Will râse.

— Fii atentă.

Când Peter ajunse jos, sări precum o maimuţică, apoi o luă la fugă înapoi în sus pe scări.

— Înc-o dată! ţipă el.

Will fugi după el.

— Opreşte-te, Peter!

Uşile salonului se deschiseră. Amy îl recunoscu pe Montague, soţul lui Patience. Acesta ieşi în grabă, încercând să-l înşface pe fiul său, dar Peter se feri, se roti-n loc şi fugi în direcţia opusă.

— Peter, întoarce-te imediat! urlă Montague.

Se auzi doar râsul copilului. Patience şi Hawk ieşiră din salon.

— A luat-o spre scările din spate, strigă Will, pornind după Peter.

— Îl prind la bucătărie dacă-ţi scapă, ţipă Hawk în timp ce cobora în fugă scările principale. Se opri jos şi făcu o plecăciune. Bine ai venit la balamuc, domnişoară Hardwick. Ai mare grijă, un puşti sălbatic a evadat.

În curând, toată lumea se afla pe palier. Julianne se îndreptă spre balustradă cu Emma în braţe. Fetiţa rânjea, de parcă toată agitaţia asta ar fi distrat-o.

— Amy, vino sus, te rog, spuse Julianne. Will şi Marc îl vor prinde în cele din urmă pe Peter.

— Băiatul ăla o să mă omoare cu zile, zise Montague. Unde este doica?

— Probabil că fix în acest moment îşi scrie demisia, zise Hester. Cine ar putea să-i găsească vreo vină?

— O, Doamne! se agită contesa. Oare ce părere ţi-ai făcut despre noi, domnişoară Hardwick?

Hester merse până la balustradă şi se uită în jos.

— Cu siguranţă crede că suntem scrântiţi cu toţii.

— Hester, ai grijă cum vorbeşti, îi atrase atenţia contesa.

— Hm! se auzi Hester. Vino, fătuco. Nu muşcăm. Bine, unul dintre copiii răsfăţaţi ai lui Patience face lucrul ăsta, dar nu mai ştiu care. Toţi sunt groaznici.

— Hester, vorbim de copiii mei şi de strănepoţii tăi, ţipă Patience.

— Nu că aş avea de ales… replică Hester.

Amy îşi ridică fusta şi urcă scările. Se întâlni cu Hope la jumătatea drumului.

— Te rog să ne ierţi. Mi-ar plăcea să-ţi spun că lucrurile nu stau de obicei aşa, dar nu vreau să te induc în eroare.

Amy râse. Se potriveau perfect cu imaginea pe care ea şi-o crease despre familia numeroasă la care visase dintotdeauna.

— Sunt sigură că nu este mereu aşa un haos.

— Ba da, dar te obişnuieşti, spuse Hope. Am putea să bem o ceaşcă de ceai. Cine ştie cât mai durează până îl prind pe Peter?

Când ajunseră pe palier, Harmony se oferi să vadă ce se întâmplase cu doica.

— Probabil că tremură de frică pentru postul ei.

— E un miracol că femeia asta a rezistat atât de mult, zise Hester. Se uită la Amy. Thomas, cel mai mic şi mai răsfăţat, a încercat să o scalpeze săptămâna trecută.

— Nu-i adevărat, o contrazise Patience. I-a tăiat doar o şuviţă mică.

— Ar fi trebuit să-l numim Răutate, bombăni Montague.

— Să ne întoarcem în salon, zise contesa. Am lăsat-o pe bunica dormind pe canapea.

Auzind o voce, se întoarseră cu toţii.

— Am reuşit! L-am prins pe băiatul neastâmpărat! strigă Will.

Amy privi peste balustradă. El traversa holul cel mare cu Peter, care era încruntat. Privirile li se întâlniră iar el afişă un zâmbet strălucitor. În clipa aceea, şi-l imagină cu propriul fiu, într-o bună zi. Simţi ceva pâlpâind în piept, asemenea unei flăcări slabe.

— Eşti din Scoţia, draga mea? ţipă bunica.

Will zâmbi în timp ce Amy clătină din cap. Bunica era de părere că toţi cei care aveau părul roşu erau scoţieni.

— Mereu mi-au plăcut kilturile acelea pe care le poartă scoţienii, urlă bunica.

— Ceea ce vrea, de fapt, să ştie, este ce poartă sau nu pe sub ele, spuse Hester.

— Hester, nu vorbim despre asemenea lucruri, ţipă contesa.

Hester pufni şi-şi îndreptă pana înaltă din turban.

Lui Amy îi tremurau umerii de râs. Părea în largul ei în timp ce îl mângâia pe Poppet, care torcea în poala ei.

— Domnişoară Hardwick, înţeleg că părinţii tăi vor sosi curând, zise Patience.

Amy îşi coborî privirea.

— Da, nu i-am văzut încă.

Will o luă de mână şi o strânse uşor. Bănuia că Amy va rămâne la fel de tulburată până când vor sosi părinţii ei.

Intră Jones, majordomul.

— Domnul şi doamna Hardwick şi domnul Crawford.

Amy icni şi-l privi pe Will.

— Nu ştiam că va veni şi domnul Crawford.

— Nu te teme, zise el. Pot să scap de el.

Amy se aplecă spre el.

— Cum adică să scapi de el?

Ajutând-o pe Amy să se ridice, Will îşi arcui sprâncenele. Dacă fostul ei peţitor dorea să îşi reclame dreptul asupra ei, îl aştepta o mare surpriză.

— Ce-ar putea să vrea? întrebă ea.

— William, cine este domnul Crawford? întrebă contesa.

— Cred că rivalul meu, spuse el.

— O, Doamne. Dumnezeule mare! zise mama lui.

Amy păli brusc.

— Linişteşte-te, şopti Will. Sunt sigur că există o explicaţie logică.

Un domn corpolent cu chelie şi favoriţi grizonanţi, demodaţi escortă înăuntru o doamnă înaltă. Doamna avea părul roşu, precum Amy, dar nu la fel de strălucitor. Apoi intră un domn scund, îmbrăcat în haine preoţeşti, privind în jur cu un aer uşor superior. Will presupuse că acesta era

celebrul preot şi se întrebă ce dorea.

Privirea lui Amy se înceţoşă. El îi oferi braţul.

— Vrei să mă prezinţi părinţilor tăi? şopti Will.

Ea dădu din cap. În timp ce o conducea spre ei, îi simţea braţul tremurându-i lângă al său.

— Mamă, tată, acesta este logodnicul meu, domnul William Darcett.

Doamna Hardwick făcu o reverenţă. Soţul ei se înclină. Apoi Amy o luă în braţe pe mama ei.

— Mi-a fost dor de tine.

Will îl privi drept în ochi pe tatăl lui Amy şi-i întinse mâna. Domnul Hardwick avea o strângere de mână fermă, dar părea, mai degrabă, îngrijorat.

— În numele familiei mele, vă urez bun venit în căminul nostru, zise Will. Vă rog, faceţi-vă comozi.

Domnul Crawford îşi drese glasul. Will îşi puse mâinile în şold.

— Pe dumneavoastră nu vă aşteptam, domnule Crawford. Cărui fapt datorăm

această vizită?

— Sunt aici în calitate de preot.

— Serios? Mi se pare interesant, dat fiind faptul că nimeni din familia mea nu v-a solicitat ajutorul.

Crawford roşi.

— Sunt aici ca să o sfătuiesc pe domnişoara Hardwick.

— Domnule Crawford, înţeleg că acum ceva timp aţi curtat-o pe logodnica mea, spuse Will. Voi fi sincer, din moment ce sunteţi preot; bănuiesc că nu aţi venit în casa familiei mele din motive spirituale – ba chiar neinvitat, aş putea adăuga.

— Credeţi că ştiţi de ce am venit, spuse Crawford, dar eu mă întreb care sunt motivele dumneavoastră.

— Să trecem la subiect. De ce sunteţi aici?

— Doresc să vorbesc cu domnişoara Hardwick între patru ochi, spuse el.

Will se încruntă.

— Dacă doriţi să vorbiţi cu ea, vă rog. Dar nu între patru ochi.

— Vreau doar să mă asigur că ştie că poate să aleagă. Domnişoară Hardwick, nu

trebuie să te căsătoreşti cu acest crai infam. Voi trece cu vederea lipsa ta de judecată.

— Despre ce lipsă de judecată vorbiţi? întrebă Will.

— Cea care a pus-o în această poziţie compromiţătoare, zise Crawford. Vreau ca domnişoara Hardwick să ştie că eu încă doresc să mă căsătoresc cu ea, chiar şi în aceste circumstanţe nefericite.

Amy îl privi încruntată.

— Domnule Crawford, eu sunt logodită şi ţi-am spus clar ceea ce simt chiar şi înainte de asta. Nu doresc să te rănesc, dar eu nu doresc să mă căsătoresc cu dumneata.

— Nu ştii ce vorbeşti, zise Crawford.

Will îşi arcui sprâncenele.

— Domnule, daţi-mi voie să nu fiu de acord şi insist să nu faceţi comentarii răutăcioase la adresa logodnicei mele.

— Nu-mi răstălmăciţi cuvintele, spuse Crawford. I-aţi sucit minţile, cu siguranţă. Domnişoară Hardwick, pune, te rog, capăt acestei logodne acum. Eu te voi lua bucuros de soţie, deşi ţi-a pătat reputaţia.

— Poate ar trebui să se lupte pentru ea,

spuse Hester. Ştiţi, precum cerbii care îşi încrucişează coarnele.

— Hester, te rog, o admonestă contesa. Nu sunt animale.

— Sunt bărbaţi. Nu-i mare diferenţă, replică Hester.

— De ce trebuie să spui astfel de lucruri? întrebă contesa.

— Pentru că aşa este, zise Hester. Ştii că am avut cinci soţi.

— Crawford, poate vrei să-ţi ceri scuze acum, zise domnul Hardwick. Darcett este un flăcău voinic şi sunt şanse mari să te doboare.

— Domnule Crawford, vrei te rog să mă însoţeşti pe balcon? întrebă Amy.

Will scrâşni din dinţi.

— Amy, pot vorbi cu tine?

— Domnule, cum îndrăzniţi să vă adresaţi ei într-o manieră atât de familiară? întrebă Crawford.

— Îndrăznesc pentru că este logodnica mea.

Will îşi miji ochii. Nu-i plăcea să intervină nimeni în viaţa lui, şi în niciun caz un preot

arogant. Îşi dorea ca Crawford să-l insulte ca să aibă o scuză să-i spargă nasul cel mai-sfânt-decât-tine. Amy îl privi pe Will cu o expresie alarmată.

— Am nevoie să vorbesc cu domnul Crawford.

Will o bătu uşor cu palma pe mână.

— Aş prefera să nu pleci singură cu alţi bărbaţi.

— Domnule, eu sunt preot, zise Crawford.

— Nu mă interesează, spuse Will. Nu plecaţi singur cu ea.

— William, zise Amy forţându-se să zâmbească. Pot vorbi câteva clipe cu tine?

El rânji.

— Credeam că nu o să mă mai întrebi.

Îl luă deoparte.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Te porţi de parcă ai fi gelos pe domnul Crawford.

El pufni.

— Nu sunt gelos, dar nu am să permit nici unui bărbat să plece singur cu soţia mea – şi în niciun caz preotului aceluia… Nu contează. Nu-mi place de el.

Ea oftă.

— Vreau doar să vorbesc cu el între patru ochi ca să nu-l rănesc de faţă cu toată lumea. Pe mine mă va asculta şi insist să mă laşi să mă ocup de problema asta.

Ezită.

— Nu-mi place asta.

— Discuţia va dura mai puţin de zece minute. Acum, te rog să mă scuzi.

Will îşi reprimă cu greu dorinţa de a o urma pe Amy şi de a-l arunca pe „Sfinţia Sa” peste balcon. Într-un sfert de oră, ea se întoarse în salon cu o expresie calmă. Domnul Crawford nu era la fel de liniştit. Faţa îi era aproape vineţie, iar expresia de pe chipul lui denota încăpăţânare. Hawk îl luă pe preot deoparte şi vorbi cu el. Apoi Crawford făcu o plecăciune scurtă, mormăi ceva şi îl urmă pe valet afară din salon.

Will traversă încăperea pentru a vorbi cu Amy.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar i-am reamintit toate motivele pentru care nu ne potriveam şi i-am dorit numai bine în căutarea unei mirese, spuse ea.

Will îşi miji ochii.

— Nu mi-ai spus totul, zise el. A încercat să te convingă să îmi refuzi cererea.

— I-am spus că nu m-aş fi căsătorit cu el nici dacă nu aş fi fost deja logodită cu tine, spuse ea.

— Domnule Hardwick, luaţi loc, vă rog, zise Will conducându-l pe tatăl lui Amy în biroul lui Hawk. Fratele meu face pregătirile pentru plecarea lui Crawford.

— A insistat să ne însoţească. Hardwick ridică din umeri. Crawford părea un individ raţional, până când fata mea l-a refuzat categoric. Dacă vrei să ştii adevărul, cred că orgoliul lui a primit o lovitură dură şi, din acel moment, a fost mai mult decât hotărât să o câştige cu orice preţ. S-a comportat cu nesăbuire, dar asta este.

— Pot să vă ofer un coniac? întrebă Will.

— Desigur, răspunse Hardwick.

Will turnă câte două degete în fiecare pahar şi-i dădu imul viitorului socru.

— Avocaţii vor sosi curând şi ne putem ocupa atunci de aranjamente. Dar doresc să vă cer în mod formal mâna fiicei

dumneavoastră.

Hardwick roti paharul cu coniac.

— Am nişte întrebări pentru tine, mai întâi.

— Vă ascult, domnule.

— Fiica mea a insistat în scrisoare că voi doi aţi rămas încuiaţi din greşeală în acea pivniţă de vinuri. Sincer, mi se pare foarte ciudat.

Îi explică împrejurările.

— Plănuiserăm să ieşim separat şi am sfârşit încuiaţi acolo.

Domnul Hardwick inspiră adânc.

— Uită-te-n ochii mei. Mi-ai necinstit fiica?

Întrebarea îl făcu să se cutremure, deşi nu era vinovat.

— Nu, domnule.

— Dar ai petrecut noaptea cu ea.

— N-a fost alegerea mea. Temperatura a coborât. Era atât de frig, încât ne îngheţa răsuflarea în aer. Nu aveam decât podeaua rece şi două scaune de lemn. Ştiam că era epuizată şi tulburată. Aşa că am ţinut-o în braţe şi ne-am acoperit cu haina mea. Aşa a reuşit să adoarmă.

Hardwick închise ochii.

— Ce anume îmi ascunzi?

— Am sărutat-o.

Hardwick nu trebuia să ştie detaliile.

— După mulţi ani de căsnicie, eu şi soţia mea am renunţat să mai sperăm că vom avea copii. Apoi, doamna Hardwick mi-a dat vestea uimitoare. Amândoi aveam patruzeci de ani. Amy este micul nostru miracol.

— Ştiu asta. Mi-a spus.

Era clar că părinţii ei o adorau.

— Îndrăznesc să spun că sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştii despre ea, replică el. Şi sincer, sunt îngrijorat. Ai o reputaţie proastă.

— Cu siguranţă mi-am făcut de cap, zise el. Am călătorit pe continent timp de patru ani, cu trei ani mai mult decât orice tânăr într-un tur obişnuit al Europei. Privi pe fereastră, amintindu-şi. Am cunoscut-o pe Amy la scurt timp după ce m-am întors în Anglia. Era la nunta fratelui meu.

— V-aţi îndrăgostit acum un an? întrebă Hardwick.

— Nu. Mă tem că nu prea mă suporta.

— Şi care era motivul? întrebă Hardwick.

— O tachinam şi o urmăream peste tot ca să mă amuz. Se întoarse către Hardwick, simţindu-se un pic stingherit. Era mai mult un joc, cred. Eu spuneam ceva ca să o enervez, iar ea îmi dădea întotdeauna replica.

— Amy? spuse el. Mereu a fost prea timidă pentru astfel de lucruri.

— Ei bine, eu eram de-a dreptul enervant.

— Ai o profesie, domnule Darcett? Sau eşti un aventurier?

— Voi lucra ca administrator de moşie pentru fratele meu la scurt timp după nuntă.

Hardwick îşi termină coniacul, apoi rămase cu privirea în paharul gol.

— Amy este femeie în toată firea, dar va fi întotdeauna fetiţa mea.

— Înţeleg, domnule.

— Mă îndoiesc de asta. Hardwick îşi temperă tonul, dar avea o căutătură aprigă. Voi fi sincer cu tine. Mi se strânge stomacul numai când mă gândesc că fata mea se va căsători cu un crai infam ca tine.

Will îşi puse coniacul deoparte.

— Nu am cum să înţeleg cu adevărat ceea ce simţiţi. Nu-mi pot schimba trecutul, dar nu o voi abandona.

— Ca să ne înţelegem, îţi dau voie să te căsătoreşti cu ea doar pentru că ziarele de scandal i-ar distruge reputaţia, zise Hardwick. Dacă-i faci vreun rău, va trebui să-mi dai socoteală.

— O voi trata cu respectul pe care-l merită.

Când Hardwick îl privi cu scepticism, Will îşi dădu seama că spusele lui sunau fals. Se aplecă în faţă cu coatele pe genunchi.

— Abia dacă ne cunoaştem. E speriată.

— Astea sunt primele cuvinte pe care le spui şi care nu sună fals şi exagerat, zise Hardwick.

Will simţi cum i se încălzesc obrajii. Mătuşa lui, Hester, îi spusese dintotdeauna că era un seducător înnăscut. Dumnezeu ştia că se folosise de asta întreaga viaţă în avantajul lui. Nu-l păcălise pe Hardwick şi-şi dădu seama că-l respecta pe om.

— Am să vă mărturisesc ceva.

— Oh! zise Hardwick.

Will îi zâmbi strâmb.

— E singura femeie care m-a văzut aşa cum sunt. Probabil că a învăţat foarte multe de la tatăl ei cel ager la minte.

Hardwick râse.

— Foarte bine pentru ea. Am vorbit serios, Darcett, adăugă după o scurtă pauză.

— Ştiu, domnule.

— Te-am presat suficient şi ai trecut testul, cu greu.

Will pufni. Amândoi ştiau că Amy merita ceva mai bun decât un crai ca el.

— Ai binecuvântarea mea.

Hardwick bâjbâi în buzunarul hainei, scoase o batistă şi-şi şterse ochelarii.

Will se duse la fereastră ca să-l lase să se liniştească. Privind peisajul rustic familiar îşi aminti de expresia uimită a lui Amy de ieri când îi spusese că se simţea uşurat. Slavă Domnului că nici ea şi nici tatăl ei nu aveau să ştie niciodată de ce.

Amy o urmă pe viitoarea ei cumnată sus, într-un dormitor.

— Asta era camera mea, înainte de nuntă,

zise Patience. Vreau să-ţi arăt ceva. Deschise dulapul şi scoase o rochie brodată, cu trenă.

— Dantela este minunată, zise Amy.

Patience zâmbi.

— A fost rochia mea de nuntă. Şi Harmony şi Hope au purtat-o. Julianne a purtat altă rochie, făcută de ea.

— Rochia lui Patience era prea lungă pentru mine, zise Julianne. Dacă i-aş fi tăiat tivul, i-aş fi stricat broderia.

— Tu eşti destul de înaltă ca să o poţi purta, spuse Patience. Eu şi surorile mele sperăm că te vei gândi să urmezi tradiţia, purtând-o la nunta ta.

Inima începu să-i bată cu putere.

— Mulţumesc. Aş fi onorată. Ar fi mult mai bine decât să îmi fac una nouă.

— Să vedem dacă-ţi vine, zise Patience.

La început, Amy era un pic timidă să se dezbrace în faţa lor, dar ele îi spuseră tot felul de povestioare amuzante despre Will, de când era copil, în timp ce Patience o ajuta să-şi pună rochia.

— La cinci ani, a fugit de acasă, zise Hope.

Mama era disperată.

Harmony râse.

— Există un motiv pentru care bănuise că pe tine şi pe William vă furaseră ţiganii.

— Care? întrebă Amy.

— Trebuie să-ţi povestesc, zise Patience. Will era furios din nu ştiu ce motiv şi zicea că ne va părea tuturor rău atunci când va pleca de acasă pentru totdeauna. Nimeni nu l-a luat în serios.

Câteva ore mai târziu, ne-am dat seama că lipsea. Tata a trimis călăreţi peste tot. Will găsise nişte ţigani pe drum, fără ştirea noastră. Tata l-a găsit murdar şi fericit ca un huhurez reparând unelte.

— Mama n-a încetat niciodată să-şi facă griji că îl vor fura ţiganii, zise Harmony, râzând.

— Mereu fugea de acasă, zise Hope. Odată, insistase chiar că intenţionase să meargă pe jos până în China.

— De mic s-a arătat interesat de călătorii, zise Amy, dar se întreba în sinea ei de ce fugea de acasă atât de des un copil mic.

Surorile lui se priviră cu subînţeles dar nu

spuseră nimic. Amy se întreba dacă nu cumva spusese ceva greşit, dar nu reuşea deloc să-şi dea seama ce ar fi putut fi.

— Rochia îţi vine aproape perfect, zise Patience. O să prindem corsajul un pic mai strâns la spate şi apoi eşti gata, îţi mai trebuie o bonetă.

Amy se privi în oglinda înaltă.

— Am o bucată de dantelă din care cred că se poate face un voal perfect.

— Ce idee minunată, zise Julianne. O poţi fixa cu bentiţa mea aurie. Aşa vei purta ceva ce am purtat toate la nuntă.

— Vă mulţumesc că faceţi din asta un moment special pentru mine, zise Amy.

— Desigur că vrem să fie ceva special. Vei deveni sora noastră, zise Patience.

Amy ştia că surorile sunt ceva mult mai special decât orice rochie.

Contesa insistă ca Amy şi părinţii ei să li se alăture la cină în acea seară. Amy era obosită. Avusese întotdeauna nevoie să petreacă un timp singură, doar cu gândurile ei, dar astăzi nu avusese deloc şansa să facă asta.

Will se aplecă spre ea.

— Pari sfârşită.

— Sunt un pic obosită, zise ea.

— Mâine vom fi soţ şi soţie. Încă nu-mi vine să cred.

— Ştiu. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nu am reuşit să mă obişnuiesc cu ideea, zise ea.

— Dacă vrei, la vară putem merge în voiaj de nuntă la Brighton.

— Mi-ar plăcea. Nu am fost niciodată acolo.

Se întreba dacă vorbea serios sau era doar unul dintre bărbaţii aceia care făceau promisiuni dintr-un impuls de moment şi uitau de ele atunci când le atrăgea atenţia ceva mult mai interesant. Îşi spunea să-l creadă pe cuvânt, dar era mai uşor de spus decât de făcut. Când sosi desertul, Amy se scuză.

— Dar trebuie să încerci prăjitura mea preferată cu brânză şi migdale, zise Will.

Când se apropie cu furculiţa, se uită la buzele ei.

— Deschide gura, şopti el.

Făcu întocmai. Combinaţia de migdale şi lămâie era atât de uimitoare, încât închise ochii o clipă. După ce înghiţi, se uită la el. Ochii lui negri o urmăreau atent. Apoi se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Faci din desert să fie o experienţă senzuală.

— Will, şopti ea. Nu trebuie să mă priveşti aşa.

Se uită la ea cu coada ochiului.

— Abia aştept noaptea de mâine.

Spusele lui o făcură să se simtă şi mai agitată. Avea o vagă idee despre ce se întâmpla în patul matrimonial, dar o speria să se arate vulnerabilă în faţa unui bărbat despre care ştia atât de puţine. Cum putea să facă dragoste cu el când nu avea niciun sentiment de afecţiune faţă de el? Clinchetul unui pahar făcu ca discuţiile să se oprească. Priviră cu toţii spre capul mesei, unde Hawk stătea în picioare, cu paharul de vin în mână.

— Doresc să închin în sănătatea lui Will şi a domnişoarei Hardwick. Să aveţi o nuntă minunată şi o viaţă fericită împreună. Apoi

zâmbi. Şi acum, ceva mai substanţial decât urările de bine. Mi-am dat seama că un cuplu proaspăt căsătorit are nevoie de un pic mai multă intimitate decât ar putea găsi la Ashdown House. Există, din întâmplare, pe această proprietate, o casă lăsată moştenire. Din moment ce Will şi mireasa lui nu au avut timp să-şi cumpere o casă, m-am gândit că ar putea s-o folosească pe aceasta. Mi-am permis să angajez servitori şi casa are ceva mobilă. Ca de exemplu, un pat.

— Marc! strigă Julianne către soţul ei. Eşti necuviincios.

Chicoti.

— Şi asta te surprinde?

Will îi făcu cu ochiul lui Amy şi-l privi pe fratele său.

— Luăm şi casa şi patul.

Amy îşi strânse degetele, care-i tremurau şi lăsă privirea-n jos. Toţi se străduiau atât de tare să facă din asta o sărbătoare. Rămase cu ochii plecaţi pentru că nu voia ca cineva să vadă cât de speriată era de această căsătorie.

— O, Doamne! Nu vorbim de astfel de lucruri indecente, zise contesa.

Hester pufni.

— Nu-i da atenţie mamei tale, Will. Doar îşi face griji că vor mai apărea şi alţi nepoţi răsfăţaţi.

Capitolul 8

Se însura.

Lui Will îi bătea inima cu putere, iar el auzea ecoul în urechi. Stătea în faţa altarului, considerând mai mult decât solemne jurămintele pe care avea să le facă în această zi. Prietenii lui n-ar fi crezut niciodată că el se simţea responsabil faţă de Amy. Presupuse că tatăl lui îi insuflase nişte principii şi o parte din el era trist că tocmai tatăl lui nu era aici să asiste la nuntă. Dar tatăl lui murise înainte ca surorile lui să se căsătorească.

— Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici, în faţa Domnului şi a acestei comunităţi, ca să-i unim în sfânta căsătorie pe acest bărbat şi această femeie.

Will se uită la mireasa lui cu coada

ochiului şi simţi că i se taie răsuflarea văzând vălul de dantelă prins cu o bentiţă aurie ce strălucea printre buclele ei roşcat-aurii. Mireasa lui timidă avea o înclinaţie spre lucrurile dramatice.

Stând lângă Amy, Lady Georgette părea emoţionată. Will se uită la fratele lui, iar Hawk îi zâmbi încurajator. Apoi pastorul i se adresă:

— O iei pe această femeie de soţie, să trăiţi împreună după poruncile lui Dumnezeu în sfânta taină a căsătoriei? Să o iubeşti, să o îngrijeşti, să o cinsteşti şi să-i fii aproape la bine şi la rău; şi, lepădându-te de ceilalţi, să-i fii loial trup şi suflet, pentru tot restul vieţii?

— Da, zise el.

Preotul se întoarse către Amy. Will abia dacă-i auzi jurămintele solemne până în momentul în care ea răspunse clar:

— Da.

— Cine i-o dă în căsătorie pe această femeie acestui bărbat?

— Eu, răspunse domnul Hardwick.

Will o luă încet de mâna dreaptă, care

tremura uşor, şi repetă după pastor:

— Eu, William Darcett, te iau pe tine, Amy Mărie Hardwick, să-mi fii soţie, să te am şi să te păstrez de azi înainte, la bine şi la rău, în bogăţie şi în sărăcie, în timp de boală şi în timp de sănătate, să te iubesc şi să te preţuiesc până când moartea ne va despărţi, potrivit sfântului ritual al lui Dumnezeu; îmi dau cuvântul.

În timp ce repeta jurămintele, ochii ei verzi se făcură mari. Lui Will, toată ceremonia i se păru puţin ireală şi bănui că şi ea simţea la fel.

Will luă inelul de aur şi-l strecură pe degetul ei lung şi subţire.

— Cu acest inel te iau de soţie, te voi venera trup şi suflet, iar toate bunurile mele vor fi ale tale. Simţi brusc povara responsabilităţii pe care o avea faţă de ea. Era soţia lui.

Preotul îşi ridică bărbia.

— Pentru că Amy şi William şi-au dat acordul pentru această căsătorie şi au apărut în faţa lui Dumnezeu şi a acestei adunări, făcându-şi juràminte unul altuia,

declarându-şi aceleaşi lucruri unul altuia, dăruind şi primind verigheta, şi luându-se de mâini, îi declar soţ şi soţie, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Când ceremonia se încheie, Will se întoarse către ea. Privindu-şi soţia, un sentiment plin de tandreţe îi încălzi pieptul.

— Doamnă Darcett, cred că eşti cea mai frumoasă mireasă din toată Anglia.

— Arăţi minunat, spuse Georgette după micul dejun de la Ashdown House.

— Mulţumesc. Vino să mă vizitezi curând, zise Amy. O să-mi lipseşti.

— Voi veni după intervalul de timp potrivit. Georgette îi trimise sărutări în aer. Îţi doresc să fii fericită.

Apoi Amy atinse inelul de aur de pe deget. Îl simţea un pic greu, dar ştia că se va obişnui cu el. După ce se îngrijorase atât şi nu dormise o noapte întreagă, se simţea liniştită gândindu-se la concluzia ceremoniei. Ani de-a rândul se îngrijorase că va ajunge fată bătrână; acum era căsătorită. Simţi cum o furnică pielea gândindu-se la privirea blândă a lui Will şi

la cuvintele pe care i le spusese: „Doamnă Darcett, cred că eşti cea mai frumoasă mireasă din toată Anglia”. Soţul ei o făcuse să se simtă drăguţă pentru prima dată în viaţa ei.

Georgette dispăru în mulţime când William se apropie. O luă pe Amy de mână şi-i atinse verigheta.

— N-ai mâncat prea mult.

— Cred că sunt puţin bulversată.

Era, de fapt, agitată, dar nu voia ca el să ştie asta.

— Iată-i şi pe prietenii mei, zise Will. Amy, ei sunt Bellingham, cunoscut sub numele de Bell, şi Fordham.

— Cunoscuţi mai degrabă ca fiind complet inutili dar fideli, zise Fordham, făcând o plecăciune.

Amy râse.

— Încântată de cunoştinţă, Lord Bellingham şi domnule Inutil.

— Deja îmi place de ea, zise Fordham, râzând.

Observă că Bell era mult mai rezervat decât Fordham.

Lui Amy i se păru că felul în care o studia era un pic tulburător, dar se gândi că aşa era el.

— După ce eu şi Will ne mutăm, trebuie să veniţi la cină. Îmi doresc să-ţi cunosc prietenii mai bine.

Fordham îi făcu cu ochiul.

— Ne dai friptură de vită şi budincă Yorkshire?

— Asta e o comandă prost deghizată?

Se întreba cum îi putea rezista cineva lui Fordham.

— Te rog? zise el rânjind.

Amy zâmbi către Will.

— Să accept?

— Ai face bine, altfel nu se va opri, zise Will.

După ce prietenii lui plecară, îl luă pe Will de braţ.

— Hai să ne plimbăm şi să salutăm pe toată lumea.

Erau foarte mulţi invitaţi, inclusiv ducele şi ducesa de Shelboume, precum şi marchizul şi marchiza de Boswood. Amy i le prezentă lui Will pe bernice, Eugenia şi

Cecile.

— Felicitări, zise Eugenia. Ne bucurăm foarte tare pentru voi.

Will o privi pe Amy.

— Te las o clipă cu prietenele tale.

Gestul lui îi înmuie inima. Înţelesese că trebuia să vorbească cu ele. Când se întoarse spre ele, fiecare o îmbrăţişă.

— Ne-ai luat prin surprindere, zise Cecile.

— Presupun că ştiţi împrejurările. Îmi pare foarte rău că nu am putut să vă vizitez, zise ea, încercând să alunge tristeţea pricinuită de felul în care se purtase cu ele. Mi-a fost dor de voi.

— Să nu izbucneşti în plâns, zise Bernice. Este ziua nunţii tale, iar noi vrem să fii fericită, Amy.

Amy trase adânc aer în piept.

— Aveţi dreptate, iar într-o bună zi voi veni şi eu la nunţile voastre.

Când Will se întoarse, Amy îşi mai îmbrăţişă o dată prietenele, apoi îl luă pe soţul ei de braţ. După ce terminară de vorbit cu toată lumea, Will o luă de mâini.

— Eşti gata de plecare? întrebă el.

Ea dădu din cap, deşi nu era deloc pregătită.

— Vreau să-mi iau rămas-bun de la părinţii mei.

— Lasă-mă să te conduc la ei, zise el.

— Mamă, o să-mi fie dor de tine, zise Amy.

Mama ei o îmbrăţişă.

— Să fii fericită, Amy.

Va încerca din tot sufletul să găsească un pic de fericire în această căsătorie.

Tată ei o luă de braţ.

— Nu pot să cred că fetiţa mea a crescut şi s-a căsătorit.

Îl îmbrăţişă cu putere.

— Te iubesc, tată.

— O să ne fie dor de tine, zise mama ei.

Tatăl ei îşi scoase ochelarii şi-i şterse. Ea văzu o sclipire ciudată în ochii bărbatului.

— Voi veni să vă văd imediat ce voi putea, tată.

— Acum eşti măritată, dar sperăm să vii din când în când în vizită. Dădu mâna cu Will. Să ai grijă de fetiţa mea.

— Aşa voi face, domnule, promise el.

Îşi mai îmbrăţişă o dată părinţii. Apoi îl

luă pe Will de braţ şi ieşiră pe uşile mari. De emoţie, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Era căsătorită. Era, cu adevărat, căsătorită.

O trăsură neacoperită îi aştepta. Will aruncă monede copiilor. Apoi se aşeză lângă ea şi o sărută în timp ce trăsura se punea în mişcare.

Will o conduse spre căsuţă.

— În Ţara Galilor, mireasa este mereu trecută peste prag pentru noroc.

— Eu nu sunt o domnişoară delicată.

Începea să se simtă copleşită de căsătoria cu el. Avea, încă o dată, sentimentul că asta nu se întâmpla, că se va trezi şi va descoperi că totul este doar un vis ciudat.

Când majordomul deschise uşa, Will o ridică în braţe.

Icni, făcându-l să chicotească.

— Eşti înaltă, dar uşoară.

Îşi petrecu braţele în jurul gâtului său. Chipul începu să i se îmbujoreze în timp ce el o trecea pragul. Deşi ştia că nu trebuia să se lase impresionată de farmecul lui, era puţin uimită de acest gest romantic.

Ajuns în foaier, o lăsă jos. Intrară în holul

mare, unde servitorii se aliniaseră pentru inspecţie. Erau Saunders, majordomul, şi Jenkins, valetul. Doamna Beasley, menajera, era o femeie robustă. Anna, servitoarea doamnei, făcu o reverenţă. Un valet, trei servitoare, bucătarul, două femei care spală vasele şi două spălătorese voinice erau restul de servitori.

Menajera se oferi să le arate casa.

— Poate mâine, zise Amy. Cred că atunci mă voi putea concentra mai bine.

— Desigur, doamnă.

Simţi că se învârte pământul cu ea când o auzi adresându-i-se astfel. Nu mai era Amy Hardwick. Era doamna Darcett. De ce simţea că parcă îşi pierdea propria identitate?

Will o conduse sus şi deschise uşa.

— Acesta este dormitorul tău.

Văzând patul, o cuprinse tulburarea. Privi pe fereastră. Se simţea agitată, gândindu-se la ce se va întâmpla la noapte în patul acela. Era soţul ei, dar era doar un pic mai mult decât o cunoştinţă.

— Dacă nu vrei culoarea albastră, o poţi

schimba, zise el.

— Îmi plac foarte mult pătura albastră şi baldachinul.

Se duse la birou şi privi pe geam.

— Priveliştea cu copaci este liniştitoare, iar lumina este bună pentru schiţele mele.

Propriile cuvinte îi sunau fals şi superficial. Apoi el veni lângă ea la fereastră. Îşi ţinu răsuflarea când el îi îndepărtă bentiţa aurie şi-i lăsă voalul de dantelă pe umeri. Îşi trecu uşor degetele peste obrazul ei. Apoi o luă de mâini şi atinse inelul de aur de pe deget.

Îi ridică bărbia şi o sărută scurt pe buze. Apoi, ea privi din nou pe fereastră, iar el bănui că era foarte tulburată gândindu-se la noaptea nunţii.

— Este vreme frumoasă. Vrei să ne plimbăm? întrebă el.

— Da, mi-ar plăcea foarte mult. Trebuie să mă schimb mai întâi.

— Bate când eşti gata, zise el, arătând spre uşa care făcea legătura între camerele lor.

Spera că plimbarea o va linişti. O ţinea de

mână în timp ce se îndepărtau pe cărare. Palma îi era caldă, iar mâna lui o cuprindea în totalitate pe a ei. Ar fi trebuit să se simtă liniştită, dar nu simţea decât panica îngrozitoare care creştea din nou în ea.

Cărarea cotea, iar stejarii masivi formau o boltă de ramuri şi frunze. Dar ea nu putea aprecia în totalitate peisajul rustic când nu ştia ce se va întâmpla cu ea.

Îşi imaginase de-a lungul anilor cum se va simţi, odată căsătorită. Îşi imaginase că, auzind un bărbat declarându-şi dragostea pentru ea, va fi copleşită de euforie. Cel mai mult îşi dorea o căsătorie fericită, precum cea a părinţilor ei. Căsătoria trebuia să fie o legătură sfântă, dar singurul lucru care o lega de Will era resemnarea că trebuiau să se căsătorească ca să-şi salveze reputaţiile.

Dar nu trebuia să se mai gândească la aspectele negative. Nu mai era cale de întoarcere. Erau legaţi prin sfânta căsătorie pentru tot restul vieţii, şi era hotărâtă să facă lucrurile să meargă cât mai bine. Probabil că nu s-ar mai simţi atât de agitată dacă ar face conversaţie.

— Cred că umbra este plăcută vara.

Cuvintele sunau atât de lipsite de sens, dar simţise nevoia să spună ceva.

Îşi potrivi pasul ca să meargă în acelaşi ritm cv. Sa.

— Îmi place că mergi cu hotărâre, nu cu paşi mărunţi, ca majoritatea femeilor.

Încercă să-i zâmbească. Adierea de primăvară era un pic răcoroasă şi era bucuroasă că-şi luase spencerul ei albastru. Oricum, se potrivea foarte bine cu rochia încreţită, de muselină. Bineînţeles, el n-avea cum să observe asta.

Se plimbară o vreme, după care el se întoarse spre ea.

— Mereu eşti atât de tăcută?

Întrebarea lui i se păru o critică, dar îşi aminti ce-i spusese Georgette.

— Ţi se pare că sunt distantă?

— Nu, mai degrabă gânditoare. La ce te gândeşti?

„Sunt îngrozită că suntem doi străini.”

Nu dădu glas cuvintelor, căci nu ar fi ajutat la nimic. Preferă să se concentreze asupra lui.

— Povesteşte-mi despre tine.

— Am călătorit mult şi m-a întors în Anglia vara trecută pentru nunta fratelui meu.

— Vrei să-mi povesteşti despre acele călătorii?

— Eu şi prietenul meu Bellingham am călătorit la Paris şi în Italia fără să ştim dacă vom avea unde să stăm. M-am obişnuit să mă descurc în orice situaţie, zise el. Dar aventurile compensează pentru micile greutăţi.

— Dă-mi un exemplu clar de cum te-ai descurcat, spuse ea.

— Odată, servitoarea din casa în care stăteam s-a îmbolnăvit şi nu mai puteam lua pe altcineva pentru că afară ploua cu găleata. M-am gândit că nu poate fi atât de greu să faci un ceai. După patru încercări, am reuşit să fac un ceai în care să nu mai rămână frunze. Rânji. Am învăţat chiar să gătesc ouă. Zâmbi. Dacă vom avea vreodată nevoie, pot face ceai şi ouă pentru noi.

Îi zâmbi.

— Ce uşurare.

— Partea cea mai bună a călătoriilor este

că întâlneşti tot felul de oameni. Înveţi să Ie apreciezi talentele şi meseriile. Noi păream oameni înstăriţi după haine şi bani, dar nu ne-am lăudat cu originile noastre aristocratice pentru ca alţii să nu se gudure pe lângă noi. În Anglia n-aş fi putut face aşa ceva, căci aici sunt foarte cunoscut.

Aristocraţii se amestecau rareori cu cei pe care-i credeau inferiori, deşi existau şi excepţii, cum era Brummel. Familia ei era considerată ca făcând parte din mica nobilime. Părinţii ei păstraseră secretă sursa averii lor de dragul ei. Doriseră ca ea să urce cât mai sus pe scara socială. Dacă se putea lua după spusele lui, probabil că nu-i păsa că bunicul ei fusese negustor, dar bănuia că ceilalţi membri ai familiei lui nu ar fi fost prea încântaţi.

— Ţi-a plăcut foarte mult să călătoreşti, zise ea.

— Zilele acelea s-au dus.

Făcu o pauză, dându-şi seama de ce se întâmplase asta.

— Din cauza mea.

— Nu. Familia mea s-a împotrivit.

— Nu erai gata să renunţi, zise ea.

— Un tur durează, de regulă, un an. Eu am stat patru ani în străinătate.

Îşi dădu seama de implicaţiile acestui lucru. Nu dorise să stea în Anglia. Dar ce-l reţinuse? Cedase din cauza presiunii familiei? Sau fusese de acord să nu mai călătorească din alt motiv?

— Am acceptat slujba de administrator pentru fratele meu.

— Cum ţi se pare?

— Nu am început încă. Uite, un stejar cu o căsuţă în el. Hai să ne întrecem până la el.

Nu avu nici măcar o clipă să se împotrivească, pentru că ţâşni imediat. Când se opri, îşi duse mâna la piept pentru că respira un pic greoi. El n-avea nicio problemă.

— Uite, zise al, arătând sus, printre ramuri.

Văzu scara şi căsuţa de lemn din copac.

— Nu am mai văzut niciodată una.

Îşi dădu haina şi pălăria jos şi i le dădu ei.

— Pregăteşte-te. O să-ţi arunc ceva. Bine?

— Da, zise ea, întrebându-se ce voia oare

să ia de acolo.

Apoi el se căţără pe scara fixată de copac de parcă ar mai fi făcut asta de sute de ori până acum. Ea bănuia că probabil aşa şi era. Se apropie de copac.

— Aici sunt dacă vrei să îmi arunci ceva.

Scoase capul din casă.

— Prea bine.

Prinse o pătură.

Se uită spre ea.

— Mărturisesc că am pus-o aici mai devreme. Trebuie să stăm pe ceva ca să nu-ţi strici drăguţele fuste, zise el. Dă-te puţin înapoi. Cobor cu un coş.

Văzându-l cum coboară cu un coş de braţ, icni.

— Ai grijă, să nu cazi.

El chicoti. Amy îşi ţinu răsuflarea, dar nu avea de ce să-şi facă griji. Era îndemânatic şi atletic. Soţul ei era puternic şi mult mai musculos decât majoritatea bărbaţilor pe care-i întâlnise.

Puse coşul jos şi-i făcu semn cu mâna. Se duse la el şi ţinu coşul în timp ce el întindea pătura pe iarbă. O ajută să se aşeze, apoi

scoase două pahare de vin şi o sticlă. Zâmbind, îi scoase dopul.

— Ţine-mi paharele ca să nu vărs pe-alături.

— Ce e asta? întrebă ea, zâmbind.

— Vin, să sărbătorim doar noi doi. Turnă în pahare. În cinstea căsătoriei noastre.

Ciocniră paharele. În timp ce sorbea o gură de vin, se gândea cât de drăguţ era că plănuise această mică ieşire.

— Eu şi Bell stăteam pe marginea Senei, mâncând pâine, şuncă şi brânză şi bând vin. Bău. Exact ca ţăranii.

— Ai păstrat vreun jurnal sau ai desenat? întrebă ea.

— Nu. E totul aici, zise el, ducându-şi mâna la tâmplă.

— Nu ţi-a fost teamă că vei uita?

— Am o memorie extraordinară, dar probabil că tu ai fi desenat toate doamnele în rochiile lor franţuzeşti, zise el.

— Poate te voi desena pe tine, spuse ea.

Îşi puse paharul de vin deoparte, se rostogoli pe o parte şi-şi sprijini capul cu mâna.

— Cum ţi se pare poziţia asta?

Ea zâmbi un pic.

— Te reprezintă această poziţie nepăsătoare?

— Acum, da.

Ea sorbi o gură de vin, apoi puse paharul pe iarbă. Apoi, el întinse mâna către mâna ei.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Îl privi cu băgare de seamă şi se întrebă dacă era pe punctul de a-i spune ceva ce ar fi trebuit să recunoască înainte să o ceară de soţie.

— Vreau să te sărut.

Îşi umezi buzele şi abia apoi îşi dădu seama că fusese un gest inconştient.

— Oh.

Se ridică şi-i scoase boneta. Apoi îi cuprinse faţa cu palmele, în timp ce el o privea în ochi, simţea cum mirosul lui o învăluia, îşi înclină capul şi o sărută. Când îi atinse buzele cu limba, ea deschise gura. Ştia la ce să se aştepte şi-i plăcea felul în care îi gusta buzele încet, iar apoi mai intens.

Apoi, el stărui ca ea să se întindă lângă el.
— Will?
— Mmmm, zise el, desfăcându-i un nasture de la spencer.
Ea îi prinse mâna.
— Nu ar trebui să facem nimic.
Îşi trecu degetele peste ale ei.
— Amy, nu vine niciodată nimeni aici. Suntem departe de ochii iscoditori.
Ea se ridică, apoi se aşeză pe pătură, cu picioarele ghemuite la piept. Erau căsătoriţi, dar ea nu se simţea deloc în largul ei. I se părea greşit să acţioneze din dorinţă pură, fără să aibă o legătură emoţională cu el.
Se aşeză lângă ea, cu picioarele încrucişate.
— Ce s-a întâmplat?
— Nici măcar nu-ţi ştiam al doilea nume până astăzi, zise ea.
— Nu sunt sigur că înţeleg.
— Nu înţelegi? Nu ştiu mai nimic despre tine, zise ea. Totul s-a întâmplat mult prea repede pentru mine. Nu ştiu care e culoarea ta preferată şi nici dacă-ţi place ceaiul sau

cafeaua. Nu ştiu dacă te trezeşti devreme ca mine, sau nu. Ştiu o singură întâmplare din copilăria ta, datorită surorilor tale. Ţi-am cunoscut prietenii abia astăzi, la nuntă. Niciunul dintre noi nu ar fi prevăzut asta acum o săptămână. E ca şi cum am fi abordat totul în sens invers, adăugă ea.

— Nu mai putem schimba ce s-a întâmplat, zise el. Credeam că ai acceptat asta când ai fost de acord să te căsătoreşti cu mine.

— Nu înţelegi.

Oftă prelung.

— Nu, nu înţeleg.

— După mersul normal al lucrurilor, trebuia întâi să mă vizitezi. Ne puteam plimba sau puteam merge cu trăsura în parc. Am fi vorbit despre lucrurile care contează. Îl privi. Suntem doar un pic mai mult decât nişte simple cunoştinţe.

— Să văd dacă am înţeles bine. Eşti tulburată pentru că nu te-am curtat.

Simţea cum o copleşeşte nefericirea. Fusese nevoită să renunţe la visul ei plin de romantism, iar el nu înţelegea ce

importanţă avea asta pentru ea.

— Nu ar fi trebuit să spun nimic.

— Amy, spune-mi ce te tulbură, de fapt?

Se întoarse către el.

— Ai avut dreptate în privinţa unui lucru. Nu aşa plănuisem lucrurile.

— Dar cum?

— Aşa cum visează toate fetiţele: un prinţ drăguţ, elegant care să îşi declare dragostea eternă. Ridică privirea către frunzele de deasupra şi pufni. Mă simt foarte caraghioasă spunându-ţi asta.

— Te sperie intimitatea fizică?

— Trebuie să te cunosc mai întâi. Trebuie să simt şi altceva pentru tine în afară de groaza profundă că s-ar putea să nu ne potrivim deloc, zise ea.

Will rupse un fir de iarbă.

— Sunt un crai, nu un prinţ, iar căsătoria noastră nu va fi basmul la care ai visat.

Îşi întoarse brusc faţa într-o parte, pentru că nu voia ca el să vadă cât de mult o dureau acele cuvinte.

Rămase tăcut câteva minute, apoi zise pe un ton răguşit.

— Dacă este atât de important pentru tine, îţi voi îndeplini dorinţa şi te voi curta.

Îşi întoarse privirea spre el, uimită.

— Mulţumesc.

— Nu vreau ca asta să ţină la nesfârşit, spuse el. Avem atâtea piedici de înfruntat. O căsătorie de formă ar fi precum clopotul care bate, anunţând o înmormântare.

— Sunt de acord, zise ea. Îmi trebuie doar puţin timp.

După câteva clipe, îi zâmbi strâmb.

— Trebuie să stabilim regulile de bază.

— Reguli? întrebă ea, încruntându-se. Nu este nevoie. Trebuie doar să-mi aduci flori şi vom sta de vorba ca să aflăm mai multe unul despre celălalt.

— Nu, e prea uşor, zise el. Dacă vrem să ne bucurăm de perioada asta de curtare, atunci trebuie să existe o provocare. Propun un rămăşag.

— Un rămăşag?

— Tu ai numai mărunţiş, aşa că nu s-ar cuveni să punem pariu pe bani. Mă gândesc la altceva.

Ea îşi îmblânzi expresia. „Nu trebuie să

ştie adevărul despre schiţele mele.” Nu primise încă niciun ban, dar recompensa avea să fie o măsură de protecţie, dacă el se dovedea a fi un pierde-vară. Amy avea reţineri pentru că începuse această căsătorie cu o decepţie, dar nu trebuia să uite niciodată că asta era o căsătorie de convenienţă.

— Durata este de două săptămâni, începând de astăzi, zise el.

— Patru, replică ea.

— Trei, nu se lăsă el. Iar asta este ultima ofertă.

— Preabine, zise ea. Care sunt termenii?

— Dacă te conving, curtându-te, vei fi de acord să te culci cu mine şi să-mi faci toate poftele timp de o săptămână. Îşi trecu degetul peste buza ei de sus. Toate.

Se îmbujoră.

— Cum adică să mă convingi?

— Vei ceda în faţa atingerii mele şi mă vei implora să fac dragoste cu tine.

— Ha! Ai putea la fel de bine să te consideri învins de pe-acum, pentru că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Îţi pot oferi plăceri la care nici măcar nu ai visat vreodată, spuse el.

Până acum reuşise să reziste tentaţiei Diavolului şi se gândea că asta îi dădea un avantaj.

— Dacă vrei să câştigi, trebuie să-mi dovedeşti că te-ai cumințit.

— Poftim? spuse el, furios.

— Acestea sunt condiţiile mele. N-ai să-mi poţi face curte dacă îţi vei petrece timpul prins în tot felul de activităţi depravate. Îl privi cu o expresie plină de îngâmfare. Să ştii că voi avea spioni ca să mă asigur că nu trişezi.

Habar nu avea de unde va face rost de spioni, dar avea să găsească o soluţie.

— Eu, să trişez? Asta este o acuzaţie josnică.

— Eu doar te avertizez, zise ea. Şi dacă nu-mi vei respecta condiţiile, mai primesc încă trei săptămâni în care să-mi faci curte.

— Presupui că voi da greş, dar n-o voi face.

— Va trebui să-mi dovedeşti, insistă ea.

— Ştii să negociezi, dar voi fi de acord cu

o condiţie.

Îl privi cu suspiciune.

— Ce condiţie?

— Săruturile sunt permise, zise el.

Îi plăcea să-l sărute.

— De acord.

— Tot felul de săruturi, adăugă el.

Îşi miji ochii.

— Ce înseamnă tot felul de săruturi?

Râsul lui răguşit, viclean, stârnea latura ei neruşinată, dar trebuia să i se împotrivească.

— Te pot săruta oriunde, şopti el, sărutând-o pe obraz.

— Trebuie să fim îmbrăcaţi.

O luă de mâini şi-i sărută încheieturile.

— Cămăşile de noapte sunt tot haine, zise el, şi ne putem atinge.

— De acord, dar rămânem îmbrăcaţi.

Dacă avea hainele pe ea, el nu putea să facă nimic. Nu-i aşa?

El zâmbi.

— Prea bine. Dar mai am o condiţie.

— Complici prea tare lucrurile.

— Nu e nimic complicat în dorinţa de a-mi

admira soţia. Poate nu am voie să pun mâna pe tine când eşti complet dezbrăcată, dar mă pot uita.

— Nu! exclamă ea, icnind.

— Ba da, zise el. Avantajul va fi al tău, pentru că eu voi fi frustrat. Şi tu te poţi uita la mine când sunt gol, atâta timp cât nu mă atingi, adăugă el după o pauză.

Îi ardea chipul de îmbujorare.

— Vrei să mă păcăleşti. Ştiam eu.

— Trucurile sunt permise, zise el. Strategia mea va fi să te seduc.

Îşi ridică bărbia.

— S-ar putea să te seduc eu.

— Soţia mea cea vicleană, ştii cum să seduci un crai? întrebă el, cu glas răguşit.

— Poate că nu am experienţă, dar sunt destul de deşteaptă să-mi dau seama cum.

Se rostogoli pe spate şi strigă:

— Ia-mă, sunt al tău.

Ea izbucni în râs, iar el îi făcu semn cu mâna.

— Vino şi stai lângă mine. Vreau să te sărut.

— Deja eşuezi în încercarea de a-mi face

curte, zise ea. Ideea este să mă curtezi, nu să-mi ceri sărutări.

Se întoarse pe o parte, culese o păpădie şi începu să-i rupă petalele în formă de lance.

— Mă iubeşte. Nu mă iubeşte. Mă iubeşte. Nu mă iubeşte, îi zâmbi. Cum mă descurc?

— Până acum ai reuşit să mă încânţi.

— E un început bun.

Aruncă păpădia şi se îndreptă către ea.

— Acum pot primi un sărut?

— Va trebui să aştepţi până diseară.

— Te rog, zise el. Doar unul.

Amy era gata să accepte, dar se părea că lui îi plăceau provocările. Iar ei îi plăcea să aibă un avantaj în faţa lui.

— Diseară, zise ea, privindu-l cu coada ochiului.

La cină mâncară homar, printre alte feluri. Ea stătea lângă el, în capul mesei, ascultând poveşti despre isprăvile lui de la Eton. Se părea că acolo se împrietenise cu Fordham şi Bellingham.

— Nu l-am văzut decât puţin pe Bellingham, zise Amy, dar pare un domn foarte serios.

— Era un zvăpăiat până acum patru ani, când şi-a pierdut familia din cauza tuberculozei.

Amy icni.

— O, îngrozitor.

— Mi-am făcut griji pentru el. Călătoriile l-au ajutat. Will se uită la ea. Era o lume complet diferită, iar ceea ce laşi în urmă păleşte. Nu ştiu dacă înţelegi sau nu.

— Cred că înţeleg într-o oarecare măsură, zise ea dând din cap. Primăvara este un anotimp fantastic şi, în fiecare an, la sfârşitul ei, mă simt un pic dezamăgită când mă întorc acasă, unde timpul se scurge mult mai încet. În cele din urmă, mă adaptez. Se uită la el. Probabil că este mult mai intens atunci când vezi lucruri noi tot timpul şi auzi discuţii în atâtea limbi străine.

— Deci înţelegi, zise el. Bell trebuia să nu se mai gândească la Anglia şi la tragedia prin care trecuse. Altfel, mă tem că ar fi înnebunit.

— Eşti un prieten bun pentru el, zise Amy.

— Am avut şi motivele mele să părăsesc Anglia, zise el.

Vru să îl întrebe la ce se referea, dar sosi desertul.

— Îngheţată de fistic, spuse Will, rânjind.

După ce valetul plecă, Will luă o linguriţă de îngheţată.

— Gura mare.

— Nu sunt un copil care trebuie hrănit, zise Amy.

— Nu, eşti o femeie. Acum deschide gura.

Îl lăsă să-i dea îngheţata. Apoi o sărută pasional. Capul i se învârtea din cauza combinaţiei dintre îngheţata rece şi căldura gurii sale.

Când se opri, ochii lui aveau o expresie arzătoare. Îi dădu lingura, iar ea îşi dădu seama ce dorea. Îi dădu o lingură de îngheţată, iar el îi puse mâna după ceafă. Îl sărută, atingându-i uşor limba cu limba ei. Apoi, el preluă brusc controlul. Emoţia o copleşi, fiecare părticică din ea dorindu-şi mai mult de la săruturile lui, mai mult din el.

Se ridică şi-i trase şi ei scaunul. Când Amy se ridică, o privi în ochi, hipnotizând-o. Îi mângâie uşor obrazul cu un deget, făcând-o

să simtă furnicături. Apoi îi oferi braţul. Când îl acceptă, gândurile ei o luară razna. Deveni conştientă de mirosul hainei lui de lână şi de forţa braţului său.

— Vreau să mă schimb în ceva mai comod. Pot veni în camera ta în jumătate de oră? întrebă el. Vreau să încep să te curtez din seara asta.

Îl privi bănuitoare.

— Regulile se aplică, să ştii.

— Le voi respecta, spuse el încet, cu o voce care o lăsă fără suflare.

Ştia exact ce făcea, dar ea refuză să-l lase să o cucerească până când avea să-i dovedească schimbarea.

— Ce-i cu expresia asta vicleană, o întrebă el, conducând-o în sus, pe scări.

— Nu ai de ce să fii bănuitor. Şi eu intenţionez să urmez regulile.

Când deschise uşa, ea păşi înăuntru.

— Fie ca cel mai bun să câştige, zise el, trimiţându-i un sărut.

Jumătate de oră mai târziu, Anna, slujnica ei, îi termină de împletit părul. După ce plecă, Amy îşi puse un halat de în peste

cămaşa de noapte şi se aşeză pe divan cu schiţele ei. Focul trosnea în cămin, creând o atmosferă plăcută. Ceasul de pe şemineu bătu ora exactă. Îşi ridică privirea, iar uşa care făcea legătura între camerele lor se deschise.

Privi peste umăr şi simţi pentru o clipă că rămâne fără aer.

Purta un halat închis la culoare peste pantaloni, şi nimic pe dedesubt. Pe pieptul lui se zărea o fulguială de păr negru. Ţinea în mână o carte.

— Pot să stau cu tine? întrebă el.

— Desigur.

Se simţea uşor ruşinată că purta doar cămaşa de noapte subţire şi halatul. Când vru să se ridice, el clătină din cap şi o împinse înapoi.

— E destul loc pentru amândoi.

— O să ne înghesuim, zise ea.

Îi luă caietul cu schiţele şi îl puse deoparte.

— Poţi să lucrezi şi mâine. Este noaptea nunţii noastre.

Ea intenţionase doar să-şi facă de lucru ca

să-şi alunge emoţiile, deşi nu ar mai fi avut de ce să fie agitată, dat fiind rămăşagul lor. Când el puse însă genunchiul pe pernă, nu avu de ales şi trebui să-i facă loc. Se întinse lângă ea şi rânji.

— Stăm foarte confortabil.

Nu astea erau cuvintele pe care le-ar fi aşteptat de la un crai. Se uită la carte.

— Intenţionezi să-mi citeşti?

El dădu din cap.

— Este vorba despre o poezie care cred că ţi-ar plăcea.

Bănuia că era vreun şiretlic de-al lui, cum ar fi o poezioară licenţioasă, dar nu spuse nimic.

El dădu paginile, căutând.

— Ah, iat-o. „Păstorul îndrăgostit, iubitei lui.”

— Christopher Marlowe, zise ea.

O sărută repede, apoi începu să citească.

— „Vino să-mi fii alături şi să-mi fii iubită; şi vom gusta din plăcerile iubirii…”

Amy îl asculta citindu-i versurile deja cunoscute cu vocea lui caracteristică, profundă şi nu se putu abţine să nu-şi

admire chipeşul soţ. Avea buze pline, pometţi şi maxilar bine definite. Dar trăsătura cea mai izbitoare erau ochii lui, datorită genelor dese şi a sprâncenelor închise la culoare. Observă o cicatrice mică lângă sprânceana dreaptă şi se întrebă cum se rănise.

Vocea lui o fermeca. I se păru drăguţ că alesese o pastorală. Şi totuşi, ar fi fost bine să nu ia în serios eforturile lui de a o curta. Era hotărât să câştige acest pariu şi recunoscuse că intenţiona să se folosească de şiretlicuri dacă era nevoie. Se gândise, fără îndoială, să o ademenească, iar apoi să facă prima mişcare. Plănuise, probabil, să o seducă, dar nu-l va lăsa să facă asta.

— „Atunci vino să-mi fii alături şi fii iubita mea”, zise el, închizând cartea.

— Citeşti foarte frumos, îl complimentă ea.

Puse cartea pe podea şi o luă de mână.

— Povesteşte-mi despre copilăria ta.

— Mă întrebi numai pentru că am insistat că trebuie să ne cunoaştem.

— Eşti soţia mea. Sunt curios.

— Nu sunt multe de povestit, zise ea.

— Probabil că te jucai cu ceilalţi copii. Care erau jocurile tale preferate?

— Aveam o prietenă pe nume Susan care locuia pe lângă noi. Ne jucam cu păpuşile.

Când zâmbea, îi apăreau mici cute în colţul ochilor.

— Vă jucaţi de-a mama şi de-a tata.

— Da. Aveam un soţ imaginar pe nume Laurence Lancelot. Când izbucni în râs, îl lovi uşor cu umărul, însă fără folos. Mi se părea un nume elegant. Arăta, desigur, ca un prinţ cu părul de aur. Călărea un armăsar alb şi avea şi lance.

— Laurence Lancelot şi lancea lui.

Will râse.

— Era o lance lungă?

— O, da.

Începu să râdă cu hohote.

— Ce este atât de amuzant? întrebă ea.

— Nimic, zise el. Şi prinţul tău imaginar Laurence Lancelot te săruta?

— Da. O pernă îi ţinea locul.

Zâmbi.

— Şi mai ce?

— Îngenunchea la picioarele mele şi-şi declara periodic dragostea pentru mine. Din păcate, era adesea chemat să lupte pentru rege. Îi scriam scrisori de dragoste şi-l rugam pe tata să i le trimită.

— Lasă-mă să ghicesc. Şi tatăl tău răspundea la ele.

— De unde ştii?

— Am vorbit cu el. Se vede de la o poştă că-şi adoră fetiţa.

Îşi muşcă buza.

— Nu mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de părinţii mei până când nu au venit la Londra.

— Am să te duc să-i vezi înainte să vină toamna, zise el. Cine te-a învăţat să desenezi?

— Am avut o guvernantă minunată. Ea m-a încurajat să desenez şi să pictez cu acuarele.

— Şi-a dat seama de talentul tău. Chiar şi eu, care nu ştiu nimic despre moda feminină, pot să îmi dau seama că lucrările tale sunt uimitoare. În noaptea aceea, la balul lui Lady Beresford, am observat

panglicile verzi uimitoare de pe rochia ta în momentul în care ai intrat. Toţi erau cu ochii pe tine.

La început, complimentul lui o bucură, dar apoi se simţi vinovată. Îl înşela în legătură cu banii pe care avea să-i câştige pe desenele cumpărate de madame Dupont.

Îi atinse nasul.

— Te temi că nu voi fi de acord să continui cu schiţele tale?

— Nu ştiam ce părere vei avea despre asta, dar nu voi lăsa această pasiune să prevaleze asupra îndatoririle mele casnice, zise ea.

— Nu mi-ar păsa dacă s-ar întâmpla asta. Îmi place să am o soţie elegantă.

La naiba! De ce trebuia să fie atât de drăguţ cu ea? Acum se simţea şi mai vinovată, dar nu trebuia s-o arate.

Se aplecă spre ea, iar inima începu să îi bată mai repede. Când o sărută, îşi întredeschise uşor buzele. Îi atinse uşor limba, iar când se retrase, îşi înclină capul în partea cealaltă, făcând apoi acelaşi lucru. Îndrăzni să-l sărute înapoi. Îi plăcea să-l

guste şi să-şi treacă degetele prin părul lui mătăsos.

Când se opri să respire, ochii lui erau şi mai întunecaţi şi străluceau cu putere. Îi luă mâna şi o puse pe pieptul lui tare. Inima îi bătea să-i sară din piept. Îl privi în ochi.

— Asta e vreo şmecherie?

— Nu, sunt încă îmbrăcat, în mare parte. Şi, în plus, trebuie să cazi pradă atingerii mele pentru ca eu să câştig.

— În acest caz…

Îşi trecu mâinile peste pieptul lui musculos. Mângâindu-l uşor cu degetele, observă un smoc de păr negru exact sub buric, îşi îndreptă privirea către pantalonii lui şi făcu ochii mari.

Dumnezeule! Observă o umflătură în pantalonii lui – una foarte mare. El avea ochii închişi şi începu să respire mai repede.

— Will? Ce faci?

— Mă străduiesc din răsputeri să nu pierd pariul.

— O!

Deschise ochii.

— Am putea uita de pariu şi de primele

două feluri şi să trecem direct la desert.

— Nu, nu vom uita de pariu şi ştiu că nu te referi la mâncare. Termenii rămân aceeaşi, zise ea.

Se ridică şi o ajută şi pe ea. Apoi îi trase coada peste umăr şi-i desfăcu funda.

— O să mi se-ncurce când dorm dacă nu-l ţin împletit, zise ea.

O privi.

— Vreau să-l văd despletit.

Cum putea să-i refuze cererea când fusese de acord să o curteze?

Întinse mâna să-şi desfacă părul, dar o prinse de încheietură.

— Dă-mi voie.

Îi despleti şuviţele încet. Când termină, îşi trecu degetele prin părul ei. Aranjă şuviţele care-i cădeau greu peste umeri şi-i atinse uşor sânii cu degetele.

Senzaţia plăcută o făcu să-şi ţină suflarea, atrăgându-i atenţia.

— Îmi place că este roşu, zise el.

Îl privi cu suspiciune, dar el continua să-şi plimbe degetele prin părul ei.

— Promite-mi ceva, zise el.

— Ce anume?

— Că nu-l vei tunde niciodată.

Îşi aminti că Lizzy îi spusese că domnilor le plac femeile cu părul lung şi se hotărî să-i îndeplinească această dorinţă.

— Prea bine.

— Şi o ultimă cerere, zise el. În ziua în care vom face, în sfârşit, dragoste vreau să mă mângâi uşor cu părul tău.

Tonul lui seducător o făcu să-şi dorească să o atingă, dar avea nevoie de mai mult decât plăcere fizică. O trase în braţe. Când mâinile sale alunecară spre posteriorul ei, o trase spre el. Iar Amy simţi sexul tare presându-i abdomenul. Apoi o sărută repede.

— Ar fi mai bine să plec, zise el. Te doresc prea tare.

Îşi simţi inima tresăltând pentru o clipă, dar speranţa plăpândă se nărui când îşi dădu seama că pentru el era vorba numai de plăcere.

O conduse către pat, unde Anna pregătise aşternuturile. Când Amy se vârî sub pătură, el îi luă perna de rezervă.

— Nu ai voie să-l săruţi pe Laurence.

Ea izbucni în râs. El o sărută pe obraz, stinse lumânările şi deschise uşa.

Simţi dintr-odată dorinţa bruscă să-l cheme înapoi, dar raţiunea o făcu să se stăpânească.

— Noapte bună, zise el şi uşa se închise.

O făcuse să zâmbească cu gluma lui prostească despre Laurence.

Se zgâi la baldachinul necunoscut. În seara asta îşi jurase să fie atentă, dar căzuse totuşi pradă farmecelor lui. Îi citise o poezie frumoasă şi o ispitise atunci când o rugase să nu se tundă niciodată. Câteodată părea sincer, dar ea nu putea fi destul de obiectivă ca să facă diferenţa dintre craiul fermecător şi omul din spatele măştii. Cel din urmă o tulbura cel mai mult. Mai devreme, menţionase că familia lui nu fusese de acord cu călătoriile lui, iar apoi îi distrăsese atenţia. Poate că se gândea prea mult la asta, dar instinctul îi spunea că era mai mult de-atât.

Îşi dădu seama că-i cedase deja ceva. Mai câştigase un colţişor din inima ei, iar asta o

speria. Nu trebuia să uite că el vedea curtarea doar ca pe un joc, pe care intenţiona să-l câştige. Era un crai get-beget. Dacă ar câştiga, şi-ar pierde interesul repede, iar apoi, cel mai probabil, ar înşela-o.

Amy îşi muşcă buza. Era soţul ei, iar ea îi spusese că va face tot ce-i stă în putinţă să-l facă fericit. Dar nu trebuia să-şi dea voie să se îndrăgostească de el, pentru că i-ar fi frânt inima mai mult ca sigur.

Douăzeci de minute mai târziu, Will se spălă şi se vârî în pat. Fusese extrem de excitat şi făcuse ceea ce fac toţi bărbaţii ca să-şi potolească poftele atunci când nu au un partener disponibil.

Se urcă în pat şi-şi împreună degetele sub cap. În după-amiaza asta, ea îşi întorsese chipul când el îi spusese că mariajul lor nu va fi basmul la care ea visase. Şi avea mustrări de conştiinţă. Fusese de acord să o curteze pentru că era ziua nunţii lor, iar ea părea deznădăjduită.

„Trebuie să simt şi altceva pentru tine în afară de groaza profundă că s-ar putea să

nu ne potrivim deloc.”

Apoi regretă imediat hotărârea, pentru că ştia că ea voia de la el ceva ce el nu-i putea oferi. Îi sugerase să facă rămăşagul aşteptându-se ca ea să refuze. Dar acceptase provocarea şi-l luase prin surprindere.

Avea sentimentul chinuitor că se jucase cu el.

Will ştiuse ce voia ea – o relaţie bazată pe sentimente de afecţiune. Întâlnise femei care-i spuseseră că doreau numai o aventură, dar se ataşaseră de el la un moment dat. Dar el îşi făcuse întotdeauna o ieşire elegantă şi plecase fără să privească înapoi.

Will îşi alungă amintirile fostelor iubite în cele mai îndepărtate colţuri ale memoriei. Voia să câştige rămăşagul şi începuse minunat. Ea fusese sperioasă, dar reuşise să o liniştească şi să o facă să râdă. Iar în ceea ce priveşte schimbarea lui, se gândea că putea evita tentaţiile obişnuite ale unui crai pentru trei săptămâni. Mai degrabă aştepta cu nerăbdare să-şi seducă soţia. Mai mult că

sigur că avea să fie frustrat, dar aşteptarea le va spori amândurora dorinţa. Zâmbi, gândindu-se la vicleşugurile la care va apela ca să o seducă.

La sfârşitul celei de-a treia săptămâni, avea să se distanţeze treptat. Se plictisea repede şi ştia că dorinţa lui pentru Amy va dispărea. De dragul ei, urma să fie discret în privinţa aventurilor lui. Date fiind circumstanţele căsătoriei lor şi reputaţia lui, probabil se aştepta să-i fie necredincios.

Se păcălea singur. Amy nu era un om slab. N-ar fi trecut cu vederea o aventură aşa cum făceau multe dintre femeile din înalta societate. Gândul îl paraliză. Ce s-ar întâmpla dacă nu ar reuşi să-i ofere ce-şi dorea, aşa cum cu siguranţă avea să se întâmple?

Încercă să nu se gândească la implicaţii, dar acestea îi atârnau deasupra capului precum sabia lui Damocles.

Capitolul 9

Apa de baie era caldă, iar mirosul săpunului de trandafir era divin. Anna mai

adăugă nişte apă fierbinte, iar Amy se lăsă pe spate în cadă. Era prima dată de când rămăsese încuiată în pivniţa cu vinuri când se simţea relaxată.

— Anna, poţi să te ocupi de treburile tale. Vreau să mă bucur de această baie până se răceşte apa.

După ce Anna părăsi încăperea, Amy îşi lăsă gândurile să hoinărească. Era letargică, cel mai probabil un rezultat al stării de nelinişte care pusese stăpânire pe ea în ultimele zile. Închise ochii şi probabil aţipi, pentru că, auzind zăvorul uşii, tresări. Când întoarse capul, îl văzu pe Will privind-o.

Faţa i se îmbujoră şi-şi acoperi sânii cu mâinile.

Cizmele lui răsunară pe podeaua de marmură până ajunse lângă ea.

— Eşti goală.

— Puteai să baţi, zise ea.

— Am voie să te văd goală.

Îşi plimbă privirea peste corpul ei.

— Ridică-te.

— Întoarce-te, te rog, în camera mea. Ne

vedem acolo după ce mă şterg şi îmi pun un halat.

El clătină din cap.

— Intenţionez să te privesc.

— Mă simt stânjenită, zise ea.

— Sunt soţul tău. Cel mai bine ar fi să te obişnuieşti să fii goală în preajma mea. La sfârşitul celor trei săptămâni, vei petrece foarte mult timp cu mine în pat, goală.

— Dacă vei câştiga, zise ea.

— O, dar voi câştiga.

— Nu-mi faci curte cum trebuie, zise ea, disperată să scape de el. Îşi dorea să plece şi să-i ofere un pic de intimitate. Apa se răcise, dar nu putea ieşi din cadă atâta timp cât el o privea.

— Urmez regulile, zise el. Ar trebui să-mi mulţumeşti. Niciun alt bărbat nu şi-ar lăsa soţia neprihănită în noaptea nunţii.

Nu se îndoia de asta, dar refuza să-l lase să aibă ultimul cuvânt.

— Situaţia noastră nu este una obişnuită. Nu ne-am fi căsătorit niciodată dacă nu s-ar fi iscat un scandal.

— Ţi s-a făcut pielea ca de găină. Mai bine

ai ieşi din cadă înainte să îngheţi.

— Nu înainte să pleci de aici.

— Prea bine, dar vei pierde pariul, zise el.

— Ba nu.

— Ba da, pentru că nu urmezi regulile stabilite deja. Dar pe mine nu mă deranjează. Sunt mai mult decât dornic să mă culc cu tine în dimineaţa aceasta.

— Nu-ţi pasă de sentimentele mele, spuse ea.

Îşi scoase ceasul.

— Ai două minute să ieşi din cadă sau pierzi pariul.

— Asta nu făcea parte din înţelegere, zise ea.

— Un minut, insistă el.

Se ridică şi ieşi cu un gest neîndemânatic din cadă. Apoi înşfăcă un prosop, vrând să se acopere cu el, dar îl scăpă pe jos.

El se apleca să-l ia, şi-i privi picioarele. Apoi zâmbi, văzându-i sexul.

— Acoperit cu păr roşu, zise el.

— Prosopul, t-te rog, zise ea.

Se ridică şi i-l dădu.

— Tremuri toată.

Se şterse cu prosopul cât putu de repede. În tot acest timp, faţa îi ardea de ruşine. Apoi, el îi întinse halatul. Ea îl trase pe mâneci şi legă cordonul.

Când el se întinse spre ea, se strecură pe lângă el. O, era de-a dreptul furioasă.

O urmă în dormitor.

— Nu am încălcat regulile.

— Eşti un ticălos, zise ea. Nu ţi-a păsat că m-am simţit stânjenită.

— Ţie-ţi pasă că eu sunt frustrat? Ţi-a păsat că aseară voiam cu disperare să fac dragoste cu tine?

— Ai fost de acord cu regulile, zise ea.

— Şi tu la fel.

— Îmi doresc să nu…

Tăcu înainte să spună ceva ce ar fi regretat mai târziu.

— Ce-ţi doreşti, Amy?

— Uită ce am zis.

Fusese gata să-i spună că îşi dorea să nu se fi căsătorit cu el. Era urât numai să se gândească la asta, şi se simţea ruşinată.

— Nu. Termină ce ai început, insistă el.

Se uită la el. Avea o privire aspră.

— Will, cred că ai venit aici căutând să porneşti o ceartă.

El clătină din cap.

— Ţi-am cules flori de câmp în dimineaţa asta şi speram să te găsesc încă în pat. Plănuisem să pun să ni se trimită sus o tavă cu mâncare.

Văzu buchetul de păpădii într-o vază pe noptieră şi tresări.

— Când am auzit sunetul apei, am venit la tine. Nu pot avea ceea ce-mi doresc până când nu demonstrez că sunt demn de tine…

— Will…

— Nu, lasă-mă să termin. Tot ce voiam era să mă uit la mireasa mea.

— Will, sunt pudică.

Nu-i putea spune că se temuse că el o va privi şi s-ar putea să n-o dorească. Avea sânii mici şi era prea slabă. Şi cel mai rău se temea că o va compara cu toate femeile frumoase cu care se culcase înainte. Era, fără îndoială, dezamăgit după ce îi aruncase o privire.

O luă de mâini.

— Bănuiesc că azi îmi dai o notă proastă.

Îşi coborî privirea.

— Mulţumesc pentru flori.

Îi ridică faţa.

— Îţi voi mărturisi ceva, cu riscul să mai primesc o notă proastă.

Pulsul i se acceleră, întrebându-se ce voia să spună.

— Îţi aminteşti când ţi-am zis că te urmăream plimbându-te în sala de dans a familiei Beresford?

Se încruntă.

— Da.

— Erai atât de înaltă şi de minunată în rochia aceea. Atunci mi-am imaginat că ai picioare lungi, bine proporţionate. Zâmbi. Am avut dreptate.

Îl privi în ochi, uimită că îi plăcea cum arăta.

— Bănuiesc că nu ar trebui să mai spun ce altceva îmi mai imaginam.

— Acum trebuie să-mi zici.

— Ei bine, cred că am spus deja când ai ieşit din cadă.

Roşi, amintindu-şi remarca necuviincioasă.

— Încetezi vreodată să te gândeşti la asta?

Rânji.

— La ce anume?

— Să faci dragoste, zise ea.

— Draga mea, sunt bărbat. Te-ai înspăimânta dacă ai şti cât de mult ne gândim la… asta.

— Încerci să mă păcăleşti.

O îmbrăţişă. Dumnezeule mare, era stârnit.

— Suntem îmbrăcaţi, zise el. În caz că vrei să mă atingi. Mirosea atât de bine – a lemn de santal, scrobeală şi a el însuşi.

— Nu ştiu.

Era un pic prea dornic, iar ea prea copleşită de îmbrăţişarea lui. Dacă nu era atentă, el ar fi câştigat rămăşagul şi toate speranţele ei să aprindă flacăra pasiunii între ei s-ar fi năruit.

— Dacă eşti drăguţă cu mine, sunt şi eu drăguţ cu tine, zise el. Îi era greu să reziste farmecului său, iar el îşi dădea toată silinţa.

— În seara asta, zise ea. Doar felul întâi, dar îmbrăcaţi, îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Voi număra orele.

— Apropo de ore, probabil că servitorii au pregătit deja micul dejun. Ar trebui să coborâm. Am s-o chem pe Anna. Bat eu la uşa ta după ce mă îmbrac.

— Amy? zise el.

— Da?

— Sunt foarte hotărât să câştig acest rămăşag.

Râse şi-l împinse de-acolo.

— Du-te acum, ca să mă pot îmbrăca.

Georgette îl luă de braţ pe Beau şi ieşiră în grădină.

— Este o bancă aşezată în faţa gardului viu, zise ea.

Tufişurile erau îndeajuns de înalte, încât să-i ascundă de ochiul vigilent al mamei sale. Vântul răvăşea părul blond al lui Beau.

— Mă mir că mama ta s-a înduioşat şi m-a lăsat să mă plimb singur cu tine, spuse el.

— Văzând că sunt tristă, tata i-a spus că e prea sâcâitoare.

Beau găsi banca şi se aşeză, alături de Georgette.

— De ce erai tristă?

Îşi coborî privirea în poală.

— Îmi e dor de Amy.

— Au trecut doar două zile de când ai văzut-o la nuntă, spuse el.

— Totul se va schimba acum că ea s-a căsătorit. La fel s-a întâmplat şi cu Julianne. Acum are un copil şi un soţ.

El tăcu din gură. Ea ştia la ce se gândea. Dacă s-ar fi căsătorit cu el, ar fi intrat în rând cu prietenele ei.

— Eram ca două surori, dar acum lucrurile nu vor mai fi la fel.

— Georgette, m-am tot gândit, dar nu am zis nimic pentru că este un subiect delicat.

— Atunci, poate nu ar trebui să spui nimic.

— Trebuie să ştiu, pentru că mă gândesc întruna la asta.

Îşi întoarse uşor capul, lăsându-şi boneta să-i ascundă expresia tulburată.

El trase de fundă. Întinse mâna să-l oprească, dar el îi dădu mâna la o parte. Apoi îi scoase boneta.

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine.

Îl privi. Avea nişte ochi albaştri absolut minunaţi, dar astăzi erau înnegurați.

— Tu te temi să faci dragoste? întrebă el.
Ea îşi feri privirea.
— Eşti un neruşinat.
— Georgette, uită-te la mine şi spune-mi adevărul.
Îl privi, trase adânc aer în piept şi expiră fără să rostească nicio vorbă. El îi cuprinse obrajii în palme.
— Ştiam eu.
Izbucni, plină de mânie.
— Ar trebui să fiu proastă să nu mă tem.
El chicoti.
— Dar îţi place când te sărut, nu?
— Da, şopti ea.
— Şi cred că ţi-a plăcut şi când te-am atins, deşi eram amândoi agitaţi. E un pic mai dificil când te temi să nu fii prins.
— Beau, nu doar ăsta este motivul.
Încremeni, aşteptându-se ca ea să spună ceva care să-l rănească, iar asta o făcea să se simtă îngrozitor.
— Nu eşti tu de vină, zise ea. Nu-mi plac prea mult schimbările.
— Dar fac parte din viaţă, zise el, şi pot fi minunate dacă le primeşti cu inima

deschisă.

— Am douăzeci şi doi de ani şi-mi e teamă să mă maturizez. Uite, am recunoscut că sunt o gâsculiţă proastă şi copilăroasă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că mi-a fost ruşine.

O privi gânditor.

— Toţi fraţii tăi s-au însurat şi au plecat de acasă. La fel şi cele mai bune prietene. Iar eu te-am forţat să mă laşi să te cer de soţie. Eu cred că te simţi copleşită de toate schimbările.

— Da, dar mă simt şi mai rău pentru că, în comparaţie cu Amy, sunt norocoasă. Nici măcar nu-mi pot imagina cum rezistă într-o astfel de căsătorie – cu un bărbat pe care-l dispreţuieşte.

— Să le luăm pe rând, zise Beau. Întâi de toate, teama ta de schimbare nu este atât de neobişnuită. Este normal să te gândeşti cum te va afecta o schimbare. În al doilea rând, nu trebuie să-ţi pară rău din cauza situaţiei dificile a prietenei tale. Cred că este groaznic că au trebuit să se căsătorească pentru că au rămas din

întâmplare încuiaţi în pivniţă împreună.

— Mă tem că se va purta urât cu ea, spuse ea.

Beau clătină din cap.

— Nu te voi minţi. Are reputaţia pe care o are pe bună dreptate, dar i-am văzut dansând. Erau destule scântei între ei, încât să iasă foc. Iar apoi ea l-a încurajat, îngăduindu-i s-o însoţească prin sala de dans. Foarte mulţi au observat că flirtau.

— Dar are reputaţia unui crai îngrozitor, zise ea. Mă tem că o va înşela şi o va umili.

— Nu-i apăr trecutul de crai, dar provine dintr-o familie bună, zise Beau. Nu a părăsit-o, şi crede-mă, sunt destui bărbaţi care ar fi făcut asta. Ideea este că numai ei pot face căsătoria să meargă. Nici tu şi nici altcineva nu se poate implica. Din câte ştiu, va începe să lucreze ca administrator pentru fratele lui. Să sperăm că ăsta este un semn că se va schimba în bine.

— Mulţumesc, spuse ea. Am fost atât de îngrijorată.

O privi cu o expresie serioasă.

— Nu am vrut să te necăjesc, dar chiar

asta am făcut. A fost un gest egoist să te grăbesc să ne căsătorim, iar asta te-a făcut să dai înapoi. Sper că mă vei ierta. Promit să ascult de acum înainte şi să-ţi respect hotărârea de a lua decizii singură. Îşi încleştă maxilarul. Sper că îmi vei mai da o şansă, pentru că nu vreau să mă gândesc la o viaţă fără tine.

— Îţi mulţumesc Beau. Nici nu vreau alt bărbat. Vreau doar să fiu sigură de sentimentele mele fără să fiu forţată sau împinsă de la spate.

Îi strânse mâna înmănuşată.

— Ştiu. Îţi voi da timp.

Tot ce voia era să ştie că o va respecta suficient, încât să o lase să facă propriile alegeri. Îi zâmbi.

— Ştii că mama te place.

O privea de parcă încerca să-şi stăpânească o emoţie puternică.

— Şi tata mi-a zis că te place.

— Mă simt onorat, zise el.

— Beau, te iubesc din tot sufletul, spuse ea.

— Dumnezeule mare!

— Şi nu ţi-am spus asta pentru că prietenele mele sunt căsătorite acum. Ştii că nu mă las uşor influenţată.

— Ştiu, zise el.

— Te iubesc pentru că îmi înţelegi slăbiciunile şi temerile, şi pentru că eşti atât de chipeş încât nu-mi vine să-mi cred ochilor. Râse. Dar mai ales pentru că înţelegi ceea ce simt şi respecţi faptul că pot lua singură decizii înţelepte. Te iubesc pentru că eşti răbdător şi blând şi săruţi foarte bine.

— Nu credeam că este posibil să te iubesc mai mult de-atât, dar este posibil, spuse el.

— Poţi să îngenunchezi, zise ea. O, lasă asta. O să-ţi murdăreşti pantalonii.

— Nu-mi pasă, zise el, îngenunchind.

Ochii i se umplură de lacrimi când o luă de mână.

— Te iubesc atât de mult. Te rog, fă-mă cel mai fericit bărbat din lume şi mărită-te cu mine, spuse el.

— Mă voi căsători cu tine, spuse ea.

Se ridică, o ajută şi pe ea să se ridice, şi-i dădu o sărutare plină de pasiune care o lăsă

fără suflare.

— Tatăl tău este acasă. Vreau să-i cer mâna ta.

— Desigur, zise ea. Mama nu-şi va mai încăpea în piele de fericire. Rânji cu insolenţă. Şi apoi o voi şoca spunându-i că m-ai cerut de soţie îngenunchind în noroi.

Will veni în camera ei, purtând pantalonii şi halatul închis la culoare, la fel ca noaptea trecută.

— Fără poezie în seara asta, zise el. O să stăm de vorbă.

Ea stătea pe divan, cu mâinile împreunate.

— Ţi-ai lăsat părul desfăcut, zise el, zâmbind.

Părul lui era puţin ciufulit şi avea un pic de barbă.

— Am vrut să-ţi fac pe plac.

— Îmi place că vrei asta, zise el, trecându-şi degetele prin buclele ei lungi.

— Vreau să crezi că sunt o soţie bună şi vreau să aştepţi cu nerăbdare să mă vezi.

— Am o idee. Hai să stăm în pat şi să vorbim, propuse el.

Ea aruncă o privire spre pat.

— Nu cred că este cel mai bun loc.
— Nu-ţi ţii promisiunea de azi-dimineaţă?
— Ba da, dar…
— Atunci patul este cel mai confortabil loc unde putem sta de vorbă şi ne putem mângâia, zise el.
Bănuia că asta se putea dovedi o greşeală fatală, dar îşi jurase să rămână o femeie virtuoasă până când va câştiga pariul.
— Prea bine, dar trebuie să te comporţi cuviincios.
O luă de mână şi o conduse către pat. Apoi îşi scoase încet halatul.
— Ai putea să-ţi dai jos halatul. Oricum ne va fi cald sub pătură.
Se gândea că era mult mai în siguranţă cu halatul pe ea, dar asta era ridicol. Doar nu avea să sară pe ea şi să piardă pariul.
După ce se vârî în pat, el o urmă şi se întoarse pe o parte.
— Amy, de ce nu stai cu faţa spre mine? mă îndoiesc că vezi ceva prea interesant pe baldachin.
Deşi simţea un fior de nelinişte, se întoarse către el.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Este rândul tău să mă întrebi ceva, zise el.

— Ei bine, azi mi-am dat seama de ceva. Ţi-ai pierdut tatăl acum câţiva ani. Am încercat să-mi dau seama cum te-ai simţit şi cred că a fost o perioadă foarte dificilă pentru tine şi familia ta. Oftă.

— Inima i-a cedat pe neaşteptate. Mamei şi surorilor mele le-a fost foarte greu.

Voiseră să strângă toată familia mai aproape şi să vorbească despre tatăl lui. Mama lui îl idolatrizase de parcă fusese un sfânt.

— Câţi ani aveai?

— Şaptesprezece.

Mama şi surorile lui îşi căutaseră alinarea la Will, dar el nu ştiuse cum să facă faţă nici propriei dureri, cu atât mai puţin ar fi ştiut cum să le ajute pe ele. Şi nici fratele lui nu se pricepuse să le consoleze. Îşi aminti, stânjenit, că se simţise uşurat când se întorsese la şcoală după perioada de doliu.

— Sunt sigură că mama şi surorile tale se bucurau să-l aibă pe fratele tău acolo să

preia controlul.
Will ezită.
— Hawk plecase de acasă cu ani buni înainte. El şi tatăl meu nu se înţelegeau prea bine.
— S-au certat?
— Fratele meu a dat de necaz când aveam doisprezece ani. Nimeni nu vorbea despre asta, dar toţi ştiau că se întâmplase ceva.
— Probabil că a fost dureros, zise ea.
Tatăl lui înăbuşise scandalul înainte să se işte. Will aflase adevărul abia anul trecut.
— Înseamnă că ţi-a fost dor de fratele tău, zise ea.
Nimeni nu spusese absolut nimic când Marc plecase de acasă.
— L-am urât pe tata pentru că l-a gonit, dar aveam doar doisprezece ani şi nimeni nu-mi spunea nimic.
— Marc? întrebă Amy.
— Fratele meu a primit porecla de Hawk după moartea tatălui nostru.
Ea tăcu o clipă.
— Probabil că te-ai simţit cu sufletul împărţit între fratele şi tatăl tău.

Ridică din umeri.

— S-a întâmplat acum mult timp. Nu mai am ce să fac acum. Amy bănuia că evenimentele îl afectaseră mai mult decât voia să lase se vadă.

— Îţi aminteşti să-l fi văzut pe Brandon la nunta fratelui meu? întrebă el.

— O, da, vărul tău.

— Nu este vărul meu; este fiul lui Marc.

Amy trase adânc aer în piept.

— N-am ştiut până vara trecută, zise el.

Amy era foarte uimită. Se părea că familia lui tăinuise tot scandalul. Acum ea şi Will aduseseră şi mai multe probleme în vieţile lor.

— Măcar tu şi fratele tău sunteţi mai apropiaţi acum.

— Este cu şase ani mai mare, iar eu nu am prea stat acasă.

Amy se întreba dacă el călătorise atât de mult ca să-şi evite familia şi toate lucrurile care rămăseseră nespuse.

— Noua ta slujbă te va apropia mai mult de fratele tău.

— Marc este capul familiei. Încearcă să fie

drept cu toţii, dar asta nu funcţionează niciodată.

— Cred că ai o familie minunată, aşa cu lipsurile ei, ca orice familie, zise ea. Surorile tale au fost foarte drăguţe cu mine. Abia aştept să le cunosc mai bine.

El se ridică în capul oaselor.

— Ai grijă cu surorile mele, mai ales cu Patience.

— Ce vrei să spui?

Se ridică şi ea.

— Patience încearcă să-i conducă pe toţi. Crede că este datoria ei să le spună altora cum să-şi trăiască viaţa şi nu este deloc subtilă când face asta.

— Este sora cea mai mare, aşa că ăsta este probabil doar un obicei involuntar, zise Amy.

El clătină din cap.

— Vorbesc serios, Amy. Familia mea va interveni între noi dacă nu eşti atentă.

— Will, sunt sigură că exagerezi.

— Nu înţelegi. Dacă aud ceva cu care nu sunt de acord, organizează întruniri. Hawk, fiind capul familiei, expune problema, iar

toţi ceilalţi îl înfruntă pe cel care a provocat-o. Este exact ca pe vremea Inchiziţiei.

— Will, oare nu confunzi preocuparea sinceră cu intervenţia inoportună?

— Ideea este că îşi vor băga nasul în treburile noastre dacă le dai chiar şi un pic de bănuit, iar eu vreau să stau departe de ei. Nu vreau să se amestece în viaţa noastră, aşa că nu vom petrece foarte mult timp cu ei.

Zâmbetul ei dispăru, lăsând loc dezamăgirii.

— Chiar vreau să-ţi cunosc familia mai bine.

— Amy, dacă-i lăsăm, se vor amesteca şi, indiferent cât de bine-intenţionaţi sunt, ne pot face probleme. Tot ceea ce se întâmplă în căsnicia noastră vreau să rămână între noi.

— Bineînţeles că viaţa noastră personală va rămâne între noi.

Oare credea că va dezvălui conversaţiile lor intime?

Oftă.

— Nu am vrut să insinuez că le-ai spune lucruri care ar trebui să rămână între noi. Vreau să te avertizez să ai grijă când vorbeşti despre noi. Cred că surorile mele se aşteaptă să mă port urât cu tine. Abia aşteaptă să se năpustească, aşa că nu le da motive din neatenţie.

Se gândi câteva minute la ce-i spusese el, apoi îşi dădu seama de ceva. Ezită să deschidă subiectul, dar, auzind cum ignora familia lui problemele, se hotărî să fie sinceră.

— Probabil că te vei înfuria auzind asta, dar nu le-ai dat motive să se aştepte la probleme?

El sări din pat.

— Văd că eşti de partea lor.

Ea dădu pătura la o parte, coborî din pat şi-l ocoli până ajunse lângă el.

— Nu e vorba de loialitate aici. Eşti supărat că am spus adevărul.

— Sunt supărat pentru că nu mă iei în serios. Ţi-am spus despre familia mea pentru că nu vreau să intervină între noi. Dumnezeu ştie că avem destule probleme şi

fără să mai punem paie pe foc.

— Coboară tonul, zise ea. Nu-ţi îngădui să ţipi la mine.

— Nu mai contează. În seara asta n-o să meargă.

Se întoarse şi se îndreptă către uşă.

— Nu-ţi poţi rezolva problemele ascunzându-le sub covor.

Se întoarse către ea, respirând cu zgomot. Pentru o clipă, se simţi puţin intimidată, dar, dacă nu-l înfrunta acum, el avea să ajungă la concluzia că poate face oricând ceea ce doreşte, fără să ţină cont de ea. Pe de altă parte, nu trebuia să uite de mândria lui.

— Will, înţeleg ce spui despre familia ta. Ai dreptate. Eu nu-i cunosc.

— Asta e clar, zise el.

Fusese sinceră cu el când îi spusese că el le dăduse celor din familia lui motive să fie suspicioşi. O acuzase că nu era loială, iar acum îşi dăduse seama că-l rănise. Amy se apropie de el.

— Mi-am dorit dintotdeauna fraţi şi surori, aşa că mie mi se pare minunată familia ta.

Dar tu eşti soţul meu şi vei fi mereu pe primul loc. Întotdeauna. Iar dacă cineva te va critica de faţă cu mine, îţi voi lua apărarea.

O luă în braţe şi o strânse cu putere. Se întreba dacă cineva îl mai apărase vreodată până acum. Amy simţi că lucrurile erau mult mai complicate. Surorile lui râseseră când îi povestiseră cum fugise el de acasă când era mic. Atunci, Amy văzuse asta ca pe o farsă copilărească, dar acum se întreba dacă nu cumva avusese un motiv să facă asta. Nu va mai întreba nimic în seara asta. El avea nevoie de consolarea pe care ea jurase să i-o ofere.

Îl sărută pe obraz.

— Întoarce-te în pat cu mine. Ţi-am promis felul întâi.

O sărută pe gât şi inspiră adânc.

— Cred că ar trebui să desenezi cămăşi de noapte mai drăguţe pentru domnişoare – ceva provocator.

— Cred că celorlalţi li s-ar părea scandaloase.

Se întreba dacă nu cumva iubitele lui

purtaseră cămăşi de noapte ispititoare, dar se hotărî să nu discute niciodată despre femeile din trecutul lui, în niciun caz în dormitor. N-ar fi ieşit nimic bun din asta şi se simţea mai bine dacă nu cunoştea detaliile.

— Am o rugăminte, zise el. Te-ai simţi jignită dacă mi-aş scoate pantalonii? Port lenjerie intimă.

— Bănuiesc că şi lenjeria reprezintă un obiect vestimentar, spuse ea.

Chicoti şi se îndreptă cu ea spre pat. Apoi îi cuprinse talia, o luă pe sus şi o aşeză pe saltea. Ea se vârî sub pături, se întoarse pe o parte şi-l privi descheindu-şi pantalonii. El îşi scoase pantalonii, lovind din picioare, şi-i aruncă pe divan. Chiloţii lui lejeri erau legaţi cu o fundă şi se vedea că era deja stârnit.

— Mereu eşti atât de… drăgăstos? întrebă ea.

— Simt un bun soldat la datorie.

Amy căzu înapoi pe saltea, râzând. Se vârî şi el sub pătură şi se întinse pe partea lui.

— Ce-mi serveşti la felul întâi, nevastă?

— Săruturi? spuse ea.

O trase, lipind-o de el. Îi putea simţi sexul tare împungând-o în abdomen.

— Ia să gustăm, zise el.

O sărută cu limba, iar ei i se tăie respiraţia şi se înfioră toată. Când făcu şi ea acelaşi lucru, el scoase un sunet răguşit de mascul.

— Eşti atât de dulce.

O sărută din nou. Corpul lui musculos emana căldură, şi-l simţi întărindu-se şi mai tare.

Îi puse palmele pe piept şi-şi plimbă degetele prin părul lui. Apoi îl sărută în dreptul inimii. Se hotărî să facă un experiment şi-i linse unul dintre sfârcuri. El trase iute aer în piept. Îl linse şi pe celălalt.

— Întinde-te pe spate, spuse el, împingând-o spre saltea.

Apoi îi desfăcu cordonul cămăşii de noapte, lăsând-o în jos, pe umeri. O ajută să-şi elibereze braţele. Apoi îi cuprinse sânii în palme şi-şi mişcă degetele mari în jurul sfârcurilor. Ea trase aer în piept, tremurând.

— Ai sfârcuri sensibile, spuse el. Voi fi blând.

Nu avea nicio idee la ce se referea până când nu îşi înclină capul şi-i trase cu buzele de un sfârc. Când îl supse uşor, simţi că o inundă o plăcere de nedescris. Îşi arcui spatele. Întinse mâna spre capul lui şi-şi trecu degetele prin părul lui des.

Trecu la celălalt sân, iar ea se lăsă pradă senzaţiilor fierbinţi, îşi dădu seama că gâfâia, dar nu-i păsa de nimic în afară de senzaţiile minunate care o copleşeau. Devenea treptat conştientă de umezeala dintre coapse. Nu înţelegea ce se întâmpla cu corpul ei, dar simţea că partea ei cea mai intimă tânjea după ceva. O cuprinse brusc o dorinţă să umple acel loc.

Deschise ochii şi văzu că el se uita la sânii ei şi se întrebă, încă o dată, dacă i se păreau corespunzători.

— Ai sâni frumoşi, zise el. Au o formă perfectă.

Habar nu avea cât de fericită o făcuse.

— Îmi doresc atât de tare să fac dragoste cu tine, spuse el. Probabil că atunci când se

va întâmpla asta vom dărâma patul.

Ea râse.

— Spui cele mai amuzante lucruri.

— O, am planuri mari pentru noaptea aceea – de fapt, pentru toată săptămâna.

Se întoarse în partea ei.

— Dacă vei câştiga.

— Dar voi câştiga.

— Spune-mi ce planuri ai, spuse ea.

Îi atinse nasul.

— Nu, va fi o surpriză.

— Deja m-ai surprins în seara asta. Nu ştiam că bărbaţii sug sfârcurile femeilor.

— Ţi-a plăcut?

— Ştii că da.

Chicoti.

— Ei bine, mi-ar plăcea să mai stau, dar nu am încredere în mine.

— Mi-ar plăcea să mai rămâi, zise ea.

— Te predai? spuse el pe un ton plin de speranţă.

— Deloc, dar mi-ar plăcea să adorm în braţele tale.

— N-am să pot adormi pentru că te doresc, zise el. Şi nici să nu-ţi treacă prin

cap să mă păcăleşti ca să pierd rămăşagul.

— Tot mai trebuie să dovedeşti că te-ai cuminţit.

O sărută pe obraz şi se dădu jos din pat.

— Încă optsprezece zile, zise el. Ai face bine să te odihneşti, înainte de săptămâna aceea.

Aruncă cu o pernă după el, iar el se feri.

— O, cred că l-ai ucis pe Laurence, zise el, iar ea izbucni în râs. Noapte bună, iubito.

Nu luă în serios alintul lui, dar simţi că lucrurile începuseră să se îmbunătăţească între ei. Vorbise despre familia lui şi despre problemele lor. Mai erau multe lucruri pe care trebuia să le ştie despre el ca să-l înţeleagă pe deplin. Dar era pentru prima dată când avea un pic de speranţă cu privire la căsătoria lor.

În tot acest timp fusese pesimistă, chiar şi atunci când jurase să-l facă fericit şi să-l consoleze. În seara asta, totuşi, credea că îi răspunsese unei nevoi lăuntrice atunci când îi spusese că el va fi întotdeauna pe primul loc, iar ea îl va apăra.

Şi el îi făcuse un cadou, deşi nu ştia. Îi

fusese atât de teamă că nu o va plăcea, dar el era mulţumit. Deşi credea că era mai important să stabilească o legătură emoţională cu el, învăţase în această seară că şi dragostea făcea parte din acea legătură. Se simţise mai
aproape de el. Îi oferise plăcere şi o făcuse să râdă. Îndrăzni să spere că, în timp, vor putea împărtăşi sentimente de afecţiune.

Capitolul 10

Amy aprobă cheltuielile menajerei şi se uită cu bucătăreasa peste meniu. Apoi îşi luă schiţele şi se duse în salon să mai deseneze rochii. Ieri-dimineaţă primise o scrisoare de la madame Dupont. Croitoreasa o felicitase pentru căsătoria avantajoasă şi dorea să ştie dacă Amy mai intenţiona să-i furnizeze schiţe.

Amy îi dădu un răspuns afirmativ şi promise să o vizite cu noile desene săptămâna viitoare.

Will intră în salon.

— Speram că ţi-ar plăcea să ieşim la o

plimbare.

— Sigur că da, accept bucuroasă. Să-mi iau jacheta şi revin în câteva minute.

O strânse de mână.

— Nu te grăbi.

Se simţea un pic vinovată pentru că fusese de acord să-i ducă desenele lui madame Dupont săptămâna viitoare. Nici măcar nu se gândise să vorbească întâi cu Will, dar credea că era o prostie să-i ceară voie. Îşi dădu seama că mare parte din vină îl purta secretul pe care îl avea faţă de el. Dar şansele ca el să-i afle taina erau foarte mici. Doar Amy şi madame Dupont ştiau, iar croitoreasa îi preţuia schiţele mult prea mult ca să facă ceva care să o pună în pericol.

În timp ce urca scările, simţi mustrări de conştiinţă. Poate că ar fi trebuit să-i spună despre plată, însă mai devreme. Acum s-ar fi întrebat de ce nu spusese nimic până acum. Cum să-i spună că nu avea încredere în el? Pentru ea, era pur şi simplu un fel de-a se proteja dacă ar fi aflat că era un pierde-vară. Dacă ar fi descoperit că ea îl amăgise,

i-ar fi interpretat acţiunile drept o trădare. Dar şansa să se întâmple asta era minusculă. Madame Dupont nu ar fi spus niciodată nimic, iar Amy ştia că modista beneficiase deja de pe urma schiţelor ei.

Avea motive logice, dar risca, cu toate că riscul era imul mic. Singura modalitate să afle era dacă ar fi avut o datorie foarte mare de plătit şi, în acest caz, nu ar fi avut niciun drept să obiecteze. De ce se simţea atunci atât de prost în legătură cu asta?

Pentru că începuse să simtă ceva pentru el.

Făcea mai mult decât un efort ca să o curteze. Îşi aminti cum îi împărtăşise un moment dureros din viaţa lui şi felul în care o îmbrăţişase atunci când îi spusese că el va fi întotdeauna pe primul loc. Acum îşi dădu seama că nu era tocmai adevărat, pentru că punea banii pe care îi câştigase înaintea lui.

În timp ce Anna o ajuta să-şi pună jacheta, Amy îşi spunea în sinea ei că nu trebuie să lase sentimentele să se amestece cu raţiunea. Trebuia să fie practică până când avea să-l cunoască mai bine. Deşi credea că

luase o decizie bună, nu scăpase încă de sentimentul de nelinişte atunci când ieşi din dormitor.

Ajunsese la jumătatea scărilor când sună clopoţelul. Will ieşi din salon şi se încruntă.

— Poşta a venit mai devreme. Se pare că avem oaspeţi. La naiba. Ai crede că oamenii ar avea bunul-simţ să ne lase în pace.

Se auziră voci în foaier. Amy păşi pe podeaua de marmură şi-l luă pe Will de braţ. Apoi un scârţâit familiar le atrase atenţia. Poppet fugi pe podeaua de marmură şi se frecă de picioarele lui Will.

— Poppet, de unde ai venit? zise el, ridicând pisoiul în aer.

Hawk şi Julianne intrară.

— Ne cerem scuze pentru deranj, zise Hawk, arătând un pic stânjenit. Pisica ta a plâns trei nopţi la rând, aşa că ne-am gândit că ar fi mai bine să ţi-o aducem.

Julianne o îmbrăţişă pe Amy.

— Eşti fericită? întrebă ea.

Amy roşi fără să vrea.

— Da.

Rostise cuvintele fără să se gândească,

dar acum îşi dădu seama că era adevărat. În ciuda presimţirilor ei sumbre, el fusese atent cu ea şi corect. Şi, bineînţeles, i se părea fermecător. Era irezistibil atunci când glumea sau o tachina.

— Nu vă mai reţinem, zise Hawk.

— Prostii, zise Amy. Beţi măcar o ceaşcă de ceai cu noi.

— Eşti sigură? întrebă Julianne. Simt că deranjăm.

— Insist, zise Amy.

Se aşezară în salon, iar Amy servi ceaiul.

Julianne zâmbi.

— Ştiu că nu aţi aflat, pentru că mama lui Georgette crede că este lipsit de tact să le scrii scrisori noilor căsătoriţi.

— Ce să aflăm? întrebă Amy.

— Beau şi Georgette s-au logodit.

— Credeam că nu voi mai prinde ziua asta, zise Amy zâmbind. Vai, sunt atât de fericită pentru ea. Mi-ar plăcea ca ea şi Beau să ne viziteze.

— Beau a plecat împreună cu Georgette şi părinţii ei la casa mătuşii ei, Marianne, din Bath.

— O, nu, zise Amy, râzând. Îl privi pe Will. Mătuşa lui Georgette bea oţet de trei ori pe zi, se plânge tot timpul de gută, şi are un câine bătrân şi împuţit pe nume Herbert.

— Să sperăm că Lady Georgette l-a avertizat pe Beaufort, zise Will.

— Julianne, ce face micuţa Emma? întrebă Amy.

Julianne radia.

— Acum râde, mai ales la Marc.

Hawk oftă.

— Toţi râd de mine. Nu pot să-mi dau seama de ce.

Poppet sări în poala lui Will.

— Hm, mă înţepi cu gheruţele prin pantaloni, zise el, punând pisica lângă el.

— Will, nu e nicio grabă, zise Hawk, dar, când eşti gata, aş vrea să vorbim despre îndatoririle tale.

— Nu te grăbi, zise Julianne. Ai o singură lună de miere.

Amy schimbă o privirea rapidă cu Will. Ei nu avuseseră o noapte a nunţii şi brusc, dintr-un motiv oarecare, asta se simţi în încăpere. Dar nu era treaba nimănui ce

făceau ei sau nu în intimitate.

— Mai ia-ţi două săptămâni, zise Hawk.

Amy văzu o ocazie şi profită.

— De fapt, eu trebuie să duc nişte schiţe croitoresei săptămâna viitoare. Will, probabil că ar fi un moment foarte bun să vă întâlniţi.

Will o privi, ridicând din sprâncene.

— Nu i le poţi trimite prin poştă?

— Trebuie să vorbesc cu ea despre materiale, insistă ea.

Dumnezeule mare, se adâncea şi mai mult în minciuna ei. Adevăratul motiv pentru care trebuia să meargă la magazin era să-şi ia banii, dar ar fi putut să facă asta mai târziu.

— Îmi pare rău Will, nu e nicio grabă.

El rânji.

— Vrei să faci cumpărături.

Julianne râse.

— Cred că deja te cunoaşte prea bine, Amy.

— M-aţi prins.

Îi era greu să dea ochii cu Will.

— Atunci aşa rămâne, zise Will. Voi veni la

tine săptămâna viitoare, Hawk.

— Iar eu voi merge la cumpărături cu Amy, zise Julianne.

— Ar fi minunat, zise Amy.

Va trebui să o ia deoparte pe madame Dupont ca să-i dea banii, iar asta o făcea să se simtă agitată.

— Ar fi mai bine să-i lăsăm pe tinerii însurăţei să se bucure de luna lor de miere, zise Hawk.

Amy şi Will îi urmară până la uşă şi le făcură cu mâna.

După ce trăsura plecă, Amy se întoarse către Will.

— Îmi pare rău. A fost nechibzuit din partea mea să aranjez să mă duc la croitoreasă.

— Nu-ţi face griji. Nu cred că întâlnirea cu Hawk va dura atât de mult. M-aş putea întâlni cu prietenii la club cât timp tu eşti la cumpărături. Aşa nu te vei simţi presată să te grăbeşti.

De ce simţea că îşi scurtau luna de miere? Şi nimeni nu era de vină în afară de ea. Dacă nu ar fi minţit, el nu ar fi plănuit să se

întâlnească cu prietenii lui. Asta o nelinişte a foarte tare pentru că şi ei erau, fără îndoială, tot nişte crai şi l-ar fi putut influenţa.

Ploaia cădea pe cărare.

— Cred că nu ne este dat să ne plimbăm astăzi, zise el.

În general nu credea în superstiţii, dar ploaia i se părea, într-un fel, un semn de rău augur.

În decursul săptămânii următoare, Amy descoperi lucruri noi despre Will. Adora ciocolata, ura terciul de ovăz şi-i plăceau ouăle coapte. Într-o dimineaţă, el aduse ziarul la masă şi apoi, cu o privire ruşinată, îşi ceru scuze pentru că citea la masă, dar pe ea nu o deranja gestul. Asta îl făcu fericit. Apoi, în timpul ceaiului, observă că răsfoia ziarul foarte repede. Ea râse şi zise că probabil căuta ceva anume. El ridică din umeri şi apoi se întoarse la ziar. Mai trecu cu privirea peste o altă coloană şi apoi o parcurse şi pe următoarea la fel de repede. Când îl întrebă, recunoscu faptul că citea foarte repede.

Nu se gândi prea mult la asta până într-o zi, când el intră în casă în timp ce ea se încrunta văzând cheltuielile. Indiferent de câte ori făcea calculele, obţinea de fiecare dată o altă sumă. Nemulţumită, îl rugă pe el să calculeze. Nici măcar nu puse creionul pe hârtie.

Îşi trecu privirea peste coloana de cifre, iar apoi îi dădu răspunsul. Iniţial, nu îl crezu. Apoi el îi spuse să treacă totul pe o pagină nouă şi să acopere rezultatul. Când ea făcu întocmai, analiză repede coloana lungă şi-i dădu răspunsul. Ea ridică palma de pe rezultatul iniţial. Avea dreptate.

Ea se arătă uimită, dar el ridică din umeri şi-i spuse că mereu învăţase mai repede decât majoritatea oamenilor. Când ea insistă că el ar trebui să recunoască faptul că era strălucit, el oftă şi-i spuse că asta îi crease probleme la şcoală. Se plictisea repede, iar ca rezultat, făcea tot felul de pozne.

Sâmbătă dimineaţa plouă din nou. Îl găsi stând pe podea în salon, cu ceasul de pe şemineu.

— S-a oprit, zise el.

Ea se încruntă, văzând părţile de pe covor.

— Putem lua altul.

— Îl repar imediat, spuse el.

Se aşeză pe canapea, privindu-l.

— Surorile tale mi-au spus că la cinci ani ai fugit cu ţiganii.

El zâmbi.

— Reparam unelte pentru ei, apoi am fost pedepsit cu nuiaua pentru că am fugit. Începu să pună părţile ceasului la loc. Când eram copil, eram curios în legătură cu mecanismele ceasurilor. M-am dus în biroul tatălui meu, am mişcat scara de la rafturile bibliotecii la şemineu şi am dat ceasul jos. Apoi l-am desfăcut. Mi se părea fascinant. Tata m-a pedepsit pentru că l-am stricat. L-am rugat să mă lase să-i arăt că-l putem face la loc. Nu a crezut că eram în stare. S-a învineţit la faţă când am terminat.

— Ai dat de necaz pentru că erai prea deştept. Făcu o pauză. Will, de ce fugeai atât de des când erai mic?

— Nu mai ştiu, zise el. Probabil că făceam asta ca să văd dacă observa cineva că

lipsesc.

Ea clipi, nedumerită.

— De ce nu ar fi observat? Cu siguranţă doica ta avea grijă de tine.

Ridică din umeri.

— Aşteptam să adoarmă, apoi fugeam.

— Nu pot să cred că mama ta nu a concediat-o pe doică pentru incompetenţă, zise Amy. Puteai să te răneşti.

— Doica era bătrână şi fusese în familia noastră de când se născuse Hawk. Oricum eram neascultător. Eram cel mai mic şi le stăteam mereu în cale.

Amy se gândi că dorise atenţie şi o primise intrând în tot felul de probleme.

— Am învăţat să-mi folosesc inteligenţa ca să mă feresc de necazuri şi mi-am dat seama cum să-i persuadez pe ceilalţi ca să îmi dea ce doream. Bucătăreasa mă adora. E un miracol că nu m-am îngrăşat de la toţi biscuiţii şi toate prăjiturile pe care le-am obţinut de la ea, linguşind-o.

— Nu sunt deloc surprinsă, zise ea.

— Pe tine nu mi-a fost deloc uşor să te încânt. De fapt, ai fost chiar o provocare. Îi

zâmbi. De asta nu ţi-am putut rezista.

— Îţi plăcea să mă tachinezi doar pentru amuzamentul tău.

— Mi-a plăcut pentru că mereu îmi dădeai replica. Eşti înţeleaptă şi foarte talentată.

— Încerci să mă încânţi? zise ea, râzând.

— Da, dar am vorbit serios.

Se ridică şi puse ceasul înapoi pe poliţa căminului.

— Iată. Merge din nou.

Ea bătu din palme.

Ploaia răpăia pe acoperiş. Se duse la fereastră. Geamul acoperit de stropi modifica imaginea, dar oricum nu puteai vedea afară pentru că turna cu găleata. Se auzi zgomotul surd al paşilor lui pe podea, până când ajunse în spatele ei. Îi cuprinse talia cu braţele şi-i atinse gâtul cu vârful nasului.

— Îmi plac furtunile.

— Pe mine mă speriau când eram mică.

Camera era întunecoasă, iar mirosul lui o învăluia.

— Vino cu mine sus, zise el.

— Dar este încă zi, şopti ea.

— Este mai întuneric acum că plouă. Şi vreau să te sărut şi să te mângâi.

Inima începu să-i bată mai tare.

— Prea bine.

O luă de mână şi o conduse sus. Apoi deschise uşa de la dormitorul său.

— Şi dacă intră servitorii? întrebă ea.

Se duse la masă, luă o cheie şi încuie uşa. Apoi puse cheia deoparte şi veni la ea. Îi desfăcu rochia şi panglicile, apoi îi desfăcu corsetul. Refuză să se gândească cum învăţase atât de bine să dezbrace o femeie, dar ştia că fuseseră multe înaintea ei. În curând rămase în cămăşuţă, ciorapi şi pantofi.

— Scoate-ţi pantofii şi rămâi în ciorapi, zise el.

Ea făcu întocmai.

— E rândul tău.

Îi oferi zâmbetul lui strălucitor, cel care o făcea să se topească. Apoi, ea reuşi să-i scoată haina strânsă pe corp. El îşi desfăcu lavaliera şi o aruncă pe podea. Urmară bretelele. Îi desfăcu nasturii de la cămaşă, iar el şi-o scoase peste cap. O luă de mâini

şi i le puse pe pantaloni. Voia ca ea să-i descheie. Zâmbi şi-şi trecu degetele uşor peste protuberanţa din pantalonii lui. Când el începu să respire sacadat, se bucură să afle că avea o oarecare putere asupra lui. Îşi dorea să-i ofere plăcere. Şi, deşi ştia foarte puţin despre ce însemna să faci dragoste, avea să îndrăznească şi să fie atentă la reacţiile lui ca să o ghideze.

Când termină, se aşeză pe marginea patului şi-şi scoase cizmele. Se ridică apoi şi-şi dădu jos pantalonii, rămânând în chiloţi.

— Începem cu felul întâi, apoi trecem la felul doi.

Amy se simţi puţin agitată.

— Ce avem la felul doi?

— Îţi voi arăta. S-ar putea să te şocheze puţin, dar o să-ţi placă.

— Spune-mi întâi, spuse ea.

El clătină din cap, dădu pătura la o parte şi o aşeză pe saltea, îngenunche şi îi trase în jos cămăşuţa. Apoi îi spuse să se întindă.

I se alătură, aşezându-se pe partea lui, şi-i cuprinse sânii cu mâinile. În momentul în

care începu să-i guste sfârcurile, ea închise ochii. Simţi valuri de plăcere inundându-i corpul. Simţi umezeala dintre picioare şi-şi arcui spatele în momentul în care el trecu la celălalt sân.

O sărută, iar ea îşi întredeschise buzele, primindu-i limba înăuntru. Îi plăcea felul sacadat în care o gusta. Apoi îl sărută, exact cum făcuse şi el. Sânii i se întăriseră şi respira mai greu. Avea impresia că îi arde pielea. Îi cuprinse faţa cu palmele în timp ce limba ei continua să se joace cu a lui. Coborî cu sărutările în jos, pe gâtul ei şi o muşcă uşor acolo unde îi simţi pulsul. Apoi suflă uşor, de parcă ar fi vrut s-o răcorească.

Ea îi mângâie pieptul, adorându-i trupul sculptat. Era soţul ei – bărbatul ei.

— Îmi place să te mângâi, şopti ea.

El zâmbi.

— Şi mie.

Apoi îşi puse genunchiul între coapsele ei şi rămase deasupra ei. Când încercă să o atingă, ea îi prinse mâna, dar el îi şopti:

— Îţi promit că o să-ţi placă.

Will ştiuse că o va şoca. Era posibil să se împotrivească, dar era hotărât să o ducă pe culmile plăcerii. Coborî încet şi-i ridică uşor cămaşa până la mijloc. Părul roşu dintre picioarele ei îl stârnea. Când desfăcu pliurile şi o privi, îşi simţi sângele înfierbântându-se. Ea expiră şi dădu din cap. El zâmbi, îşi strecură mâinile sub posteriorul ei şi o trase mai în faţă. Îşi îndoi genunchii pe rând, până când ea ajunse cu tălpile pe pat. Apoi îi depărtă şi mai mult picioarele. Când atinse pliurile, ea tresări.

— Uşurel, iubito, zise el.

O dorea foarte tare, dar ea era puţin tulburată. Will era hotărât să nu se grăbească şi să aţâţe uşor focul dinlăuntru! ei. În momentul în care o văzu pe jumătate goală, îşi simţi membrul întărindu-se. Îşi trecu degetele peste gambele ei în ciorapi de mătase. Dumnezeule, avea picioare extrem de lungi.

— Will, ce faci?

— Te admir. Îşi linse buzele. Mă incită.

O sărută sub genunchi şi-şi trecu limba pe sub jartieră. În tot acest timp, o privea

printre gene. Buzele ei erau întredeschise şi avea o expresie plină de senzualitate. Apoi trecu la cealaltă jartieră. Sânii i se mişcau ritmic, odată cu fiecare respiraţie.

Will îi făcu cu ochiul. Apoi îşi plimbă limba pe interiorul coapsei, oprindu-se fix înainte să ajungă în dreptul cârlionţilor roşii care îl stârneau atât de tare. Lăsă o urmă umedă şi pe cealaltă coapsă, doar că de data asta trecu cu limba peste pliurile sensibile.

Ea icni de plăcere. El repetă gestul.

— O, Doamne!

Will zâmbi, văzând faţa îmbujorată a miresei lui neprihănite.

— Relaxează-te Amy, n-am să-ţi fac rău.

Mângâie pliurile moi şi catifelate. Apoi le depărtă puţin, găsind mugurele dulce. Îl atinse uşor, iar ea respiră adânc şi tremurător.

Îşi trecu degetul printre pliuri, iar membrul lui se întări şi mai mult în momentul în care îşi dădu seama cât de umedă era. În curând va privi cum va aluneca în ea, dar astăzi voia să-i provoace doar ei plăcere. O desfăcu iarăşi, atingând-o

cu limba. Ea vru să se împotrivească, iar el chicoti.

— Ce faci?

Părea şocată. El trecu iarăşi uşor cu limba peste mugurele sensibil.

— Eşti păcatul pur.

— Eu sunt Diavolul.

Apoi o atinse din nou şi din nou, iuţind ritmul. Se uită în sus la ea. Dumnezeule, cum îi străluceau ochii.

— Vreau să te duc la extaz.

— Cum?

Râse apoi începu să-şi mişte limba din ce în ce mai repede, în tot acest timp o privea zvârcolindu-se în pat. Simţea tensiunea acumulându-se în trupul ei. Era complet udă iar el făcu un efort să se abţină pentru că tânjea să o pătrundă. Lăsă să-i scape un sunet ascuţit, iar el continuă s-o guste.

— Eliberează-te pentru mine, Amy!

Când îşi trecu iarăşi limba peste mugurele umflat, ea îşi arcui spatele.

— Will! ţipă.

Se aplecă peste ea, pe coate, privind-o în timp ce cădea în extaz. Când se prăbuşi, o

sărută uşor pe buze. Apoi ea deschise ochii verzi şi-l privi uimită.

— Ţi-a plăcut? întrebă el, rânjind.

— Diavolule ce eşti! Trebuia să mă avertizezi.

— Te-ai fi împotrivit, rânji iar.

— Probabil, zise ea cu o voce slabă.

Will se rostogoli pe spate. Încă respira repede. Membrul era tare ca piatra, parcă sforţându-se să iasă de sub material. Ea se întoarse pe o parte şi-l privi.

— Eşti stârnit.

— Da.

— Will, exista vreun mijloc prin care aş putea să te răsplătesc?

— Fără să te culci cu mine? Da, dar s-ar putea să te dezguste.

— Pe tine te-a scârbit când m-ai adus pe culmile plăcerii? întrebă ea.

— Nu, m-a stârnit.

— Atunci nici pe mine n-o să mă dezguste.

Se întoarse, deschise sertarul noptierei şi luă două batiste.

— Este puţin murdar. Când ajung pe culmile plăcerii, vreau să spun.

Ea se încruntă.

— Sămânţa mea se va vărsa.

— Ah, de aceea sunt batistele. Făcu o pauză. Nu ştiu ce să fac.

Văzând-o atât de inocentă, se simţi străbătut de un fior de tandrețe.

— Îţi arăt eu.

Îngenunche lângă el şi-i desfăcu panglica de la chiloţi.

Membrul îi ţâşni afară, iar ea icni de uimire.

— Dumnezeule mare, eşti imens!

Chicoti.

— Dulcea mea soţie, ai spus tocmai vorbele pe care oricare bărbat îşi doreşte să le audă.

Îi atinse vârful membrului şi-şi trecu degetul în jurul celor câteva picături apărute acolo. Încercă să nu se mişte şi o privea în timp ce îşi plimba încet degetul pe toată lungimea mădularului. Trase adânc aer în piept, îi luă mâna şi îi înfăşură palma pe membrul lui. Apoi îi arătă ce trebuia să facă. Ea prinse repede mişcarea.

— O, Doamne! Se face şi mai mare.

Văzându-i sânii şi părul roşu ce cădea în valuri, înnebuni de dorinţă. Îi plăcea atât de mult atingerea mâinii ei moi pe membrul lui. Dumnezeule, îşi dorea atât de mult să o pătrundă, dar ea îl strângea, iar el o privea printre gene. Ar fi vrut să dureze mult, dar dorinţa lui crescuse cu fiecare zi.

Îl privi şi-i zâmbi cu viclenie. Apoi se aplecă şi-şi roti limba în jurul vârfului.

— Dumnezeule mare!

Nu se aşteptase absolut deloc să facă una ca asta. Majoritatea femeilor refuzau dacă le cerea un bărbat aşa ceva.

— Îţi place? întrebă ea cu o voce plină de senzualitate.

O privi din nou printre gene.

— Dumnezeule, da!

Zâmbi şi-l linse din nou de parcă ar fi fost o delicatesă, îi atinse obrazul apoi îi îndreptă din nou mâna spre membrul lui. Ea strânse din nou, iar el scrâşni din dinţi pe măsură ce tensiunea se acumula din ce în ce mai tare. Fusese înfierbântat şi ţeapăn de ceva vreme, şi se simţea arzând de la atingerea limbii ei.

Îşi simţea fiecare muşchi încordându-se. Prinse tăblia patului cu o mână şi-şi lăsă capul pe spate. Începu să tremure din ce în ce mai tare. Sămânţa începu să se verse, iar ea înfăşură o batistă în jurul lui. Apoi o luă şi pe a doua pentru că prima era deja udă. Părea să nu se mai oprească. Când se prăbuşi, îl sărută uşor pe buze. Apoi îl lăsă să se cufunde în extaz.

Peste ceva vreme, se trezi şi-şi găsi soţia în genunchi, admirându-i trupul. Sânii îi erau pe jumătate acoperiţi de păr, iar buzele erau umflate din cauza sărutărilor.

— Arăţi de parcă ai fi o nimfă senzuală, zise el.

Ea îi întâlni privirea.

— Ai leşinat.

El râse.

— Bărbaţii aţipesc după ce fac dragoste.

Îşi întinse braţele.

— Încă plouă. Mă întreb ce-o să facem astăzi.

— Cred că ar trebui să stăm în pat, zise ea cu glas voios.

— Ce am dezlănţuit? întrebă el.

— Mi-a plăcut, zise ea sărind pe genunchi.

Sânii i se legănară, iar el se gândi că în curând va fi iarăşi tare şi înfierbântat.

— Putem să facem iarăşi dragoste? întrebă ea.

— Îmi trebuie câteva minute să îmi revin, zise el.

— O!

Părea dezamăgită.

— Nu-ţi face griji. Mă voi ridica în curând la nivelul aşteptărilor tale.

— Mai sunt şi alte lucruri pe care le putem face în ciuda rămăşagului?

— Da.

Ea se încruntă.

— Am pierdut şirul zilelor. Cred că au trecut numai unsprezece zile. Mai avem încă zece până ajungem la al treilea fel.

— Nu ne putem baza pe calculele tale, zise el. Mai sunt numai cinci zile până la al treilea fel.

— Ai minţit, zise ea. Asta înseamnă o bilă neagră pentru tine.

— Pot face bila să dispară, spuse el, împingând-o pe spate.

— Ba nu.

O gâdilă. Ea strigă. Apoi afişă o mină speriată.

— Dumnezeule mare! Probabil că ne-au auzit servitorii.

El râse.

— Acum un minut, voiai să o luăm de la capăt. Acum faci pe mironosiţa.

— Ar fi mai bine să ne îmbrăcăm.

Dar nu era gata să o lase să se dea jos din pat.

— Plouă foarte tare. Nu ne aude nimeni din cauza ploii.

— Eşti sigur? întrebă ea.

— Foarte, minţi el, venind către ea.

— Ce urmează? întrebă ea.

Îi cuprinse sânii cu mâinile, îi strânse uşor şi-şi trecu iute limba printre sfârcurile ei.

— Will, ţipă ea.

Nu bănuise niciodată ce femeie neruşinată se ascundea dincolo de faţada puritană, dar se consideră un bărbat foarte norocos.

Duminică seara se aşezară la masă. Se uită la el.

— Ţi-e foame?

— Mor de foame – mi-e poftă de tine.

O ţintui cu privirea. La lumina lumânării, ochii lui negri ascundeau o promisiune voluptoasă, una care o fermeca. În după-amiaza aceasta, închisese uşa salonului şi o sărutase cu o pasiune dezlănţuită. Era un bărbat cu dorinţe puternice. Masculinitatea lui o incita şi, deşi nu ştia încă foarte multe despre cum să-l aducă pe culmile plăcerii, jurase să înveţe.

Intenţiona să-l facă atât de fericit, încât să nu mai plece niciodată.

După supă, valetul le aduse felul doi. Will îi aruncă un zâmbet plin de senzualitate. Roşi puţin, întrebându-se ce avea de gând să facă diseară. El mânca cu poftă, dar, de fiecare dată când o privea, ea se atingea cu greu de mâncare, pentru că zâmbetul lui seducător o stârnea prea tare.

Când sosi desertul, el zâmbi privind prăjitura cu brânză.

— Ştiu că este preferata ta, zise ea.

El clătină din cap.

— Ba tu eşti.

Abia mai putea respira. Se simţea

inundată de un val de tandreţe. Uşor, uşor, sentimentele ei pentru el deveneau din ce în ce mai puternice. Se întreba adesea dacă şi el simţea acelaşi lucru, dar nu voia să-l preseze. Voia ca el să-şi declare primul iubirea. Amy recunoscu că era probabil prea devreme pentru el. O dorea şi folosea adesea cuvinte de alint în pat, dar nu trebuia să-i interpreteze pasiunea drept iubire.

Când valetul se retrase, Will îşi puse mâna peste a ei.

— M-am tot gândit la seara asta.

Simţi cum obrajii îi iau foc.

— Roşeşti, zise el.

— La ce te-ai gândit? întrebă ea.

Se aplecă spre ea.

— Am făcut aproape totul, dar nu ne-am consumat căsătoria.

Se gândi la felul în care îşi strecurase membrul între picioarele ei. Mângâierea o copleşise. Amintindu-şi plăcerea pe care o simţise, strânse din coapse.

— Ştiu că am făcut rămăşagul, dar speram că vei vrea să mergem mai departe, zise el.

Îl privi fix.

— Şi să uităm de rămăşag?

— Vreau să fac dragoste cu tine fără nicio interdicţie.

Voia mai mult decât plăcere fizică de la el şi, dacă ceda acum, simţea că nu-şi va mai deschide vreodată sufletul în faţa ei.

— Să continuăm aşa cum am căzut de acord, zise ea.

El oftă.

Îl dezamăgise şi o parte din ea voia să-i dea ceea ce dorea, dar îi era teamă.

— De ce? întrebă el.

„Deoarece cred că mă îndrăgostesc de tine şi vreau să mă iubeşti şi tu.” N-ar fi recunoscut asta. Dacă i-ar fi dezvăluit sentimentele şi el nu ar fi spus nimic, ştia că ar fi fost distrusă.

— Nu este vorba că nu vreau să ne consumăm căsătoria, zise ea. Dar am sentimentul că va dispărea tot romantismul dacă vom scurta perioada în care mă curtezi.

El se lăsă pe spate, dar nu spuse nimic.

— Will, ştiu că probabil tu nu înţelegi, dar

este foarte important pentru mine. Înţelegea, cu siguranţă.

El se juca cu furculiţa, dar nu o ridică de pe masă.

— Trebuie să vorbim.

Vocea lui sunase calm şi resemnat. Ei începu să-i bată inima mai repede. Dădu deoparte farfuria cu prăjitura fără să se atingă de ea.

— Mănâncă-ţi desertul.

Simţea că i se strânge stomacul.

— Nu mi-e foame.

Îi aruncă o privire misterioasă.

— Nici mie.

Ea simţi furnicături în ceafă. Will se ridică şi îi trase scaunul în spate.

— Să mergem sus.

Îl luă de braţ şi tresări când mâna începu să-i tremure. Se plictisise deja de ea. În timp ce o conducea sus, părea supărat. Nu-i plăcea sentimentul că el controla relaţia. Fusese de acord cu rămăşagul, dar se săturase deja să o curteze. Căsătoria lor nu avea o bază solidă, iar ea voia din tot sufletul să-şi găsească fericirea alături de

el. Acum se temea că mariajul lor era pe marginea prăpastiei.

Era frustrat. Îi cerea prea mult să facă dragoste cu ea fără toate aceste piedici?

Fusese de acord cu pariul, pentru că provocarea îl amuzase. Pentru ea nu era doar distracţie. În seara asta, ea îşi recunoscuse teama că romantismul va dispărea dacă şi-ar fi consumat căsătoria.

Ştia că nu se căsătorise din dragoste. Înţelesese, desigur, că ea chiar îşi dorea dragoste atunci când spusese că trebuia să simtă ceva pentru el. Înţelegea prea bine femeile care aveau nevoie de iubire. Foarte multe pretinseseră că voiau doar să se culce cu el şi apoi începeau să se ataşeze. Nu-i plăcea când femeile încercau să-l sufoce. Inevitabil, îl împingeau şi pe el să facă acelaşi lucru.

Când ajunse la uşă, se uită la el.

— Bate când eşti gata.

El clătină din cap.

— Vorbim acum.

Ceva licări în ochii ei. Apoi îşi ridică bărbia.

— Prea bine. Intră, te rog.

El o conduse către pat.

— Să ne aşezăm pe margine.

— Stau unde doresc eu.

Când dădu să se îndepărteze, o prinse de braţ.

— Fără jocuri în seara asta, Amy. Trebuie să vorbim.

O ridică pe saltea şi se aşeză lângă ea.

— Eşti supărat pe mine, spuse ea.

— M-am simţit frustrat şi nu mi-a plăcut când mi-ai zis că tot romantismul va dispărea dacă ne vom consuma căsătoria. Ţi-am simţit reticenţa din pricina impresiei greşite că asta va da naştere unor sentimente de afecţiune între noi.

— Ferească Dumnezeu, zise ea.

— Sarcasmul nu te ajută, zise el.

Se uită la el.

— Dar să mă culc cu tine ne va ajuta?

— De ce continui să mă ispiteşti?

Buzele i se întinseră într-o linie subţire, apoi vorbi:

— Ce s-a întâmplat atunci când ai vânat o femeie şi s-a lăsat în sfârşit prinsă?

— Ce legătură are asta cu căsătoria noastră?

— Răspunde la întrebare, zise ea.

— M-am culcat cu ea.

— Pentru cât timp, Will? Cât timp înainte să te plictiseşti şi să cauţi o altă provocare?

Şovăi şi-i spuse adevărul.

— Cel mult două săptămâni.

Îi zâmbi rece.

— Întorci lucrurile împotriva mea, zise el. M-ai provocat cu pariul acela ca să-mi menţii interesul.

— Nu, Will. Ţi-am cerut să mă curtezi, pentru că am vrut să fac tot posibilul să avem o căsnicie fericită. Jurămintele pe care le-am făcut au însemnat ceva pentru mine şi de aceea m-am hotărât să fac tot ce-mi stă în putinţă să te fac fericit. Dar mi-am dat seama şi că trebuie să ne cunoaştem şi ăsta este adevăratul motiv pentru care am vrut să mă curtezi.

El oftă.

— Recunosc că asta ne-a apropiat mai mult. Am vorbit foarte mult şi nu sunt pe deplin sigur că nu mi-aş fi dat seama de

importanţa comunicării dacă nu am fi făcut asta. Înţeleg asta acum.

— Will, trebuie să te cunosc mai bine. Îmi plac sărutările şi mângâierile tale, dar intimitatea se va ofili repede dacă nu există şi sentimente între noi.

— Nu ştiu ce sunt capabil să simt, zise el. Toate celelalte relaţii ale mele au fost temporare şi superficiale. Dar cu tine este altfel şi totul a început în noaptea aceea când am rămas încuiaţi în pivniţa cu vinuri. A fost pentru prima dată în viaţa mea când am simţit nevoia să ocrotesc pe cineva – pe tine. Mi-am făcut griji să nu răceşti şi nu mi-a plăcut să te văd atât de speriată. Nu am mai simţit niciodată asta pentru o femeie.

Îi văzu lacrimile din ochi şi-şi scoase batista. Ea o luă şi-şi tamponă uşor colţurile ochilor.

— Mulţumesc că mi-ai spus. Mă ajută.

O luă de mână.

— Abia începem să ne cunoaştem. Toate celelalte au fost pripite în căsnicia noastră, dar nu poţi grăbi sentimentele să apară. Mi-ai spus ce ţi-ai dorit dintotdeauna şi meritai

să te căsătoreşti din dragoste. Dar nu putem schimba ce s-a întâmplat şi nu vreau să te induc în eroare.

— Nu, asta ar fi greşit.

— Îţi pot spune sincer că te plac. Îţi pot spune la fel de sincer că sunt mândru că am o soţie atât de elegantă şi de talentată. Pot să-ţi spun că îmi place să-mi petrec timpul cu tine pentru că eşti deşteaptă şi mă faci să râd. Şi-ţi pot spune sincer că te vreau. Este important pentru mine şi cred că şi pentru tine.

— Dacă vrei să punem capăt rămăşagului, putem să facem asta, zise ea.

— Tu nu ai încredere în mine, iar asta este de înţeles dată fiind reputaţia mea, spuse el. De aceea ai insistat să mă îndrept.

Ea încuviinţă din cap.

— Cred că ai nevoie de o dovadă, zise Will. Şi mai important de atât, cred că faptul că te curtez ne ajută să ne înţelegem unul pe celălalt.

— Vreau să avem o căsnicie fericită, zise ea. Nu vreau să ducem vieţi separate şi mă sperie că s-ar putea ca tu să nu simţi la fel.

— Voi fi sincer cu tine. Am intrat în această căsătorie crezând că vom sfârşi prin a avea vieţi separate din cauza împrejurărilor şi pentru că este la modă, zise el. Fratele meu a zis ceva şi cred că avea dreptate. Împrejurările căsătoriei noastre nu contează. Ci ceea ce urmează după nuntă.

— Cred că fratele tău este foarte înţelept, zise ea.

— Îmi dau seama că nimeni nu se aşteaptă să reuşim şi ştii cât de mult iubesc provocările. Zâmbi uşor. Hai să le dovedim tuturor că se înşală.

— Vreau să îmi promiţi ceva, zise ea.

— Ce anume?

— Promite-mi că-mi vei fi credincios.

Înghiţi în sec.

— Promit să îţi fiu credincios.

Îşi aruncă braţele în jurul lui. O simţea tremurând şi ştia că vor fi momente când se va simţi ispitit. Dar i-ar fi dezonorat pe amândoi dacă ar fi eşuat. Erau uniţi la bine şi la rău.

Capitolul 11

Will se trezi a doua zi şi-l găsi pe Poppet cocoţat pe pieptul lui.

— Lua-te-ar naiba!

Poppet începu să miaune. La naiba. Probabil îi era foame. Pisica se ridică în faţa lui şi miorlăi de parcă i-ar fi cerut ceva.

Apoi îşi dădu seama că putea chema un servitor să-i aducă pisicii mâncarea în cameră.

Îl puse pe Poppet pe pat şi se ridică să-şi pună pe el pantalonii de noaptea trecută. Era abia ora opt.

— Trebuie să te întorci la culcare, îi spuse el pisicii. Ştiu că eşti în pat, dar este al meu.

Îşi puse halatul pe el, apoi sună clopoţelul. După ce sosi valetul, Will îi dădu poruncile şi se prăbuşi în scaunul de piele. Apoi îşi aminti tot ceea ce se întâmplase noaptea trecută.

— La naiba, mormăi el.

Poppet miorlăi către el.

Will se îngrijoră în legătură cu implicaţiile discuţiei lor. Fusese sincer în privinţa sentimentelor lui faţă de ea, dar acum se

întreba dacă ea se aştepta ca el să se îndrăgostească de ea. Fusese îndrăgostit o dată sau de două ori, dar interesul lui faţă de femei se baza numai pe pofte trupeşti. Nu era genul de bărbat care să aibă nevoie sau să vrea vreun fel de relaţie apropiată. Dumnezeu ştia că-şi evitase toţi membrii familiei aproape întreaga viaţă.

Singura persoană căreia îi rămăsese alături era Bell. Nici măcar nu ştia sigur dacă din alt motiv decât acela că-şi văzuse prietenul murind cu zile în faţa ochilor săi. Urmărind pisica dând din coadă, îşi dădu seama că toată viaţa salvase animale rătăcite. Şi, de asemenea, îl salvase şi pe Bell.

Era un gând impresionant. Îşi spuse în sinea lui că nu însemna nimic şi îl alungă din minte. După ce termină de îmbrăcat, auzi bătând în uşa care făcea legătura cu camera lui Amy.

— Intră, Amy.

Valetul ieşi din cameră, iar Will se simţi uşor stingherit în preajma ei dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, dar se gândi că va

trece.

— Eşti gata pentru micul dejun?

— Da, astăzi merg la cumpărături cu Julianne.

— Aşa este. Îi duci schiţele croitoresei.

Ea încremeni o clipă, apoi zâmbi.

— Da, sper că îi vor plăcea lui madame Dupont.

I se păru un pic ciudată reacţia ei iniţială, dar alungă din minte gândul.

— Sunt sigur de asta.

În timp ce coborau scările împreună, se uită la ea.

— Din moment ce urmează să mă întâlnesc cu fratele meu, mergem cu brişcă mea la Ashdown House. Apoi tu şi Julianne vă puteţi petrece ziua la cumpărături.

— Abia aştept. Nu am petrecut mult timp împreună în sezonul ăsta, dar acum suntem surori, zise Amy.

După micul dejun, merseră la Ashdown House, iar Will o însoţi înăuntru. Julianne îi întâmpină în foaier.

— Amy, dacă eşti gata, putem pleca acum.

Will o sărută pe Amy pe obraz.

— Distracţie plăcută.

— Marc mi-ar spune să nu cheltui prea mult, spuse Julianne.

Will nu zise nimic. Îl deranja că avusese nevoie de averea lui Amy ca să-şi plătească datoria, pentru că astăzi avea cu el un cec de douăzeci de mii de lire pentru fratele lui. Încercă să uite, dar înşelăciunea îl deranja foarte tare.

Amy îl luă de mână.

— Invită-ţi prietenii la cină. Spune-i lui Fordham că voi servi friptură de vită şi budincă Yorkshire.

El zâmbi.

— O să vină sigur când va auzi.

Îi făcu semn cu mâna şi se îndreptă către biroul fratelui său. Două ore mai târziu, încheie întâlnirea cu Hawk. Nu erau probleme cu registrele de contabilitate, dar aştepta cu nerăbdare să se întâlnească cu lucrătorii şi să vadă proprietatea.

După ce părăsi Ashdown House, merse cu brişcă la clubul White. Îl găsi pe Bell în cafenea şi se aşeză pe un scaun aflat în faţa prietenului său.

— Mă bucur să te văd, zise el.

— Ei bine, cum este viaţa de om însurat? întrebă Bell.

— Mai bune decât m-aşteptam.

Bell ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic.

Chelnerul îi aduse lui Will o ceaşcă de cafea. Luă o gură apoi îl privi pe Bell.

— Unde este Fordham?

— Probabil că a leşinat pe undeva din cauza unei sticle în plus, răspunse Bell. Mai mult ca sigur a uitat că trebuia să ne întâlnim.

Will zâmbi şi sorbi din cafea.

— Deci ce mai e nou în viaţa ta?

— Mai nimic. Am terminat-o cu amanta.

— Fără scandal, sper, zise Will.

— Desigur că ne-am certat, zise Bell. Obosisem să tot aud aceleaşi acuzaţii că o ignoram şi că mă aşteptam să fie mereu acolo. Era teribil de plictisitor.

Will îşi puse ceaşca pe masă.

— Ţi-ai găsit pe altcineva?

— Mă cunoşti prea bine.

Bell îşi termină cafeaua şi puse ceaşca

goală deoparte. Când chelnerul se întoarse, Bell îi făcu semn să plece.

— Deci eşti mulţumit de mireasa ta.

Will zâmbi.

— V-a invitat pe tine şi pe Fordham la cină săptămâna asta. Dacă-l vezi pe Fordham, spune-i că intenţionează să servească friptură de vită şi budincă Yorkshire.

— Prea bine. Făcu o pauză. Apropo de invitaţii, Elise, amanta mea nouă, dă o petrecere privată mâine seară. Vino şi tu, zise el.

Will clătină din cap. Doamnele nu participau la petreceri date de curtezane.

— Nu, mulţumesc.

Bell pufni amuzat.

— Incredibil.

— Ce? întrebă Will.

— Refuzi pentru că eşti însurat.

— Lua-te-ar naiba. Suntem proaspăt căsătoriţi.

— Te vei plictisi curând, zise Bell.

Will se uită urât la prietenul său.

— Ai grijă, Bell. Este soţia mea.

Bell trase adânc aer în piept.

— Corect. Îmi cer scuze.

— E în regulă, zise Will.

— Mă surprinzi, zise Bell. Nu vreau să te superi pe mine, dar nu eşti cunoscut pentru relaţiile lungi.

Will îşi plimbă degetul pe marginea ceştii.

— Este altceva când femeia respectivă este soţia ta.

— Nu pot spune că înţeleg din moment ce nu am niciun fel de experienţă în domeniu.

— Am o responsabilitate faţă de ea.

Se încruntă, gândindu-se încă o dată la cecul pe care i-l dăduse fratelui său în dimineaţa aceea. După discuţia de noaptea trecută, înşelătoria îl obseda.

— Te cunosc, zise Bell. Ceva te deranjează.

— Tatăl ei m-a apostrofat când i-am cerut-o de soţie în mod formal. I-am promis că nu-i voi face rău.

Will se uită la prietenul său.

— Hardwick a fost de acord doar pentru că ea ar fi fost distrusă dacă nu ne-am fi căsătorit.

— Nu ai vrut să o compromiţi la

petrecerea aceea cu jocuri de cărţi.

— Ştii că mai încercasem şi am dat-o-n bară, zise el.

Atunci dăduse greş din cauza disperării. Acum se bucura că se întâmplase asta. Dacă ar fi compromis-o intenţionat, ea şi-ar fi dat seama iar tatăl ei ar fi vrut mai mult ca sigur să-l omoare. Căsătoria lor s-ar fi dovedit, într-adevăr, nefericită.

— Ea ştie că ai pierdut o avere la jocuri?

Clătină din cap.

— Nu am vrut ca ea sau tatăl ei să ştie.

Hawk plătise datoria ca să păstreze tăcerea. Will se uită la ceaşca de cafea şi se încruntă. Pusese mâna pe averea ei şi-l plătise pe fratele său. Totul mersese în favoarea lui. Atunci de ce se simţea de parcă ar fi mâncat ceva stricat?

— Ce-i cu expresia asta posacă? întrebă Bell.

— I-am dat de dimineaţă cele douăzeci de mii de lire lui Hawk… din averea ei.

— Ai fi primit banii şi dacă te-ai fi însurat cu ea în condiţii normale, zise Bell.

— Aş minţi dacă aş spune că n-am fost

uşurat că ea avea cincizeci de mii. Nu ştie că o mare parte din averea ei s-a dus pe datoria mea la jocuri.

— Să ştii că nu eşti primul bărbat care se căsătoreşte cu o moştenitoare.

— Ceea ce s-a întâmplat în pivniţa de vinuri a fost un accident, spuse el puţin morocănos. Dacă află vreodată de datorie, va ajunge la concluzia că am vrut să o compromit.

— Ai plătit imediat şi scandalul a fost înăbuşit în faşă, zise Bell. Cum ar putea să afle?

— Ai dreptate, desigur.

— Este soţia ta şi te simţi puţin vinovat, zise Bell.

— O parte din mine crede că ar trebui să-i spun.

Bell îşi drese glasul.

— Am o povestioară care te-ar putea ajuta să iei o hotărâre. Acum cinci ani, am fost într-o sală de jocuri. Mai ţii minte? Eram amândoi nevinovaţi şi plini de îngâmfare.

— Mi-amintesc, zise Will. Am vărsat jumătate din seară după ce băusem prea

mult coniac.

— Flirtai cu o fetişcană de la tavernă. Eu urmăream un joc cu miză mare. Jocul a continuat ore întregi, apoi am văzut un domn trişând. Apoi a pus mâna pe o sumă frumuşică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Will.

— Domnul, al cărui nume nu-l voi spune, era prietenul răposatului meu tată. Bell dădu din cap. Nimeni altcineva nu văzuse nimic. Credeam că nu era bine să tac din gură, dar îl cunoşteam pe om. N-am avut destul curaj să-l acuz. N-am putut dormi deloc în noaptea aceea. Aveam o dilemă şi nu ştiam ce să fac. În dimineaţa următoare m-am dus la tatăl meu şi i-am spus ce văzusem, dar nu l-am identificat pe bărbat. Tata mi-a spus că, în asemenea împrejurări, sunt trei întrebări-cheie pe care trebuie să ţi le pui înainte să dezvălui ceva. Este adevărat? Este un lucru bun? Este nevoie să faci asta?

— Şi ce-ai făcut? întrebă Will.

— Ştiam că era adevărat. Iar în ceea ce priveşte calitatea gestului, am simţit că

omul nu merita asta. Am simţit totuşi nevoia să-i mărturisesc tatălui identitatea bărbatului respectiv. Mi-a spus că făcusem un lucru bun şi de atunci nu a mai fost prieten cu bărbatul acela.

Will se gândi la cele trei întrebări.

— Ei bine, este adevărat că am jucat, dar nu ar fi bine să-i spun lui Amy. Cred că o mărturisire nu numai că nu este necesară, dar ar face mai mult rău decât bine.

— Deci te-ai hotărât, zise Bell. Acum nu te mai gândi la asta.

Amy se simţi puţin tulburată când ea şi Julianne intrară în magazinul lui madame Dupont.

Modista le primi cu o reverenţă elegantă.

— Bine aţi venit în prăvălia mea.

— Ştiu că vrei să discuţi cu madame Dupont, zise Julianne. Eu vreau să mă uit la bonete şi la mărunţişuri.

Madame Dupont înclină din cap şi se întoarse cu faţa spre Amy.

— Aţi adus ultimele schiţe?

— Da, mulţumesc.

Amy o urmă pe croitoreasă la masa de

lucru şi întinse schiţele noi.

— Pentru asta recomand satin roşu, iar finisajele din catifea roşie, chiar deasupra volanelor din dantelă.

— O clipă, zise madame Dupont. Cred că am o mătase care ar merge bine pentru schiţa asta.

Când modista reveni, aduse o bucată albastră de material şi una roşie. Amy examină ţesăturile.

— O prefer pe cea roşie, cu catifeaua de aceeaşi culoare.

— Minunat, zise croitoreasa. Sunt de acord.

Amy îi arătă următorul desen.

— Îmi imaginez un voal de dantelă aurie, funde de mătase şi tul.

Amy îi arătă altă schiţă.

— Acesta este o rochie de bal din mătase de culoarea fildeşului cu margini din lame auriu. Vă rog să remarcaţi că volanele sunt mai mici.

Îi mai arătă femeii şi alte schiţe.

— Şi ultima este mai diferită. Este din tafta cu mâneci lungi şi dantelă în jurul

încheieturilor. Am asortat-o cu un şal din mătase transparentă cu broderie şi o voaletă neagră.

— Ultima este uimitoare, zise madame. Pot să recomand o fundă de mătase care să scoată în evidenţă talia înaltă?

— Este o sugestie minunată, zise Amy. Ştiu că ultima vă place. Sunteţi interesată şi de vreuna dintre celelalte?

— Le iau pe toate, zise madame. Privi în spatele ei, la Julianne apoi îşi întoarse privirea vicleană către Julianne. Aveţi săculeţul de mână. Voi acoperi punguţa cu un şal când mă întorc.

După ce croitoreasa dispăru în spatele unei draperii, Amy era ca pe ghimpi. Se prefăcu preocupată de schiţe, de parcă nu ar fi încheiat încă discuţia cu madame Dupont. Nu după mult timp, madame ieşi cu un şal acoperindu-i braţul. Amy privi peste umăr, dar Julianne cerceta o bonetă.

Amy îşi închise caietul cu schiţe şi-şi luă săculeţul. Desfăcu şnurul, iar madame îi puse punguţa cu banii înăuntru. Lui Amy i se păru că monedele răsunară neobişnuit de

tare, dar asta era cu siguranţă doar din cauza emoţiei sale. Trase de şnur. Apoi îşi ridică privirea şi o văzu pe Julianne stând în faţa oglinzii şi uitându-se la reflexia lui Amy.

Simţi că i se strânge stomacul. Se strădui să ajungă în dreptul prietenei sale – acum sora ei.

— Îţi vine bine boneta.

Julianne îşi privi din nou imaginea şi oftă.

— Nu, nu cred că o voi cumpăra astăzi. Se întoarse. Aţi terminat treaba?

— Da.

Madame făcu o reverenţă de rămas-bun. Sunetul clopoţelului de la magazin o făcu pe Amy să tresară.

— Uite şi trăsura, zise Julianne, ridicând mâna înmănuşată.

Când sosi, se urcară în ea.

— Mai vrei să mai vezi şi alte magazine? întrebă Julianne.

— Nu, astăzi nu.

— Amy, ai grijă, monedele zornăie, zise Julianne.

Desigur că zornăiau. Amy privi pe fereastră. Nici măcar nu se gândise la

reflexia în oglindă, dar fusese agitată, pentru că ştia că ceea ce făcuse ar putea crea probleme.

— Ştiu că părinţii tăi sunt înstăriţi, zise Julianne şi ştiu că zestrea ta a fost colosală. Deci nu pot să înţeleg de ce ai accepta bani pentru schiţele tale când nu ai nevoie de ei.

— Bunicul meu era negustor. Nu cred că este nimic greşit în a primi bani pentru muncă cinstită.

Julianne se întoarse spre ea.

— Atunci de ce încercai să ascunzi asta?

— Pentru că ştiu ce părere are lumea bună despre negustorie.

— Will ştie?

Amy tresări.

— Nu, şopti ea.

Julianne îi atinse braţul.

— Spune-mi de ce ai luat banii.

Strânse şnurul săculeţului.

— Iniţial m-am înţeles cu madame Dupont în ziua aceea în care schiţele mele au fost expuse la tine acasă. Am făcut asta şi din lăcomie, dar m-am şi gândit că ar trebui să fiu plătită pentru munca mea. Ai dreptate.

Ştiam că trebuie să păstrez secretul. Părinţi mei nu dezvăluie niciodată sursa averii lor pentru că provine din negustoria bunicului.

— Amy, ştii că voi ţine discuţia noastră secretă, dar sunt îngrijorată. Îl înşeli pe Will.

Se uită la Julianne.

— Ştiu atât de puţine despre soţul meu. Iar reputaţia lui nu este deloc liniştitoare. Este un crai şi am început să mă îngrijorez că ar putea fi şi un pierde-vară. Cum să-i spun asta? Ar însemna să-l acuz. Dar, dacă aş descoperi că ne-a adus la sapă de lemn, am avea probleme serioase. Aşa că m-am hotărât să economisesc, în caz că vom avea vreodată nevoie de bani.

Julianne se încruntă.

— Amy, dacă s-ar întâmpla ceva groaznic, te-ai putea duce la tatăl tău sau la soţul meu pentru ajutor.

Ea clătină din cap.

— Părinţii mei au fost deja nevoiţi să suporte ruşinea nunţii mele. Nu mai vreau să-şi facă griji vreodată. Ştia că probabil ceilalţi vecini cleveteau despre căsătoria ei

cu un crai. Dacă i-aş cere vreodată ajutor soţului tău, aş crea resentimente între fraţi.

— Amy, dacă te-ar fi văzut altcineva astăzi, poţi să fii sigură că zvonul s-ar fi răspândit. Atunci i-ai fi umilit pe soţul tău, pe părinţii tăi şi toată familia lui Will. Merită banii riscul acesta?

— Vreau să-mi iau o măsură de siguranţă. Doar până mă asigur că s-a cuminţit şi pot să am încredere în el.

Julianne se uită la ea.

— Amy, dacă află vreodată că l-ai înşelat, nu va mai avea încredere în tine.

— Jur că imediat ce simt că avem o căsnicie solidă, voi renunţa la bani.

Se întreba daca va putea vreodată să aibă încredere în el.

Trăsura opri în faţa casei.

— Nu te încurajez în această înşelăciune, zise Julianne. Dar monedele acelea zornăie, iar ceilalţi vor observa. Ce explicaţii vei da când noi facem toate cumpărăturile pe credit?

— Îmi pare rău că te implic în asta. Prefer să rămân acasă acum, zise Amy.

— Will te aşteaptă la Ashdown House. Vrei să îi trimit un mesaj? întrebă Julianne.

— Nu. Lasă-mă să duc punguţa înăuntru, apoi voi merge cu tine.

Intră în casă şi urcă scările, detestând sunetul monedelor zornăitoare. Odată ajunsă în camera ei, ascunse punguţa în cufăr. Pe viitor, o va ruga pe madame Dupont să o plătească numai cu bancnote. Închizând cufărul, Amy se întreba dacă luase decizia corectă. Avea să o ia încet, fiecare zi pe rând, şi să aibă mai multă grijă pe viitor.

Will stătea în salon cu bunica.

— Amy nu este scoţiană, spuse el, ridicând vocea. Este doar roşcată.

Bunica îi atinse mâna.

— Ai putea să porţi o fustă scoţiană.

El râse.

— Nu. Nu voi fi văzut niciodată în fustă, zise el tare.

— O, Doamne! zise contesa văduvă. Bunica are o obsesie cu scoţienii.

Hawk intră în salon.

— Dumnezeule mare, încă mai crede că

Amy este scoţiană?

Will râse.

— Da.

— Am auzit voci în hol, zise Hawk. Cred că Julianne şi Amy s-au întors.

Când Amy intră în salon, Will şi Hawk se ridicară. Atitudinea reţinută a lui Amy îl uimi. Se gândea că va fi fericită după o zi la cumpărături.

— Julianne s-a dus s-o hrănească pe Emma şi mi-a spus să vin în salon, zise Amy.

Will se duse către ea şi o sărută pe obraz. Apoi o luă de mână şi o conduse la canapea.

Patience, Hope şi Harmony se strecurară în salon. Petreceau atât de mult timp la Ashdown House încât Will se întreba de ce nu se mutau acolo.

— William, te porţi foarte familiar cu soţia ta, spuse Patience aşezându-se în faţa lor.

— Se numeşte afecţiune, zise Hawk.

Will îi făcu cu ochiul lui Amy.

— Şocant, nu-i aşa? Ca tinerii însurăţei să fie apropiaţi.

Ea roşi şi se uită la mâinile lor strânse.

— Sunt proaspăt căsătoriţi, zise Hope.

Will, păcat că nu aţi fost în luna de miere.

— O amânăm până la vară. Will se uită la Amy. Mergem acasă?

— O, dar trebuie să rămâneţi la cină, zise contesa.

El nu dorea să-şi petreacă seara cu familia lui şi bănuia că o tulbura ceva pe Amy. Will ştia că rudele lui îşi vor vârî nasul în căsnicia lor. Patience îl criticase deja pentru că îşi exprimase liber afecţiunea faţă de Amy.

Amy se aplecă spre el.

— Lasă-mă să vorbesc cu mama ta, şopti ea. Apoi se aşeză lângă contesă. Vă mulţumesc că ne-aţi invitat la cină. Sper că veţi ierta un cuplu de tineri căsătoriţi pentru că îşi doresc să petreacă timp singuri.

— Desigur, draga mea. Doar că îmi place să fie toată familia aici. De aceea fetele mele vin atât de des. M-am simţit foarte singură după moartea soţului meu. Asta a fost acum mulţi ani, dar când eşti bătrân, nu ştiu din ce motiv, timpul pare că trece mult mai repede.

Amy îi mângâie mâna.

— Voi veni curând în vizită. Eu şi Will am început căsnicia invers, aşa că acum încercăm să ne cunoaştem.

— Mă bucur, draga mea. Oftă. William, se pare că te-ai însurat cu o fată foarte drăguţă. Acum plecaţi în luna voastră de miere.

Amy o vizită pe contesa în ziua următoare, aşa cum promisese. Patience, Hope şi Harmony veniseră şi ele. Bunica sforăia încet lângă Amy. Aşa cum era obiceiul, doamnele se apucară de cusut în timp ce stăteau de vorbă. Julianne li se alătură câteva minute, apoi plecă să îi dea de mâncare Emmei.

Lui Amy contesa i se păru o femeie destul de timidă, uşor influenţabilă de către fiicele ei şi mai ales de Patience. Observă că Patience critica cusătura lui Harmony, care ei i se părea excepţională, dar îşi păstră părerile pentru ea.

— Sunt sigură că lucrul lui Amy este perfect, spuse Hope. Doar face schiţe de rochii.

— Nu există perfecţiune, spuse Amy, şi nu pot fi obiectivă în legătură cu lucrul meu.

— Schiţele tale sunt renumite, spuse Patience. Trebuie să fii mândră de realizările tale.

Îşi aţinti privirea asupra lucrului.

— De fapt, William este mândru de schiţele mele.

— Nu e drăguţ? întrebă Patience răutăcios. Nu eşti de acord, Hope?

Amy îşi ridică privirea, uimită de sarcasmul lui Patience.

Hope strâmbă din buze.

— Într-adevăr. Sunt sigură că nu speră să câştige nimic de pe urma complimentelor făcute soţiei.

Toate trei surorile izbucniră în râs.

Amy se înroşi la faţă. Îşi păstră privirea asupra lucrului şi nu spuse nimic, dar insinuările lor îi displăceau profund. Era clar că doar o tachinau, dar dincolo de cuvintele lor se ascundea părerea lor că el nu făcea complimente sincere.

— Amy, îmi pare rău. Nu am vrut să te rănim, spuse Patience. Doar că noi îl

cunoaştem pe fratele nostru. Este un seducător şi nu se dă înapoi de la nimic ca să obţină ceea ce-şi doreşte.

Nu putea să nu fie de acord cu ele. Părea că farmecul lui era natural, iar firea lui iubitoare de distracţii avea ceva irezistibil. Rămăşagul lor era un prim exemplu. Dar ea nu-l cunoştea aproape deloc.

— Ar fi bine să-i tratezi complimentele cu precauţie, zise Hope.

— Nu are astâmpăr şi nu poate sta nicăieri prea mult timp, dar poate că tu îl vei îmblânzi, zise Harmony.

Amy împunse pânza cu acul. Îi venea să se scuze ca să poată pleca, dar îi promisese ceva lui Will şi nu voia să încalce promisiunea.

— Mi-am dat seama că uneori doar credem că ştim pe cineva, când, de fapt, nu este aşa. Este adevărat că nu îl cunosc pe Will de mult timp. Dar este soţul meu şi i-am spus că mereu va fi pe primul loc. Am jurat, de asemenea, să-l apăr dacă-l va critica cineva de faţă cu mine.

Cele trei surori schimbară priviri pline de

uimire. Patience îşi drese glasul.

— Amy, noi îl iubim pe fratele nostru, dar ştim că şi-a câştigat pe bună dreptate reputaţia diabolică. Sperăm că tu îl vei schimba. Nu am putut să nu observăm că eşti un pic fermecată de Will. Voiam doar să ne asigurăm că îl înţelegi.

— Dacă voi credeţi că el este incapabil să fie sincer, atunci nu pot decât să cred că voi nu-l cunoaşteţi pe fratele vostru deloc, zise Amy. Şi n-am să vă îngădui să-l criticaţi de faţă cu mine. Vă rog să mă scuzaţi.

Se ridică şi-l văzu pe Hawk închizând uşa.

— Amy, te rog să iei loc.

— Poate ar trebui să vă lăsăm singuri, zise Patience.

— Ia loc, Patience pentru că asta are mare legătură cu tine.

— Chiar trebuie să plec, zise Patience strângându-şi lucrul.

— Patience, convoc o şedinţă de familie ad-hoc, zise Hawk.

Amy observă expresia uluită de pe faţa lui Patience.

— N-am făcut nimic greşit, Hawk.

— Stăteam afară şi am auzit fiecare cuvânt, zise Hawk. Îmi este ruşine cu toate cele trei surori ale mele în acest moment.

Amy îşi acoperi gura cu mâna, amintindu-şi de avertizarea lui Will. O parte din ea îşi dorea să nu fi spus nimic, şi totuşi nu s-ar fi putut ierta dacă nu l-ar fi apărat.

— Doar o tachinau, zise contesa.

Hawk se uită la mama lui.

— A fost nepoliticos, mamă. Suntem o familie, iar asta înseamnă că trebuie să ne susţinem reciproc, zise Hawk. Nu puteam să stau deoparte şi să le ascult pe surorile mele spunându-i lui Amy că mariajul cu fratele nostru nu are nicio şansă. Patience, tu le influenţezi pe Hope şi pe Harmony. Nu caut să le scuz, dar tu eşti cea care dă tonul, iar ele te-au urmat întotdeauna. Will este fratele nostru. El şi Amy s-au căsătorit de curând şi acum îşi încep viaţa împreună. Ceea ce vă cer tuturor este să lăsaţi critica deoparte şi să îi susţineţi pe Amy şi pe Will. Suntem o familie mare, continuă Hawk. Toţi avem personalităţi şi interese diferite. Dar ar trebui să fim uniţi şi să ne gândim la

lucrurile bune din viaţa noastră, nu la cele negative.

Patience oftă.

— Ai dreptate, Marc. Amy, te rog să mă ierţi. Îl iubim pe Will foarte mult, dar câteodată îi vezi pe ceilalţi doar dintr-o perspectivă cunoscută. Te rog să nu iei asta ca pe o insultă, dar am auzit că erai una dintre fetele fără peţitori. M-aşteptam să fii o femeie timidă, sperioasă, care nu ştie să vorbească şi care nu are coloană vertebrală. Dar eşti exact opusul.

Amy nu-şi dăduse seama până atunci cât de mult se schimbase într-un timp atât de scurt, dar preluase controlul asupra vieţii ei, chiar şi atunci când avuseseră loc întâmplări pe care nu le putea controla. Se uită la Patience.

— Mi-am dorit dintotdeauna o familie numeroasă. Am fost atât de impresionată când mi-ai împrumutat rochia ta de mireasă. Nu am avut fraţi sau surori şi am sperat că ne putem apropia odată cu trecerea timpului.

— Cred că Will este foarte norocos că s-a

însurat cu tine, zise Hope. S-a schimbat în bine. Acum că s-a căsătorit cu tine, va renunţa la visele lui de a călători. Înainte să intri în viața lui, era hotărât să plece în Elveţia, dar întreaga familie a fost de acord că trebuia înceteze. Ne temeam că va sta ani mulţi, aşa cum s-a mai întâmplat.

Patience oftă.

— A vrut să plece, iar noi am insistat ca Hawk să nu-i mai dea alocaţia trimestrială. Will a fost furios, dar trebuia să-şi găsească un serviciu.

Amy se strădui să-şi ascundă reacţia, dar era de-a dreptul alarmată. Nu era de mirare că el se împotrivise ca familia lui să intervină în viaţa lor. Dar de ce nu-i spusese adevărul despre măsurile pe care ei le luaseră ca să-l ţină acasă?

Capitolul 12

Amy îşi petrecu întreaga zi supraveghind pregătirile pentru cina din seara aceea. Bellingham şi Fordham aveau să ia cina cu ei, iar Amy voia ca totul să fie perfect. Servitoarele lustruiseră fiecare suprafaţă

până când totul lucea de curăţenie. Acum pregăteau mâncarea, iar Amy mai trebuia doar să se îmbrace. Fusese un moment în acea după-amiază când Will râsese, spunându-i că prietenii lui burlaci nu vor observa, dar ea era de neclintit.

Amy ar fi vrut să vorbească cu Will despre cele spuse de familia lui, dar se hotărî să mai aştepte o zi ca să nu-i strice dispoziţia. O îngrijora faptul că el nu-i spusese nimic despre asta, dar probabil că lui i se păruse ceva lipsit de importanţă. Când vorbea despre trecut, spunea adesea că erau treburi încheiate şi nu mai putea schimba nimic. Nu era genul de om care să privească înapoi. Dar cu siguranţă călătoria însemnase foarte mult pentru el.

În seara aceea, Anna o convinse pe Amy să poarte rochia din mătase de culoarea jadului cu răscroiala adâncă. Când Anna îi termină de aranjat părul, se auzi o bătaie în uşă.

— Mulţumesc, Anna. Asta e tot, zise Amy şi apoi îl chemă pe Will.

El deschise uşa şi intră cu mâinile la

spate.

— Rămâi la măsuţa de toaletă.

— De ce?

Se uită la ea în oglindă.

— Închide ochii.

— De ce?

— Fă-o. Şi nu trage cu ochiul.

Închise ochii. Ajunse lângă ea. Îl simţi punându-i un colier în jurul gâtului. Fixă încuietoarea cu degetele.

— Acum îi poţi deschide, zise el.

Icni când văzu colierul strălucitor de smarald.

— Vai, este minunat, dar de unde şi când...?

— Atunci când tu ai fost la cumpărături cu Julianne, iar eu am mers la clubul White să mă întâlnesc cu Bell. Mi-am dat seama că nu îţi făcusem niciun cadou de nuntă. Din moment ce tu nu te-ai plâns, m-am gândit că ar trebui să-ţi iau ceva extravagant. A, da, şi mai este o pereche de cercei care se potrivesc cu colierul. Dar te voi lăsa pe tine să ţi-i pui.

— Cred că Anna a ştiut de surpriză, zise

Amy.

El zâmbi.

— Şi văd că te-a convins să porţi rochia asta.

Amy îşi puse cerceii.

— Will, sunt superbi. Se întoarse către el. Mulţumesc.

O luă de mâini şi o ajută să se ridice.

— Mă bucur că îţi plac. Ştii că m-ai surprins atunci? Ai fost la cumpărături şi te-ai întors cu mâna goală.

Continuă să zâmbească, deşi simţi că i se strânge stomacul. Nici ea, şi nici Julianne nu-şi cumpăraseră nimic pentru că Amy se dăduse de gol din neatenţie. Vina era insuportabilă şi, pentru o clipă, se simţi tentată să mărturisească, dar nu în seara aceasta, când prietenii lui veneau la cină. Voia ca seara să fie perfectă.

— Mi-ar fi plăcut să-mi dai voie să mai invit două doamne la masă ca să fim la egalitate, zise Amy. Am prietene care ar fi încântate să îi cunoască pe Bellingham şi pe Fordham.

— Nu am nicio îndoială că prietenele tale

ar fi încântate, dar prietenii mei burlaci ar recunoaşte imediat o întâlnire aranjată. O sărută îndelung. Îţi dai seama că mai sunt doar şapte zile până când unul din noi va câştiga rămăşagul?

— N-am găsit niciun spion, dar nici nu am stat despărţiţi decât în acea zi în care am fost la modistă, zise ea. Şi atunci când am vizitat-o pe mama ta.

Îi spuse lui Will ce se petrecuse, mai puţin ce vorbiseră despre călătoriile lui. El îi mulţumi că îl apărase şi recunoscu că Hawk avea dreptate cu privire la surorile lui. Apoi se arătă impresionat de felul în care o pusese la punct pe Patience.

Pe chipul lui cu ochi negri se aşternu o expresie gânditoare.

— Pe legea mea, ai dreptate. Ne-am petrecut fiecare seară împreună, fără să luăm desertul.

Ea râse şi atinse iar colierul. El zâmbi.

— Mă întreb cine va câştiga.

— S-ar putea să fie egalitate. Eram sigură atunci când ai sugerat pariul că vei da greş, dar ai dovedit că poţi fi foarte romantic, zise

ea. Flori, poezii şi bijuterii. Iar cea mai frumoasă parte au fost discuţiile noastre.

Îi cuprinse faţa cu palmele lui calde şi o privi fix. Un sentiment profund, ameţitor îi inundă sufletul. Afecţiunea crescuse din ce în ce mai mult în ultimele două săptămâni. Deşi îşi spuse că era prea devreme, îşi dădu seama că inima nu ţine cont de diviziunile timpului.

Dacă i-ar fi făcut curte înainte de căsătorie, în mod tradiţional, nu ar fi petrecut atât de mult timp împreună. Nu ar fi discutat cu orele la lumina lumânării şi nici nu s-ar fi atins în zonele cele mai intime. Ar fi trebuit, în mod normal, să fie atenţi la ce-şi spuneau, pentru că ar fi fost însoţiţi, într-un salon. Nu ar fi putut vorbi liber despre lucrurile care contau. Dar, căsătoriţi fiind, le fusese îngăduit să facă asta. Deşi aveau o căsătorie încheiată de nevoie, fuseseră de acord să-şi respecte jurămintele.

Aşa cum spusese Will, nimeni nu se aştepta ca ei să reuşească. Nu-i va uita niciodată cuvintele. „Să le dovedim că s-au

înşelat.”

Îşi asculta inima şi recunoscu adevărul. Se îndrăgostise de el.

— La ce te gândeşti? întrebă el.

Voia să-i spună, să-i mărturisească dragostea sa, dar trebuia să aştepte momentul potrivit. În seara asta îi făcuse un cadou. Poate că era rândul ei. Îşi puse mâna pe pieptul lui şi-i simţi inima bătând.

— Vreau să-ţi fac un cadou diseară.

— Ce anume?

— Vreau să te las să câştigi rămăşagul, zise ea.

— Poftim? întrebă uimit.

— Vreau să câştigi. În seara asta vreau să fac dragoste cu tine fără bariere sau reguli, zise ea.

— Mulţumesc.

O sărută blând întâi, apoi plin de pasiune. Gura îi era fierbinte iar sărutul plin de dorinţă şi extrem de erotic. Îşi coborî mâinile pe spatele ei şi-i mângâie posteriorul. Când o strânse în braţe, îi simţi mădularul întărit. Când încheie sărutul, ochii îi erau întunecaţi de pasiune.

— Tocmai mi-am dat seama că amâni iarăşi să-mi faci pe plac.

— Da?

— Mi-ai făcut un cadou, dar trebuie să aştept să plece prietenii mei ca să pot deschide ambalajul.

Îl pocni în joacă.

— Eşti atât de rău.

— Cred că am stabilit deja asta, zise el.

Îşi netezi gulerul.

— De fapt nu prea mai eşti.

Îi ridică mâinile cu palmele-n sus şi-i sărută încheieturile.

— Continui să mă surprinzi şi să mă uimeşti.

— Şi tu la fel, şopti ea.

— Am face bine să coborâm, pentru că patul acela mă tentează şi vreau să facem dragoste pe îndelete, zise el.

Îl luă de braţ şi inspiră mirosul lui unic, masculin. Inima îi tresălta şi îşi dădu seama că bucuria îi inunda sufletul.

— Cina a fost delicioasă, doamnă Darcett, spuse Fordham, îndepărtându-şi o buclă blondă de pe frunte. Trebuie să recunosc că

încă mi se pare foarte ciudat. N-am crezut niciodată că Diavolul ăsta se va însura, dar zâmbeşti. Bănuiesc că-ţi dă de furcă.

Amy râse.

— De fapt, de multe ori este exact invers.

— O, nu, zise Fordham. Deci este o mică vulpe şireată, nu?

Will îi făcu cu ochiul.

— Soţia mea a reuşit să mă surprindă aproape zilnic.

— Lasă pe seama lui Will să-şi găsească cea mai bună soţie – până şi într-o pivniţă de vinuri, zise Fordham.

Bellingham clătină din cap.

— Fordham, încearcă să fii cuviincios.

Bărbatul tresări.

— Îmi pare rău, doamnă Darcett.

— Nu-ţi face griji. Nu m-am supărat.

— Este, cu siguranţă, o căsnicie deosebită, zise Will. Ia aminte, nu mai vreau să calc vreodată într-o pivniţă de vinuri. A fost îngrozitor de frig acolo. Totuşi, vinul a fost excelent.

Bell inspiră adânc.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei

profita de colecţia rafinată a lui Boswood. Câţi soldaţi aţi dat gata?

— Unul. Will se uită spre Amy. Aşa vorbim noi despre sticlele golite. Am dat gata foarte multe de-a lungul anilor.

— Apropo de vin, să vă umplu paharele, zise Bell, ridicând o sticlă de vin roşu. Apoi ridică paharul. Pentru domnul şi doamna Darcett. Vă doresc să fiţi fericiţi.

Amy era fascinată de Bell. Era înalt şi musculos precum soţul ei. Avea părul negru, ca şi Will, dar mai scurt.

— Milord, ai călătorit mulţi ani alături de soţul meu.

Îşi întoarse privirea de un albastru intens către ea.

— Da, am rătăcit pe continent timp de patru ani. A fost o adevărată aventură.

— Am fost şi eu cu ei, dar familia m-a chemat acasă după numai şase luni. Dădusem de necaz.

— Tu eşti o pacoste oricum, zise Will râzând.

— Adevărat, dar poate într-o zi voi întâlni o femeie dornică să mă ia de soţ. Zâmbi

către Amy. Ai cumva prietene singure pe care nu le deranjează un bărbat cu cizme tocite şi fără bani?

— De ce cred că ai da înapoi dacă m-aş oferi să-ţi fac cunoştinţă cu prietenele mele?

Îi plăcea Fordham. Era fermecător, dar modest.

— Cred că Darcett ţi-a spus adevărul despre mine. Acum am încurcat-o. N-o să mă Iaşi să mă apropii de prietenele tale. Fordham se aplecă peste masă. Probabil că nu ar trebui să fad asta, dacă mai vrei să-ţi fie prietene.

Se uită spre Will, râzând.

— Aşa este?

— Mă tem că da, admise el.

Îşi întoarse atenţia către Bellingham.

— Domnule, probabil că îl cunoşti foarte bine pe Will.

— Da, îmi este ca un frate, recunoscu Bell. Mi-a cerut să-l însoţesc într-o călătorie după un moment foarte dificil al vieţii mele. Bănuiesc că ţi-a spus că mi-am pierdut toată familia din cauza bolii…

— Da, aşa este.

Amy îl admira pentru că spunea lucrurilor pe nume. Oamenii preferau adesea să îngroape experienţele dureroase decât să le înfrunte. Bell luă o gură de vin.

— Călătoriile noastre s-au dovedit fascinante şi m-au ajutat să-mi vindec suferinţa.

Şocul şi durerea probabil că fuseseră groaznice. Slavă Domnului că Will fusese acolo să-şi ajute prietenul.

— Plănuieşti să mai pleci în călătorie? întrebă Amy.

— Mă gândeam să merg în Elveţia, dar îmi este greu să găsesc însoţitorul potrivit, zise Bell. Condiţiile sunt adesea prea grele, şi nu toată lumea poate să râdă şi să se descurce aşa cum făcea soţul tău. Este destul de talentat. Ştiai că poate să facă un ceai şi să fiarbă un ou?

Amy zâmbi.

— Da, mi-a spus că a învăţat să facă asta de nevoie.

Îşi dădu seama că Will dorise să plece în călătorie cu Bellingham. Îşi dorise să scape de familia lui aşa cum făcuse şi în copilărie.

Dar de ce? De ce anume fugea?

— Te-ai gândit să te însori de când te-ai întors în Anglia? întrebă Amy.

— De ce? Ai prietene potrivite? întrebă Bell.

— Chiar am, zise ea.

— Şocant, zise Bell. Gazda îşi invită de obicei prietenele şi se asigură că le întâlnesc fie că vreau sau nu.

Amy rânji.

— Ca să fiu sinceră, am vrut să fim număr egal la masă, dar Will a insistat că niciunul din voi nu va aprecia eforturile mele de a vă găsi pe cineva.

— Dacă prietenele tale au taţi cu buzunarele pline, s-ar putea să îmi dau brusc seama că sunt îndrăgostit, zise Fordham.

Amy râse. Când îşi îndreptă atenţia spre soţul ei, îl văzu schimbând priviri cu Bell. Poate că gluma lui Fordham li se păruse de prost gust.

După ce valeţii luară vesela, Will îi aruncă o privire mistuitoare lui Amy.

— E timpul pentru desert.

Simţi cum se îmbujorează, auzind aluzia la gluma lor intimă. Se întrebă dacă va asocia întotdeauna dragostea cu mâncarea.

— Doamnă Darcett, înţeleg că aveţi o carieră, zise Fordham.

— Nu este o carieră, zise Will. Lui Amy îi place să deseneze rochii elegante.

— O croitoreasă din Londra face rochii după schiţele mele, zise Amy. Mă consult cu ea în ceea ce priveşte materialele şi accesoriile.

Fordham se încruntă.

— Mie asta mi se pare o carieră.

— Aşa îşi petrece ea timpul liber, zise Will. Amy este talentată şi-i place să deseneze.

Bell se uită la Amy.

— Nu-l lua în seamă pe prietenul nostru nătărău. El nu ştie diferenţa dintre negustorie şi distracţie.

Încercă să rămână cât se poate de liniştită şi îşi spuse să nu se alarmeze pentru moment. Nu trebuia să se gândească la înşelăciune în faţa lui Will pentru că ar fi fost posibil să se dea de gol din greşeală.

— Amy, mai vrei vin? întrebă Will.

— Nu, mulţumesc, zise ea.

Will mai turnă vin pentru el şi prietenii lui. Îi dădu lui Fordham un pahar.

— Te asigur că soţia mea nu se ocupă cu negustoria.

— Îmi cer scuze, doamnă Darcett, zise Fordham. Nu m-am gândit. Bineînţeles că nu te-ai ocupa cu negustoria.

— Nu m-am supărat.

Se gândi la momentul acela când Julianne îi spusese să aibă grijă pentru că monedele zornăiau. Amintirea o făcu să se ruşineze, dar nu trebuia să se gândească acum la asta. Cel mai bun lucru era să schimbe subiectul, dar încremeni, aşa cum făcea întotdeauna când devenea agitată.

Din fericire, Bell îl întrebă pe Will despre postul lui de administrator, iar cei trei discutară subiectul pentru scurt timp. Apoi Will îşi îndreptă atenţia către ea.

— Îmi cer scuze, draga mea. Ne-am luat cu vorba. Ne ierţi?

— Nu am ce să iert. Nu ştiu nimic despre postul tău, dar sunt mai mult decât fericită să ascult, zise ea.

Tocmai sunase ca una dintre acele domnişoare prostuţe care au tărâţe în loc de creier.

— Eşti blândă cu noi, doamnă Darcett, zise Bell. Îl privi pe Will. Eşti un bărbat norocos. Este una la o mie.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, admise Will.

— Amândoi mă faceţi să roşesc, zise Amy.

Nu se putea bucura de complimentul lor când ştia că nu-i spunea adevărul soţului ei.

Will rânji.

— Roşeşti foarte des, draga mea.

— Sunt sigur că asta e din cauza ta, Darcett, zise Fordham.

Will îi făcu cu ochiul. Ea îşi coborî privirea ştiind că el va crede că se simţea ruşinată.

Valeţii aduseră deserturile: nuci, bomboane, fructe şi prăjitură cu brânză.

— Ah, ştiam eu că soţia mea va servi prăjitură cu brânză în seara asta, zise Will.

Se părea că şi lui Bell şi lui Fordham le plăcea prăjitura cu brânză. Amy luă doar câteva înghiţituri. Îşi simţea inima grea, când ar fi trebuit să fie bucuroasă că Will se

dovedise a fi un soţ minunat. Indiferent cât se străduia, nu putea să nu se mai gândească la afirmaţia lui Will. „Te asigur că soţia mea nu se ocupă cu negustoria.”

De-acum trebuia să refuze banii pentru schiţele ei. Avea să-l lase pe Will să câştige rămăşagul în seara asta, dovedind astfel că are încredere în el. Nu putea să trăiască în minciună pentru că asta le-ar fi distrus relaţia care mergea din ce în ce mai bine. Data viitoare când îi va duce schiţele lui madame Dupont îi va spune că nu mai doreşte bani. Nu trebuia să-i explice motivele. Pe madame Dupont o interesa doar profitul. Dar dacă ar fi refuzat schiţele?

Când domnii îşi terminară desertul, Will luă sticla de vin de Porto din dulap.

— Amy, putem să luăm vinul în salon, dacă doreşti.

— Nu, nu vă grăbiţi. Trebuie să termin o broderie.

Când se ridică, şi prietenii lui Will făcură la fel.

— Bucuraţi-vă de vinul de Porto, zise ea.

Will o însoţi până la uşă. Era mândru să aibă o soţie atât de înţeleaptă şi de înţelegătoare. Îi impresionase pe prietenii lui şi avea darul să-i atragă pe ceilalţi în discuţie. Îi plăcea că nu era deloc vanitoasă. Mult prea multe femei din trecutul lui îi cereau practic să le facă complimente. Spre deosebire de ele, Amy îşi concentra atenţia asupra celorlalţi.

Atinse uşor pietrele preţioase de la gât, făcându-l să zâmbească. Intenţionase să aştepte până la final să-i dea smaraldele, dar îşi dorise ca ea să le poarte la cină.

— Ai fost minunată în seara asta, îi şopti el. Îi luă mâna şi i-o sărută. N-am să întârzii prea mult.

După ce plecă, se întoarse la masă şi le umplu paharele prietenilor săi. Îl uimise mai devreme când îl anunţase că-l lasă să câştige rămăşagul. Gândindu-se că va face dragoste cu ea, îşi simţea mădularul întărindu-se. Cu greu îşi putu reţine un rânjet, gândindu-se cum să o tachineze. Se arătase furioasă când el insistase că trebuia să rămână în pat cu el în următoarele şapte

zile.

— Eşti al naibii de norocos, îi zise Fordham când Will le dădu băuturile.

— Aşa este, recunoscu el.

Bell luă o gură de vin.

— Este desăvârşită, deşteaptă şi unică. Dar oricum tu ai reuşit mereu să ieşi învingător, într-un fel sau altul. În cazul de faţă, te-ai însurat cu o învingătoare.

— Păcat că nu are surori, zise Fordham.

— Are prietene, spuse Will.

— Poftim? Cred că sufăr de nebunie temporară. Sunt sigur că dorinţa de căsătorie va trece imediat ce părăsesc cuibuşorul ăsta de însurăţei, zise Fordham.

Will pufni. Fordham îşi scoase ceasul.

— Domnilor, trebuie să mă întâlnesc cu amanta mea. Sunt sigur că ne vom vedea la club.

După ce plecă, Bell îşi arcui sprâncenele.

— Vii cu mine afară să fumăm o ţigară de foi?

— Merg cu tine.

După ce ieşiră pe uşă, Bell scoase o cutie şi-i oferi lui Will un trabuc.

— Nu, mulţumesc.

Nu voia să se ducă în patul lui Amy mirosind a fum.

Bell îşi aprinse ţigara cu foi şi trase în piept.

— Eşti altfel cu ea.

— Aşa este. Evit obiceiurile vulgare în prezenţa ei.

Bell scoase un inel de fum.

— Nu asta am vrut să spun.

Îşi dădu seama.

— S-au petrecut diverse lucruri. Ne-am adaptat.

— Uite o diferenţă. Ai folosit cuvântul „noi” nu „eu”.

— Este soţia mea.

Bell scutură scrumul.

— Eşti amorezat.

— Spune-mi să mă duc naibii dinainte, zise Will.

— Lasă-mă să ghicesc. Îmi recomanzi să mă căsătoresc.

— Eşti unicul supravieţuitor. Poate că tu trebuie să duci mai departe numele familiei.

Bell stinse trabucul.

— Nu cred în ceea ce trebuie să se întâmple. Există numai simţurile: văz, miros, auz şi pipăit. Dacă mai există şi altceva, este mort demult pentru mine.

Will se uită fix la luna plin.

— Mai există şi altceva. Se uită către Bell. Eşti viu dintr-un motiv.

Amy încercă să se concentreze asupra broderiei de pe micuţa rochie pentru Emma, dar conştiinţa nu-i dădea pace. Îi spusese lui Julianne că banii pe care-i luase pentru schiţele ei erau doar o măsură de siguranţă. Atunci, i se păruse înţelept să aştepte până când Will va dovedi că nu este un pierde-vară, dar de fapt ea era cea care îşi periclita căsătoria.

Când Amy se căsătorise cu Will, avusese multe motive să nu aibă încredere în el. Dar după discuţia de la cină, nu se mai putea păcăli. Nu el era cel care trădase încrederea în această căsnicie. Păstrase secretă implicarea ei în negustorie, iar apoi îşi asumase un risc care o pusese în alertă pe Julianne. Chiar şi după ce cumnata ei îi atrăsese atenţia, Amy insistase că avea

nevoie de mai mult timp.

Iar faptul că el nu ştia nu îmbunătăţea deloc lucrurile.

Ştiuse din ziua în care acceptase oferta lui madame Dupont că nu era bine ce făcea. Era gata să refuze, până când croitoreasa îi oferise cinci şilingi pentru fiecare schiţă. Amy crezuse dintotdeauna că atitudinea celor din înalta societate faţă de negustorie era ipocrită, aşa că se convinsese că avea tot dreptul să accepte bani. Dar era o ipocrizie să dispreţuieşti bunele maniere.

Julianne avea dreptate. Dacă cineva ar fi prins-o acceptând monedele, bârfa s-ar fi împrăştiat şi i-ar fi umilit şi pe membrii familiei ei şi pe rudele lui Will.

Acum avea o dilemă. Trecuse demult timpul când trebuia să recunoască că acceptase bani pentru schiţele ei. Dacă i-ar fi spus acum, el ar fi vrut să ştie de ce. Îl înşelase deja şi nu putea să înrăutăţească lucrurile şi mai tare minţind. Dar dacă i-ar fi spus adevărul, nu i-ar fi păsat de scuzele ei. Singura ei scuză – că ascunsese banii în caz că el ar fi pierdut averea la jocuri de noroc –

l-ar fi insultat şi ar fi distrus legătura pe care încercaseră să o stabilească.

I se făcu rău de ruşine. Îşi trădase soţul şi o implicase şi pe Julianne în asta. Amy nu mai voia banii, dar nu avea de ales decât să-i lase pe fundul cufărului până când Will va pleca, iar ea îi va putea duce înapoi lui madame Dupont.

— Amy? zise Will.

Tresări şi, întorcându-se, îi zări pe Will şi pe Bell intrând în salon. Will râse.

— Erai adâncită în gânduri.

— Vă rog, intraţi, zise ea, ridicându-se.

Bell dădu din cap.

— Am venit să-ţi mulţumesc pentru cina excelentă, dar nu vă mai deranjez. Pe data viitoare. Făcu o plecăciune şi se retrase.

Will traversă camera şi se aşeză lângă ea.

— Pari un pic tulburată.

— N-am nimic, zise ea.

O privea cu o expresie blajină.

— Draga mea, vrei să te răzgândeşti? Dacă nu eşti pregătită, nu insist.

Era atât de bun cu ea, încât simţi o durere în piept. Nu-l merita, dar trebuia să-şi

alunge vina în cele mai îndepărtate colţuri ale minţii şi să se concentreze asupra lui.

— Will, nu m-am răzgândit.

O ajută să se ridice. Apoi o însoţi sus. Îşi spunea că era în interesul amândurora să păstreze secretul. Relaţia lor era încă într-un echilibru precar. Nu va spune niciodată nimic despre înşelăciunea ei pentru că prefera să ia totul asupra ei decât să-l rănească trezindu-i suspiciuni cu privire la motivele pentru care omisese să-i spună adevărul.

Când ajunse la uşa ei, o privi.

— Vreau să-ţi laşi părul despletit în seara asta.

Ea dădu din cap. Când închise uşa, îşi simţi stomacul strângându-se. În tot acest timp, ea se prefăcuse că era persoana cea mai corectă din această căsătorie, dar el nu o dezamăgise niciodată. Se purtase onorabil de când rămăseseră încuiaţi în pivniţa de vinuri. Nu-şi evitase responsabilităţile nici măcar o dată. Fusese de acord să o curteze şi-şi ţinuse învoiala. Se dusese la club doar atunci când ea sugerase să meargă la

cumpărături, în mod ironic, ea era cea care îl dezamăgise. Iar cu ajutorul lui Dumnezeu, el nu avea să ştie niciodată.

Capitolul 13

Auzind bătaia în uşă, Amy se ridică din pat.

— Intră.

Will păşi înăuntru, purtând halatul şi pantalonii. Ţinea o sticlă şi două pahare.

— Ai rămas cu colierul la gât. Mă bucur.

— Ce este asta? întrebă ea.

— Un lichior pe care l-am descoperit în Italia, îl puse pe noptieră. Apoi trase cuverturile până la marginea patului. Apoi o ridică şi o aşeză pe saltea, făcând-o să râdă. Turnă cam două degete din lichiorul de culoarea chihlimbarului în pahare şi-i întinse şi ei unul.

— Pentru desert, zise el, atingându-şi paharul de al ei.

Ea râse. Apoi mirosi băutura.

— Este tare?

— Puţin, dar este foarte dulce. Şi are gust de migdale.

Luă o gură.

— Da, este puţin cam tare, dar este foarte bun.

Îşi scoase halatul şi se aşeză lângă ea pe saltea.

— Ştiam c-o să-ţi placă. Are şi o poveste.

Ea sorbi din nou.

— Spune-mi-o.

— Un artist italian voia să picteze Madonna şi şi-a ales un model. Se părea că era o văduvă săracă, dar ea a dorit să-i facă pictorului un cadou pentru onoarea pe care acesta i-o făcuse. Povestea spune că văduva a făcut un preparat secret care conţinea coniac.

Când o sărută, îi simţi gustul lichiorului pe buze şi pe limbă. Mai luă o gură din paharul ei.

— Este atât de dulce, încât este un păcat.

El sorbi din nou şi zâmbi.

— Vreau să te pictez.

— Pictezi?

Ochii îi erau plini de veselie.

— Este un fel de a spune. Îţi arăt imediat.
Îşi ridică bărbia. Mai ia o gură.

Ea făcu întocmai.
— Înţeleg planul tău. Crezi că dacă mă ameţesc puţin, nu voi mai fi agitată.
— Recunosc că s-ar putea dovedi util, dar eu mă gândeam la altceva.
— Dacă vrei să mă pictezi, nu ai nici vopsea, nici pânză şi nici şevalet.
Îşi trecu degetul prin lichior apoi îi pictă buza de jos.
— O, zise ea, râzând.
Ochii lui luceau răutăcios.
— Ai terminat cu paharul tău?
— Nu.
Râse.
— Glumesc.
— Am răbdare.
Se aplecă spre ea şi-i linse buza.
— Mmm, ce dulce eşti.
— Ce surpriză, zise ea.
O, era puţin ameţită.
Se întinse şi-i desfăcu cordonul cămăşii de noapte.
Mai luă o gură de lichior şi-i dădu paharul. El puse paharele pe masă.
— Ghici la ce mă gândesc?

— La pictură?

— De fapt, mă gândeam să te dezbrac.

— Dar credeam că voiai să mă pictezi, zise ea.

— Vreau să te pictez goală. Îi făcu cu ochiul. Vrei să fii modelul meu?

— Cu siguranţă. Voi fi Madonna ta.

— Madonna a mai fost pictată. Eu mă gândeam la Amy.

— Ce nume îi vei pune picturii? întrebă ea.

Îi scoase acele din păr.

— Mireasa răvăşită.

Puse acele pe masă. Apoi îşi trecu degetele prin buclele ei şi le aranjă astfel încât să-i plutească peste sâni.

Ea trase adânc aer în piept şi expiră încet. El se ridică şi-şi scoase pantalonii şi indispensabilii. Era stârnit, iar asta făcea ca dorinţa să-i fiarbă sângele în vene. Corpul lui ca o sculptură era tare ca piatra. Întinse mâna şi-i atinse pieptul fierbinte. Când îşi coborî mâna spre membrul lui, el începu să inspire puternic. Îşi strânse mâna în jurul lui şi strânse uşor. Închise o clipă ochii, şi când îi deschise, îi luceau.

Îi prinse cămaşa de noapte şi o scoase peste cap. Apoi îi spuse să se întindă pe pernă. Se aşeză lângă ea şi luă unul dintre paharele cu lichior. Îşi înmuie degetele şi-i pictă buzele, loburile urechilor şi-i împroşcă gâtul. Apoi îi linse buzele. Începu să respire mai repede. Îi gustă lobii urechilor şi o muşcă uşor.

— O, zise ea.

— Nu-ţi place?

— M-ai surprins.

— Nu-i nimic. Trebuie să-mi spui dacă fac ceva ce nu-ţi place. Şi la fel dacă fac ceva care îţi place, zise el.

Inspiră şi expiră încet. Îşi înclină capul şi o muşcă uşor de gât. Apoi îşi puse mâna pe abdomenul ei.

— Să nu te sperii. O să torn puţin pe tine.

Dumnezeule mare! Nu s-ar fi gândit niciodată că va face aşa ceva.

Picură lichior între sânii ei şi pe burtă. Apoi puse iar paharul pe noptieră. Apoi îngenunche între picioarele ei şi începu să o mângâie cu limba. În tot acest timp, ea tremură puţin.

— Ridică-te, şopti el, cu glas răguşit.

Făcu întocmai. Luă paharul şi-i pictă sfârcurile din belşug. Apoi luă o gură şi puse paharul pe noptieră. O sărută cu lăcomie, iar ea gustă dulceaţa limbii lui. Îi cuprinse sânii cu mâinile. Ea îşi puse braţele pe umerii lui, iar când el se aplecă să-i sărute sânii, îşi arcui gâtul, lăsându-şi părul să-i cadă pe spate în timp ce se lăsa cuprinsă de dorinţă. Scoase un sunet ascuţit. Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule! Ardea toată.

Când îşi ridică uşor capul, ea îi privi corpul şi văzu că membrul era ţeapăn. El se întinse pe spate şi o trase peste el. Degetele lui îi pieptănau iarăşi părul, iar ea îşi lăsă buclele să-i mângâie uşor pieptul. Privirea lui era din ce în ce mai arzătoare pe măsură ce ea cobora pe pieptul lui. Îl săruta din când în când pe pielea încinsă. Când părul ei îi mângâie membrul, şuieră. O rostogoli pe spate şi o sărută pasional.

— Ridică-ţi picioarele pe pat, zise el.

Apoi îşi strecură mâinile mari sub posteriorul ei şi o înălţă puţin. O privi

printre genele dese. Apoi, uitându-se la ea, îşi vârî două degete în gură. Privirea lui ar fi putut să o ardă de vie.

Îi mângâie pliurile şi împinse uşor un deget înăuntru.

— Eşti udă.

Ea inspiră, istovită. El mai strecură un deget şi începu să le mişte încet.

— Te ajut să te relaxezi. Dacă simţi vreo neplăcere, trebuie să-mi spui.

Ea respira repede.

— Îmi place.

Nu-şi mai mişcă degetele.

— Strânge-mi degetele.

Se uită la el, nedumerită.

— Încordează-ţi muşchii interiori, şopti el.

Făcu întocmai şi-şi muşcă buza datorită senzaţiei minunate.

— Din nou, zise el.

Scânci.

— Îţi place?

— Da, şopti ea şi-i strânse iarăşi degetele.

— Nu te opri, zise el.

Apoi alunecă de pe pat. Când îi lovi uşor mugurele cu limba, ea ţipă. El scoase un

râset viclean, dar nu se opri. Degetele lui executau o mişcare de du-te-vino, întinzându-i canalul strâmt, şi apoi valurile de plăcere o inundară. Will o pătrunse în timp ce contracţiile ritmice continuau. Apoi, un sunet de durere îi scăpă din gât. Se opri şi o privi, cuprinzându-i chipul în palme.

— Dulcea mea Amy. Îi sărută lacrimile de pe obraz. Am încercat să nu te rănesc.

Unghiile ei se înfipseră în spatele lui. Rămase nemişcat. Era atât de strâmtă şi, Doamne, era atât de bine. Dar nu voia să se mişte pentru că simţea încordarea din trupul ei. O sărută pe buze.

— Fata mea dulce.

Ea deschise ochii.

— Îmi pare rău că te doare, zise el.

Ea oftă după câteva clipe.

— E mai bine când nu sunt atât de încordată.

Se mişcă puţin înlăuntrul ei.

— Te-a durut?

— Nu, zise ea, zâmbind.

Se mişca cât putea de încet, privind-o în ochi în tot acest timp. Pe chipul ei se

întipărise uimirea.

— Înfăşoară-ţi picioarele în jurul meu.

Când făcu asta, el şuieră simţindu-i picioarele suple, catifelate mângâindu-l.

— Ador picioarele tale, zise el.

Se aplecă să o sărute din nou, dar începu să-şi piardă controlul. Will strânse din dinţi, încercând să se concentreze pe un ritm lent, dar simţea presiunea acumulându-se încet, încet. Sunetele ei îl înnebuniseră. Începu brusc să se mişte mai repede. Respira puternic, lăsându-se pradă senzaţiilor erotice. Ea îl cuprinse cu braţele. Rămase nemişcat şi împinse mai tare. Apoi ea îl strânse cu coapsele. Îl cuprinseră spasmele erotice, iar el se lăsă pradă plăcerii în timp ce sămânţa i se vărsa în ea. Apoi palpitaţiile continuară, dându-i cele mai puternice senzaţii pe care le simţise vreodată. Când termină, se prăbuşi peste ea, complet epuizat.

Somnul îl biruise.

Era greu, dar nu voia să-l dea la o parte. Era încă înlăuntrul ei, iar ei îi plăcea senzaţia aceasta, chiar dacă o durea puţin.

Se uita fix la genele lui negre. Soţul ei puternic şi musculos părea puţin vulnerabil în somn.

O făcuse să se simtă frumoasă şi dorită. Un val de afecţiune îi inundă inima. În timp ce el continua să doarmă, îndrăzni să mărturisească: „Te iubesc”.

Încercase atât de mult să fie blând cu ea, dar nevoia îl copleşise, îl privise în tot acest timp, concentrându-se pe ceea ce simţea el. Păruse să fi fost într-un fel de frenezie spre sfârşit, mişcându-se din ce în ce mai repede. Apoi îşi vărsase sămânţa, iar ea îl simţise zvâcnind.

Zâmbind, dădu la o parte o şuviţă din părul lui negru. El deschise ochii. Pentru o clipă, păru debusolat. Îi sărută obrazul catifelat, dându-şi seama că probabil se bărbierise în seara aceea. Soţul ei era foarte atent.

Se ridică pe coate şi-şi drese glasul.

— Cred că te strivesc.

Avea o voce somnoroasă.

— Îmi place să te ţin în braţe, zise ea.

Se rostogoli pe spate şi o privi.

— Eşti bine?

— Da, mai mult decât bine.

— Îmi cer scuze că n-am fost atent.

— Ba ai fost, zise ea.

— Trebuie să am grijă de tine.

— Will?

Se ridică din pat, se uită la cearşafuri şi tresări. Ea văzu petele de sânge şi încercă să-l liniştească.

— Sunt bine, Will.

O înveli.

— Vin imediat.

Îl privea cum se îndrepta spre urcior şi castron. N-avea niciun pic de decenţă.

Will turnă apă în castron. Când începu să se spele, ea privi într-o parte. Câteva minute mai târziu, el se îndreptă spre pat cu o cârpă umedă şi un prosop. Dădu cuverturile deoparte. Dându-şi seama ce voia să facă, încercă să se împotrivească, dar el îi puse degetul pe buze.

— Lasă-mă să am grijă de tine.

Îşi simţi faţa arzând când el îi acoperi părţile intime cu bucata de pânză.

— Probabil că în noaptea asta ar trebui să

dorm în patul meu până îţi revii, zise el.

— Mi-ar plăcea să stai cu mine.

— Este prea tentant să zic nu. Stinse lumânările, se vârî în pat şi se aşeză cu faţa spre ea. Dacă devin prea drăgăstos în timpul nopţii, trebuie să mă opreşti. Ai nevoie de odihnă.

Ideea că s-ar fi putut trezi în mijlocul nopţii ca să facă dragoste cu ea o uimi. Bănuia că mai avea multe de învăţat despre soţul ei.

— Toţi bărbaţii sunt la fel de dornici ca tine?

— Probabil, zise el căscând. Hai să ne ghemuim.

— Poftim?

— Întoarce-te cu spatele la mine, zise el.

— Unde este cămaşa mea de noapte?

— Dormim goi, zise el trăgând-o la piept şi cuprinzându-i sânii cu mâna.

— Îmi place, zise ea.

— Şi mie. Acum dormi, şopti el.

Respiraţia lui profundă era singurul zgomot din cameră.

— Te iubesc, şopti ea.

Trezindu-se, o şocase şi trebui să-i explice cum stăteau lucrurile cu erecţiile matinale.

— Glumeşti.

Stătea pe o parte cu cearşaful tras peste sâni, iar părul ei roşu era răsfirat pe toată perna.

— Aşa este, zise el. Bărbaţii au erecţii pe parcursul întregii zile, inclusiv eu.

— Nu te cred.

— Este evident, mai ales că pantalonii strâmţi sunt la modă.

— Eu nu mă holbez la mădularele bărbaţilor, zise ea şocată.

Izbucni în râs. Ea strâmbă din nas.

— Mătuşa Hester avea dreptate. Bărbaţii simt nişte animale.

Smulse cearşafurile de pe ea.

— Grrr, mârâi el, năpustindu-se asupra ei.

— Wiiiiill!

— Te-am prins în capcană, iar acum eşti micul meu dejun.

Ea râse şi încercă să-l îndepărteze.

— Nu mă crezi, nu? zise el.

— Nu.

— Din moment ce te-ai declarat învinsă,

trebuie să mai stai în pat cu mine încă şase zile.

— Poftim? Nu! Ţi-am cedat rămăşagul ca pe un dar. Nu e acelaşi lucru cu a fi învins.

Văzându-i expresia indignată, zâmbi şi dădu încet din cap.

— Asta nu făcea parte din reguli.

— Tocmai ai pierdut rămăşagul, zise ea. Am mai câştigat trei săptămâni în care să-mi faci curte. S-a terminat cu distracţia pentru tine.

La naiba. Părea serioasă.

— Hai să facem un compromis, zise el.

Ea închise ochii.

— Plănuisem să te curtez în continuare. Apropo, ţi-am spus cât de ispititor arăţi cu nimic altceva pe tine în afară de colierul de smarald?

— Nu asta înseamnă să faci curte. Asta e doar dorinţă, zise ea.

Era pe punctul să spună că dorinţa era motivul pentru care îi făcea curte, dar probabil că astfel ar fi făcut-o să-l alunge din pat.

— Mai sunt încă multe lucruri de învăţat

despre celălalt, zise el. Trebuie să recunoşti că ne şi distrăm.

— Nu stau în patul acesta şase zile, zise ea.

El oftă.

— Chiar voiam să fac asta.

— Will, fii practic. Nu putem mânca în pat.

— Ba da.

Se opri înainte să spună că făcuse asta de multe ori. Chiar şi cea mai mică aluzie la fostele lui iubiri i-ar aduce o bilă neagră definitivă. În plus, niciuna nu fusese specială. Aşa cum spusese Bell, Amy era una la o mie.

— Dacă rămânem în patul acesta, ştiu că nu o să vorbeşti, zise ea.

Îşi înclină capul şi-i sărută sfârcul.

— Pot vorbi în timp ce facem dragoste.

— Will, e vorba de lucruri practice – o baie, cearşafuri curate şi barba ta care te face să arăţi ca un pirat.

— O, zise el. Sunt o brută egoistă. Probabil că trebuie să-ţi revii.

— Din ce? întrebă ea.

Simţi un firicel de speranţă.

— M-am gândit că te doare un pic, dat fiind că azi-noapte a fost prima dată pentru tine.

Ea se încruntă.

— Nu mă doare. Mai degrabă îmi dă un sentiment plăcut.

— Amy? întrebă el.

— Fac un compromis, zise ea. Încă trei săptămâni în care să-mi faci curte.

El mormăi ceva.

— Mai am o condiţie, spuse ea.

— Mă torturezi, zise el.

— Îmi pare foarte rău, dar îţi cer să faci dragoste cu mine în fiecare seară.

Râse şi se întoarse pe spate, luând-o cu el.

— Este timpul pentru ora de călărie.

— Dar nu avem armăsar, zise ea.

— Ba da, spuse el. Lasă-te pe spate, dragostea mea. O să-ţi placă.

Îi desfăcu petalele şi-şi cufundă două degete în ea.

— Eşti udă.

— O, Doamne!

— Așează-te deasupra mea, zise el.

Făcu întocmai şi se lăsă uşor în jos până

când mădularul lui se împlântă cu totul.

— Îmi place.

— Vino mai aproape, zise el şi călăreşte.

Se mişca încet.

— O!

— Îţi place?

Vocea lui suna răguşit.

— Da.

La început fu stângace, apoi se lăsă pradă senzaţiilor. Îi cuprinse sânii cu mâinile şi îi sărută sfârcurile pe rând. Se simţea din ce în ce mai bine. Îi cuprinse şoldurile cu mâinile. Colierul de smarald îi tresălta la gât în timp ce se mişca.

— Îmi place să-ţi urmăresc sânii în timp ce călăreşti, zise el.

Cuvintele lui ar fi trebuit să o şocheze, dar felul în care le rostise scoase la suprafaţă dorinţa din ea. Apoi simţi că se apropia momentul. Când plăcerea se revărsă asupra ei, asemenea unei cascade, Amy ţipă. Începu să se zvârcolească. Senzaţiile puternice îi istoveau corpul. Rămase nemişcată în timp ce muşchii ei interiori continuau să se contracte. Apoi se prăbuşi

pe pieptul lui.

Se rostogoliră, iar ea îşi dădu seama că corpurile lor erau încă unite. De data asta, se împingea în ea fără rezerve. Îi cuprinse gâtul cu mâinile, iar el nu-şi dezlipi privirea întunecată dintr-a ei.

— Eşti a mea, zise el.

— Da.

El o poseda, iar ea îşi dorea asta. Îl voia în întregime. Era soțul ei. Bărbatul ei. Sufletul ei.

Muşchii tari ai braţelor puternice se încordau pe măsură ce iuţea ritmul. Respira repede, iar ei îi plăcea să se uite la el. Era un om robust, în floarea tinereţii, puternic. Se întreba dacă va înceta vreodată să se minuneze că acest bărbat frumos o dorea.

Îşi dezveli dinţii, împingând din ce în ce mai repede.

Îşi înfăşură picioarele în jurul lui şi strânse.

— Dumnezeule, zise el, şuierând.

Apoi împinse până când eliberarea veni, iar ea îl simţi zvâcnind înăuntru. Când se prăbuşi peste ea, îi mângâie firele de păr

umede de pe ceafă şi, deşi era greu, se bucură să-i simtă trupul aproape.

— Îmi pare rău, mormăi el şi se rostogoli pe spate.

Apoi o mângâie pe obraz şi închise ochii.

După două ore, făcură o plimbare lungă prin pădure. Trebuia să discute ceva cu ea. Nu ştia de ce nu se gândise la asta mai devreme. Bănuia că din cauza faptului că amânaseră consumarea căsătoriei. Dar se gândi că ar fi mai bine să vorbească înainte să fie prea târziu, dacă nu era deja. O duse la leagănul vechi care nu se afla departe de căsuţa din copac.

— Te dau eu în leagăn, zise el.

Ea zâmbi în timp ce el o dădea din ce în ce mai tare. În cele din urmă, încetini.

— Amy, mi-am dat seama de ceva puţin prea târziu.

Îl privi curioasă.

— Ce este, Will?

— Ei bine, ştii că dacă faci dragoste, apar şi consecinţe, zise el.

— Da, ştiu, zise ea.

— Nu am discutat niciodată despre copii,

spuse el.

Ea ridică din umeri.

— Am presupus că vor apărea. Îţi faci griji că va semăna cu părinţii mei?

— Nu, zise el. Doar că nu am luat nicio măsură de precauţie.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, încruntându-se.

Nu ştia că existau măsuri de precauţie. El se aşeză pe vine lângă leagăn.

— Înţelegi ce se întâmplă când mi se revarsă sămânţa, nu?

— Da, zise ea.

Expiră puternic.

— Ei bine, m-aş fi putut retrage ca să nu te las însărcinată.

Zâmbetul ei păli. Privi în direcţia opusă, boneta acoperindu-i o parte din chip.

— M-am întrebat dintotdeauna cum se descurcau curtezanele.

El bănuia că se gândea la femeile din trecutul său.

— Este o prostie ca doamnelor să nu le fie îngăduit să ştie lucrurile de bază despre viaţă, mai ales când este vorba despre

corpurile voastre.

— Pari aproape furios din cauza asta, zise ea.

Nu voia să-i spună despre unele dintre cele mai urâte lucruri la care asistase la şcoală şi în străinătate. Tinere însărcinate, care nu mai aveau cum să-şi câştige existenţa în timp ce ticăloşii care le lăsaseră însărcinate erau liberi ca pasărea cerului. Era norocos că Hawk îl învăţase să folosească „scrisorelele franţuzeşti” ca să se ferească de boli şi sarcină.

Will o ajută să se ridice şi o luă de mână.

— Vreau să ştii că ai de ales – sau, mai degrabă, avem de ales. A fost o prostie din partea mea să nu mă gândesc. Noaptea trecută eram mai îngrijorat să nu te rănesc.

Se uită la el.

— Ştiam că nu mă vei răni, Will.

— Ştii că au mai fost şi alte femei în viaţa mea şi ştii că n-au existat niciodată relaţii serioase. Ideea este că eram îngrijorat pentru că nu mă mai făcusem niciodată dragoste cu o femeie neprihănită. Nu ştiam la ce să mă aştept.

— Te-ai descurcat foarte bine.

El zâmbi puţin.

— Alegerea este a ta. Vrei să laşi lucrurile să decurgă natural sau nu vrei încă o familie?

— Tu vrei ceva anume? întrebă ea.

— Din moment ce încă încercăm să ne cunoaştem, poate ar fi bine să fim doar noi un timp.

— Sunt de acord, zise ea. Chiar şi dacă am avea o bonă, un copil necesită foarte multă atenţie, mai ales cu alimentaţia.

Îndreptându-se către casă, o ţinea de mână.

— Prietenii mei sunt foarte impresionaţi de tine.

— Şi mie îmi plac, zise ea. Au caractere foarte diferite. Fordham este un fel de prinţ fermecător, deşi nici pe departe la fel de frumos sau deştept ca tine.

— Poate să fie cam încet la minte, dar este un prieten loial.

Ea oftă.

— Bell, pe de altă parte, este un mister. Este manierat şi stăpâneşte arta

conversaţiei. Dar simt că ascunde o parte din el, de parcă nu ar vrea ca oamenii să se apropie prea tare.

— Aşa este, zise Will. Dar destul despre prietenii mei burlaci. Mai avem trei săptămâni în care să te curtez.

— Deci despre ce ar trebui să vorbim astăzi? întrebă ea.

— Cred că ar trebui să ieşim la plimbare cu trăsura atunci când iese toată lumea bună, zise el. Vreau să mă laud cu soţia mea elegantă.

Ea nu dorise să iasă în lume atât de devreme. De fapt, ar fi vrut să rămână în căsuţa lor idilică. Desigur că existaseră probleme, dar reuşiseră să le rezolve. Iar acum că se hotărâse să nu mai primească bani pentru schiţele ei, se simţea mult mai bine. De fapt, vina pentru ceea ce făcuse îi stricase bucuria de a crea schiţe pentru rochii. Pe măsură ce zilele treceau, spera că senzaţia neplăcută va dispărea, dar acum voia să-şi concentreze toată atenţia asupra lui Will.

Era mândru şi voia să se laude cu ea în

faţa lumii. Desigur, era încântată că el era atât de mândru. De fapt era uimită, după toţi anii aceia în care nu o invitase nimeni la dans, crezând că este prea anostă, prea înaltă şi prea timidă ca să atragă atenţia oricui, cu atât mai mult unui bărbat chipeş ca soţul ei.

Will o făcea să se simtă atrăgătoare şi dorită. Învăţase să scape de inhibiţii când era singură cu el, şi simţea că merita să fie iubită. Dar, deşi era un iubit atent, nu-şi exprimase niciodată direct sentimentele faţă de ea. Îşi propuse să aibă răbdare. El îi mărturisise că nu era sigur că putea să simtă ceva, dar trebuia să aibă încredere că, în timp, va ajunge să o iubească. Şi totuşi îi era greu să-i ascundă ce simţea ea. Îşi găsea curajul să şoptească adevărul sufletului ei numai atunci când era sigură că el dormea. Dar acum, conducea cu îndemânare brişcă pe străzile aglomerate şi zgomotoase ale Londrei, iar ea simţea că trecea din universul ei secret în lumea de afară. Se simţi tulburată. Presupunând că nunta lor diminuase scandalul, ea ştia în

acelaşi timp că existau oameni care aveau să se zgâiască şi să bârfească. Existau mulţi oameni cinici şi cruzi în înalta societate, care se bucurau de iscarea controverselor.

— Amy, nu ai de ce să fii tulburată. Vreau să văd zâmbetul acela dulce şi promit că te voi face să râzi astăzi. Vom merge până la Rotten Row. Mă îndoiesc că oamenii vor arăta cu degetul şi se vor holba la noi pentru că am rămas întâmplător încuiaţi într-o pivniţă cu vinuri – sau că am fost furaţi de ţigani, dacă preferi.

Râse. Apoi oftă.

— Ai dreptate. Dacă mă văd timorată, vor presupune ce este mai rău.

— De fapt, parcul este cel mai bun loc unde să ne facem apariţia ca soţ şi soţie. Eu trebuie doar să-mi duc mâna la pălărie în semn de salut, iar tu poţi să faci cu mâna. Am ajuns.

Intră pe alee şi-i făcu cu ochiul.

— Vai, toată lumea se uită la noi. El privi într-o parte, spre ea. Mi se văd cornițele?

— Nu, îmi pare foarte rău. Cred că le-ai uitat acasă, zise ea.

El îi zâmbi.

— Cu siguranţă coada bifurcată fâşâie în spatele meu.

Ea se uită în spate.

— Of, cred că ai pierdut-o pe drum.

— La naiba, toată reputaţia mea proastă s-a făcut fărâme, zise el.

Ea râse şi-i făcu cu mâna lui Lady Wallingham, care se holba la ei.

— Bănuiesc că ea crede că ar trebui să ne ascundem mutrele indecente la ţară, zise Will.

— Îmi place să fiu indecentă cu tine la ţară, zise ea rânjind.

— Asta ar putea să fie o călătorie foarte scurtă, până la urmă, zise el.

— Am un soţ foarte viril, zise ea.

— Sunt atât de tentat să te sărut în faţa tuturor, dar probabil că ne-am confrunta cu Inchiziţia la Ashdown House dacă aş face asta.

Se aplecă spre el.

— O, uite-i pe Georgette şi pe Beau.

Le făcu semn cu mâna, plină de entuziasm.

Will opri lângă brişcă lui Beau şi arătă în faţă.

— Urmează-mă.

Georgette îi făcu cu mâna lui Amy.

— O, e radioasă, şi sunt sigură că Beau este încântat, zise Amy.

Will ieşi de pe alee şi sări jos din brişcă, apoi îi întinse mâna lui Amy. Se prefăcu că era gata s-o scape, făcând-o să râdă. Un grup de doamne care erau în trecere îşi puseră monoclurile ca să vadă mai bine.

Când Beau opri brişcă, Amy sări pe vârfuri în timp ce Beau o ajuta pe Georgette să coboare.

Amy se grăbi să ajungă la prietena ei şi-şi strânse mâinile.

— Felicitări ţie şi lui Beau. Mi-a fost dor de tine.

— O, Doamne, am vrut să-ţi scriu, dar ştii cum e mama şi părerile ei despre buna-cuviinţă, zise Georgette. Nu pot să înţeleg de ce ea crede că tinerii proaspăt căsătoriţi nu ar trebui deranjaţi cu scrisori.

— Julianne mi-a spus că mama ta ţi-a interzis să-mi scrii. Când te-ai întors de la

mătuşa ta? întrebă Amy.

— Ieri, deşi aş fi venit mult mai devreme. Câinele de vânătoare al mătuşii Marianne înfulecase o tavă cu biscuiţi şi i-a dat afară în pantofii mamei.

Beau râse.

— Nu am auzit niciodată aşa un ţipăt.

— Nervii mamei tot nu s-au liniştit. Stă în pat, iar tata se ascunde în biblioteca lui. Totul a revenit la normal, zise Georgette râzând. Dar uită-te la tine, Amy. Ai obrajii îmbujoraţi şi pari foarte fericită.

— Sunt, zise ea, când Will o luă de mână. Dar când va fi nunta?

— Peste două săptămâni, zise Beau. Anunţul a fost făcut duminica trecută, deci mai avem două săptămâni şi ne vom căsători. Apoi ne vom retrage la ţară şi vom locui cu familia mea.

— Eugenia va fi domnişoara mea de onoare, zise Georgette. Sper că veţi veni la nuntă.

— Bineînţeles, spuse Amy. Mă bucur foarte tare pentru voi doi.

Beau îl întrebă pe Will ceva despre brişcă

sa. Cei doi se duseră să analizeze roţile.

— Dumnezeule mare, zise Georgette. Beau poate vorbi ore întregi despre osii. Eu mă prefac fascinată de dragul lui. Dar nu contează. Plimbă-te un pic cu mine şi spune-mi despre tine.

— Cel mai probabil, te voi uimi, zise Amy. Ştii că eram sceptică cu privire la această căsătorie şi pe bună dreptate. A fost atât de ciudat la început, pentru că ştiam foarte puţine unul despre celălalt. Dar începem să ne cunoaştem şi sunt cu adevărat fericită.

— Mă bucur, zise Georgette. Şi cum ar putea să nu te iubească?

Zâmbetul lui Amy păli.

— Încă lucrăm la relaţia noastră.

— Eşti îndrăgostită de el? întrebă Georgette.

Amy îşi duse mâna la bonetă şi privi spre alee.

— Nu i-am spus încă.

— El pare topit după tine, spuse Georgette.

— Mi-a spus că este mândru de mine, zise ea.

Era mult mai mult decât sperase ea, dar nu se apropia deloc de visul ei despre căsătorie.

— Asta este foarte liniştitor, zise Georgette.

— Ei bine, nu există niciun dubiu în privinţa ta şi a lui Beau, zise Amy, vorbind iarăşi despre prietena ei. Acum spune-mi tot despre planurile voastre pentru nuntă şi pentru luna de miere.

Georgette îi povesti despre rochia pe care madame Dupont o făcea şi-i spuse că ea şi Beau vor pleca în luna de miere în Ţara Lacurilor, în Scoţia.

Toată fericirea lui Amy dispăru încet, încet. Îşi dădu seama că îşi dorea să nu se fi arătat atât de bucuroasă pentru căsnicia ei, fiindcă se simţea caraghios. Fusese încântată de cum decurseseră lucrurile, dar, comparând situaţia cu a lui Georgette, îşi dădu seama că era încântată de o căsătorie încheiată de nevoie. Se mulţumise cu a doua alegere, până când auzise veştile lui Georgette.

— Mă bucur că te-am văzut astăzi, zise

Amy.

— Lady Wallingham plănuieşte un bal în cinstea logodnei noastre, zise Georgette. Trebuie să vii.

— Desigur.

Lui Amy i se strânse stomacul la gândul că va apărea la un bal public. Îşi spunea că totul va fi bine şi, bineînţeles, nu putea să o dezamăgească pe Georgette, dar se părea că momentele idilice petrecute alături de Will se apropiau de sfârşit.

Se întorseră şi porniră înapoi spre brişcă. Amy îi făcu cu mâna lui Beau în timp ce Georgette se îndepărta.

— Vrei să ne plimbăm? întrebă Will.

— Nu, mă doare puţin capul.

Inventase durerea de cap pentru că toată bucuria ei se făcuse nevăzută asemenea unui balon de săpun.

— Sper că eşti bine, zise Will.

— E doar o durere de cap, zise ea.

— Te duc acasă să te odihneşti.

Pe drumul înapoi spre casă, îşi spuse să fie fericită de felul în care avansaseră lucrurile în căsătoria ei, şi să nu compare

situaţia cu aceea a prietenei sale. Fusese, de fapt, foarte fericită până când Georgette spusese acele cuvinte care o treziseră la realitate. „Şi cum ar putea să nu te iubească?”

Soţul ei n-o iubea. O plăcea. Era mândru de ea. Îi plăcea să-şi petreacă timpul cu ea. Şi o dorea. Iar ea îşi spunea că era suficient, că era mult mai mult decât aşteptase de la căsătoria asta. Ar fi putut să fie mult mai rău de-atât. De fapt, nu sperase niciodată că visele ei se vor împlini, chiar şi înainte să plece cu Georgette la Londra. Singurii doi bărbaţi care se arătaseră interesaţi de ea se aflau la polul opus: un preot şi un diavol. În mod ironic, aveau un singur lucru în comun: niciunul nu o iubea.

Inspirând adânc, îşi jură să alunge invidia aceasta prostească şi să-şi întoarcă atenţia asupra scopului ei comun şi al lui Will. Le vor dovedi tuturor că se înşelaseră în privinţa lor. Toţi vor vedea cât de încântaţi erau unul de celălalt. Nimeni nu va uita că el era craiul cel mai rău din Londra, iar ea cea pe care nu o invita nimeni la dans,

niciodată. Dar nu vor vedea lucrul la care se aşteptaseră, fără niciun dubiu: un cuplu cu vieţi separate.

Se duse în acea după-amiază în camera ei să se odihnească şi, la puţin timp după aceea, descoperi de ce se simţea atât de indispusă. Era exact acea perioadă din lună. Ar fi trebuit să-şi dea seama, dar îşi spusese că durerea de spate era din cauza faptului că făcuse dragoste. Ştia, în mod obişnuit, când se întâmpla asta, dar uitase complet, cu toată agitaţia din viaţa ei. Bău un pic de ceai din coajă de salcie, ceea ce-i dădu o senzaţie de somnolenţă şi-i mai uşură din dureri.

Poppet îl urmă pe Will în cameră.

— Amy, te mai doare capul? întrebă el.

Pisoiul sări pe pat şi se aşeză pe pernă, lângă Amy.

— Este acea perioadă din lună, zise ea.

— Ah. Se aşeză pe marginea saltelei. Sper că nu este prea neplăcut.

Asta era o altă dovadă a experienţei lui vaste cu femeile. Atitudinea lui blândă o enervă şi mai tare.

— Nu mă simt bine, izbucni ea, şi da, este foarte neplăcut.

El tresări.

— Pot să-ţi aduc ceva? Sau să te mângâi pe spate?

— Nu, mulţumesc, şopti ea.

Avea o stare îngrozitoare. El se ridică.

— Încearcă să te odihneşti.

Reuşi să aţipească. Auzind uşa deschizându-se, se trezi şi-şi dădu seama că în cameră se făcuse mult mai întuneric. Will intră cu o lumânare.

— Te-ai trezit. Te simţi mai bine?

— Ceaiul pe care mi l-a făcut Anna m-a ajutat să dorm, zise ea.

— Nu vreau să te deranjez, zise el. Mă duc la club şi te las să te odihneşti. O sărută pe obraz. Culcă-te. Vin mâine să văd ce faci.

După ce plecă, se simţi prost pentru că o durea spatele şi era nervoasă. Arătase că avea încredere în el, dar asta era mult mai uşor când el era acasă cu ea. Acum era plecat, şi îi era dor de el. Îşi dorea ca lumea de afară să dispară şi să fie numai ei doi, alături de servitori şi de Poppet, desigur.

Dar cel mai mult îşi dorea ca Will să vină acasă şi să vorbească cu ea.

Will nu putuse să nu observe că Amy nu fusese ea însăşi în ultima săptămână. Se închisese în ea şi vorbise foarte puţin. Nu fusese niciodată vorbăreaţă, dar nici tăcută. Will se sătură repede de acest comportament ciudat pentru că i se părea că semăna prea mult cu nefericirea.

Vineri dimineaţa i se alătură la micul dejun şi părea să fie din nou ea însăşi. Puse ziarul deoparte.

— Luni încep lucrul. Voi luca la Ashdown House în majoritatea timpului, atunci când nu voi inspecta proprietatea.

Ea puse deoparte pâinea prăjită.

— Mi-aş fi dorit să avem mai mult timp pentru noi.

Îi mângâie mâna.

— Vom vorbi în continuare seara. Apropo, am primit o invitaţie la un bal organizat peste o săptămână de Lady Wallingham. Îmi pare rău că am pierdut-o, dar am trimis ieri un răspuns afirmativ.

— Georgette mi-a spus despre asta în

parc. Este în cinstea nunţii ei cu Beau, zise Amy.

El se încruntă.

— Am presupus că vrei să mergi la balul dat în cinstea prietenei tale.

— Bineînţeles, zise ea, fără pic de entuziasm.

Will era pe cale să izbucnească, dar exact atunci intră un valet să strângă vasele.

El se ridică.

— Amy, vino, te rog, cu mine în salon.

Ea oftă şi îl însoţi. Odată ajunşi acolo, se aşeză cu ea pe canapea.

— Amy, ce s-a întâmplat? înţeleg că zilele astea nu te-ai simţit bine, dar bănuiesc că ţi-ai revenit din moment ce ai coborât la micul dejun. Ceea ce nu înţeleg este de ce eşti atât de irascibilă în privinţa balului dat în cinstea prietenei tale.

Se uită la mâinile ei încleştate.

— Prefer să nu-ţi spun pentru că nu ar trebui să gândesc aşa şi ar fi trebuit să renunţ la ideea asta demult. Voi face asta de îndată şi nu te voi mai deranja.

— Insist, zise el, pentru că eşti indispusă

din ziua în care ne-am întâlnit cu Beau şi prietena ta în parc. Te-ai certat cu Georgette?

— Nu.

— Atunci spune-mi ce s-a întâmplat pentru că e limpede că eşti supărată.

— Am fost ranchiunoasă fără un motiv anume şi am invidiat o prietenă dragă. Sunt conştientă că nu trebuie să o invidiez.

El se încruntă.

— Atunci, de ce ai făcut asta? îţi este prietenă bună.

— Câteodată, ţi se poate părea că vieţile celorlalţi sunt mult mai uşoare. Câteodată, prietena ta primeşte ceea ce tu îţi doreşti mai mult decât orice. Nu o invidiezi pentru ce a primit, ci doar că tu nu poţi avea lucrul respectiv. De asta am fost indispusă şi îmi e ruşine să recunosc.

El clătină din cap.

— Nu înţeleg; astea sunt exemple generale.

— Ţi-ai dorit vreodată ceva foarte tare, dar circumstanţele au fost împotriva ta?

Se gândi la ziua în care fratele lui îi

spusese că nu-i va da alocaţia trimestrială ca să nu mai plece în călătorii.

— Da.

— Georgette a făcut o remarcă nepăsătoare. Trebuia să fie un compliment. Nu şi-a dat seama că m-a rănit şi vreau să las lucrurile aşa.

— Nu vei rezolva problema asta până nu vorbeşti cu ea.

— Nu există nicio soluţie, Will. Pur şi simplu mi s-a reamintit că nu voi avea niciodată ce are ea. Eram foarte mulţumită până când a făcut ea această remarcă şi nu voi mai găsi din nou această mulţumire. Trebuie să accept lucrurile aşa cum sunt, nu cum aş dori să fie.

— Eşti nefericită pentru că lucrul acesta lipseşte din viaţa ta. Spune-mi de ce ai nevoie, şi-ţi voi da, zise el.

— Nu poţi dărui ceea ce nu ai, zise ea. Te rog să mă scuzi. Vreau să le scriu părinţilor o scrisoare.

Will merse să călărească pentru că era supărat din pricina lui Amy. Sperase că o plimbare îi va limpezi gândurile, ca să-şi

dea seama ce anume îşi dorea soţia lui atât de tare, iar el nu-i putea dărui.

Când se întoarse acasă, după două ore, mergând obosit pe cărarea spre căsuţa lor, se gândi că aşa erau femeile. La naiba, o va face să-i spună despre ce era vorba. Ea era cea care insistase mereu să vorbească, iar acum voia brusc să se retragă în linişte. Era îngrozitor.

Intră direct în foaier, lăsând fără îndoială praf pe podea. Will se hotărî să o înfrunte şi să-i spună că era timpul să termine cu asta. Păşi pe podeaua de marmură şi intră în salon, unde auzi voci. Amy primise vizita a trei dintre prietenele ei: Eugenia, Cecile şi bernice. Se uitau la schiţele lui Amy.

— Îmi cer scuze, zise Will. Nu voiam să vă întrerup.

Doamnele se ridicară şi făcură o reverenţă.

— Noi tocmai ne pregăteam de plecare, zise Lady Eugenia.

Cecile şi Bernice îl priveau cu teamă vădită. Ele chiar credeau că era un diavol.

— Amy, aşteptăm cu nerăbdare să

mergem la cumpărături cu tine săptămâna viitoare, zise Lady Eugenia.

După ce plecară cele trei doamne, Will i se alătură lui Amy pe canapea.

— Sper că prietenele tale nu au plecat pentru că s-au speriat de mine.

— Nu, voiau doar să stabilim o dată pentru cumpărături, zise ea. Vor sfatul meu în materie de modă.

El dădu din cap.

— Am fost să călăresc pentru că eram iritat şi voiam să văd dacă pot să-mi dau seama ce anume simţeai că îţi lipseşte astfel încât s-o invidiezi pe prietena ta. Spuneai că eu nu-ţi pot dărui ceea ce nu am. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama pentru că eu credeam că este ceva tangibil. Apoi mi-am amintit de noaptea în care ne-am certat şi mi-am dat seama că îmi spuseseşi în ziua în care ne-am căsătorit. Voiai o iubire de basm.

— Nu are importanţă, zise ea. Am lăsat invidia să-mi întunece judecata. Nu iese niciodată nimic bun dacă te compari cu ceilalţi. Ştiu asta, dar sunt om şi am

reacţionat cu ostilitate.

— În noaptea în care ne-am certat ţi-am spus sincer ce simt pentru tine, dar se pare că eşti nefericită din cauza circumstanţelor căsătoriei noastre. Ai fost de acord să le arătăm celorlalţi că suntem fericiţi. Şi amândoi am promis să rămânem fideli unul altuia.

— Will, am vorbit serios când am spus lucrurile acelea şi cred că ştii că eram fericită şi încântată – iar apoi am vorbit cu Georgette şi m-am lăsat copleşită de invidie.

— A spus ceva care te-a tulburat?

Amy tăcu o clipă.

— N-a ştiut că spusele ei mă vor răni.

— Ce ţi-a zis?

Amy îşi încleştă mâinile.

— A fost unul dintre acele comentarii sincere pe care oamenii le fac adesea, dar care sunt menite să-l încurajeze pe celălalt. Nu mă aşteptam ca sentimentele mele să iasă la suprafaţă aşa cum s-a întâmplat. M-a surprins şi pe mine.

— Ce ţi-a spus? întrebă el din nou.

Amy tăcu. El la fel. Deşi de obicei avea o

replică pregătită, încercă să aştepte ca ea să-şi formuleze răspunsul. Amy îşi umezi buzele.

— A zis „Şi cum ar putea să nu te iubească?” Izbucni într-un râs lipsit de bucurie. Vezi, nu era nimic, iar eu sunt atât de sensibilă, încât am interpretat mai mult decât era cazul. Nu am reuşit să te fac fericit.

El simţi o strânsoare în piept. Nu-i plăcea senzaţia.

— Amândoi am ştiut că această căsătorie este o provocare, zise el. Ne-am făcut jurăminte. Credeam că ne-am înţeles.

— Când am fost în parc, ai observat că eram tulburată. Nu voiam ca timpul petrecut împreună să se termine atât de repede. Am simţit şi încă simt că relaţia noastră este la început şi este vulnerabilă. Nu am vrut să ies în societate, dar nu a fost atât de dificil când am fost la Rotten Row. Am fost, desigur, încântată să o revăd pe Georgette. I-am spus că eram cu adevărat fericită pentru că noi doi începeam să ne cunoaştem. Apoi mi-am dat seama că nu era

deloc ceva special, când i-am împărtăşit asta lui Georgette. Aş fi vrut să fie mai entuziasmată. Nu voiam să aud că felul în care decurge căsătoria noastră este încurajator. Voiam să-mi spună că se bucură pentru mine. M-am gândit la fericirea mea din perspectiva ei şi mi-am dat seama că realitatea era departe de visul meu din copilărie.

Este prietena mea şi am invidiat-o pentru că ea a avut timp să-şi comande rochia de mireasă. Am invidiat-o pentru că va avea o lună de miere prelungită şi pentru că ştiu că Beau este îndrăgostit de ea. Am invidiat-o pentru că totul a decurs atât de uşor pentru ea, pe când eu am întâmpinat dintotdeauna greutăţi, mai puţin cu schiţele de rochii.

Din cauza asta n-am avut aşteptări prea mari toată viaţa. M-am gândit chiar să mă căsătoresc cu domnul Crawford deşi mi se părea prea critic, pentru că părinţii mei păreau să-l placă. Eram foarte aproape să mă căsătoresc cu un om pentru că era rezonabil şi mă gândeam că aşa o să le fac pe plac părinţilor mei. Dacă nu ar fi fost

sfatul lui Georgette, aş fi făcut această greşeală.

— Dar ai făcut o greşeală mult mai mare măritându-te cu mine, zise el.

— Will, poate am crezut asta când am fost compromişi, dar părerea mea despre tine s-a schimbat foarte mult de atunci. M-am aşteptat la ce era mai rău, dar tu ai respectat fiecare înţelegere. Eu sunt cea care are îndoieli. Eu sunt cea care a insistat să dovedeşti că te porţi cum trebuie, dar eu nu mi-am respectat angajamentul să fac această căsătorie să funcţioneze. Ai avut dreptate când ai spus că am probleme pentru că nu am încredere în tine. Ştiu că asta e o problemă şi voi încerca să-mi depăşesc temerile. Probabil că voi eşua, şi nu doar o dată, dar sper că vei avea răbdare cu mine.

— Voi încerca, dar nu pot să-ţi promit că nu voi fi exasperat şi furios din cauza neîncrederii tale. Gândeşte-te şi invers, Amy, cum te-ai simţi tu dacă eu nu aş avea încredere în tine.

Ea tresări. Desigur că nu avea de unde să

ştie că îl dezamăgise şi-şi demonstrase ipocrizia încă o dată. Îi cuprinse mâinile mari.

— Mă gândesc că, dacă mă aştept ca tu să ai încredere în mine, ar trebui şi eu să fac la fel.

— Amy, nu putem sta în casă pentru totdeauna. Mai devreme sau mai târziu fluturele va trebui să iasă din cocon. Îţi înţeleg îngrijorarea date fiind circumstanţele căsătoriei noastre, dar ascunzându-ne, doar vom înrăutăţi lucrurile. Şi totuşi, dacă te trezeşti într-o companie în care te simţi stingheră, indiferent din ce motiv, trebuie să mă cauţi şi te voi lua de acolo. Nu există niciun motiv pentru care să suportăm părerile celor cruzi şi maliţioşi şi ştim că există destui în înalta societate.

Capitolul 14

Amy era puţin agitată când Will o escortă în foaierul domnului şi doamnei Wallingham. Aceasta era primul eveniment la care participau ca un cuplu. Evită să

privească pe cineva direct în ochi, pentru că se temea că toţi ceilalţi se holbau la ei. Orice fel de scandal atrăgea lumea bună precum mierea albinelor.

În seara aceasta purta o rochie din voal cu rămurele albastre peste o dublură de mătase albă. Corsajul şi volanele erau bordate cu frunze galbene din satin. Pe cap purta o cunună din trandafiri din mătase. Se temuse că trandafirii nu vor arăta bine în părul ei roşu, dar Will îi spusese că arăta la fel de bine ca atunci când avea părul despletit. Voia ca el să fie mândru de ea în seara aceea. Simţise întotdeauna că-i lipsise ceva, din cauza aspectului ei banal.

Will o făcea să se simtă dorită în intimitate, dar îşi dorea să fie frumoasă pentru el în seara aceasta.

Spre deosebire de ea, Will părea liniştit în timp ce o conducea în sus pe scări. Îi făcu cu mâna cuiva şi trecu pe lângă ceilalţi oaspeţi. Arăta, desigur, nemaipomenit în haina şi în pantalonii lui negri. Amy era conştientă că ceilalţi şuşoteau. Nu se uita la ei. Înaintând printre oaspeţi, o salutară şi

pe Lady Wallingham.

— Nu e drăguţ? Cât de norocoasă eşti, domnişoară Hardwick, că te-ai căsătorit cu domnul Darcett, căci este un bărbat frumos şi tânăr.

Amy auzi şi cuvintele nerostite. „Ce păcat că a fost forţat să se însoare cu o femeie atât de simplă.”

Will o privi fix pe Amy.

— Te înşeli, Lady Wallingham. Eu sunt cel norocos, pentru că domnişoara Hardwick a acceptat să devină doamna Darcett.

— Ah, da. Ce nesăbuinţă din partea mea să uit. Bineînţeles că acum este doamna Darcett, zise Lady Wallingham. Acum, draga mea, trebuie să vii să o saluţi pe Eugenia.

Când Amy ajunse la Eugenia, prietena ei îi strânse mâna.

— Mă bucur enorm că ai venit.

Înainte să intre în salon, Will încetini.

— Amy?

Se uită la el.

El îi prinse privirea şi o ţinu captivă. Ea simţi cum o cuprindeau fiorii. Will nu spuse nimic, dar se vedea un sentiment nou în

ochii săi. Căută cuvântul şi-şi dădu seama că era tandrețe.

Amy îşi ţinu răsuflarea, întrebându-se dacă era posibil ca el să simtă mai mult decât o afecţiune tandră pentru ea. Se avertiza să nu-şi facă speranţe prea mari, pentru că nu voia să rişte ca apoi să-şi frângă sufletul.

Nu la mult timp după aceea, Lady Wallingham se apropie de ei.

— Acum, doamnă Darcett, trebuie să mai ieşi, să nu stai numai lipită de soţul dumitale. Nu se obişnuieşte.

Cuvintele lipsite de sens fură urmate de un râset prostesc.

— Dar eu sunt obraznic şi nu am auzit de nicio regulă pe care să nu vreau să o încalc, îi replică Will. Aşa că, pentru moment, o voi ţine pe soţia mea lipită de mine.

Când Amy se uită la Will, văzu că el avea acea privire fierbinte pe care ea o cunoştea atât de bine. El îşi puse palma pe curbura spatelui, iar pe ea o bucură gestul posesiv. O făcea, într-adevăr, să se simtă iubită.

— Arăţi minunat în seara aceasta, zise el,

aplecându-se spre ea.

Amy simţi că-i tresaltă inima. Aprobarea lui însemna totul pentru ea.

— Dansezi? întrebă el, aplecându-se puţin.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc.

În timp ce se apropiau de ringul de dans, muzicienii cântau primele acorduri ale unui vals. Ea se apropie de urechea lui.

— Nu am mai dansat aşa ceva.

— Eu voi conduce, iar nu tu trebuie decât să mă urmezi.

Începu muzica iar el o învârti iar şi iar. Nu-şi lua privirea de la ea, iar Amy se întreba dacă putea vedea dragostea strălucind în ochii ei. În minte, auzea numai „un-doi-trei, un-doi-trei”.

Amy privi peste umăr.

— Will, priveşte. Bunica îşi mişcă mâna pe ritmul muzicii.

— Bănuiesc că este suficient de tare încât să o poată auzi, zise el.

— Mi-ar plăcea să fie un pic mai bine, ca să poţi dansa cu ea.

— Cred că putem aranja asta, doamnă

Darcett.

O luă de mână şi o conduse pe marginea ringului de dans. Amy îi zâmbi puţin lui Will când observă că ceilalţi remarcau faptul că ei părăsiseră ringul de dans aşa de repede. Dar, într-o clipă, oamenii aceia cinici vor fi martorii unui gest special, care îi va face să nu-l mai numească Diavol cel puţin pentru o vreme.

Se duse la bunica lui şi făcu o plecăciune. Apoi întinse mâna. Ea afişă un zâmbet larg şi blând în timp ce el o ajuta să se ridice. Apoi îi aşeză picioruşele încălţate cu pantofi de bal pe vârful pantofilor lui. Vocile din salon se domoliră uşor-uşor, în timp ce toţi se adunau în jurul lor să-l vadă pe Will dansând cu bunica lui. Patience veni lângă Amy şi-i dădu o batistă. Ea îşi tamponă colţurile ochilor.

Când muzica se sfârşi, Will o însoţi pe bunică, încet, către scaunul ei. În pauza care urmă înainte ca muzicienii să înceapă melodia următoare, bunica urlă către Amy:

— Eşti scoţiană, draga mea?

Amy şi toţi ceilalţi izbucniră în râs. Le

salută pe surorile lui Will şi pe contesă. Câteva minute mai târziu, se apropie şi Will.

— Ies în grădină cu Bell. Zice că vrea să discute ceva cu mine. Revin curând.

— Nu te grăbi. Nu ţi-ai văzut prietenii de mult.

— Asta aş putea să spun şi eu despre tine. Apoi se apleacă spre ea. Nu stăm mult. Dansul mi-a făcut poftă de tine.

Simţi că i se tăie răsuflarea auzindu-l.

— Atunci să nu întârzii prea mult, şopti ea.

Îi aruncă un zâmbet viclean, apoi ieşi cu paşi mari din sala de bal.

Era răcoare în grădina din spate. În pomi fuseseră agăţate felinare, dar se părea că Bell era singurul musafir care îndrăznise să înfrunte aerul rece.

Bell scoase o ţigară de foi.

— Vrei?

Will clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

Bell îşi aprinse ţigara de la unul dintre felinare.

— Căsătoria te înmoaie de tot.

— De fapt, mă întăreşte.

Bell pufni.

Will se uită spre cerul plin de fum de horn. Putea totuşi să descifreze semiluna şi stele.

— Hunter este aici în seara asta, zise Bell.

— Poftim? Will încremeni.

Bel trase aer în piept şi scoase un norişor de fum.

— Cheltuieşte din plin în tot oraşul. I-am auzit pe ceilalţi la club vorbind despre câştigurile lui la club în seara aceea şi despre pierderile tale. Majoritatea cred că ai compromis-o intenţionat pe soţia ta în pivniţa accea de vinuri şi te-ai însurat cu ea pentru averea ei.

— Pot să creadă ce vor. Şi eu, şi soţia mea ştim adevărul.

— Ea nu ştie despre datoria ta la jocurile de noroc, zise Bell. Ai de ales. Ori nu spui nimic sperând că nu va descoperi niciodată adevărul, ori mărturiseşti.

Amy l-ar dispreţui pentru înşelăciunea asta. Ar fi trebuit să-i mărturisească totul, dar i se păruse că era mai bine să-i ascundă asta. Atunci credea că şansele ca Amy să afle erau neglijabile. Acum riscul era

iminent, asemenea unei furtuni care se apropia. Will ştia că bârfitorii erau cu ochii pe ei şi aşteptau ca el să facă un pas greşit. Le dăduse destule motive, dar nu se mai simţea bărbatul care se distra pe seama reputaţiei sale de Diavol.

Dacă i-ar spune lui Amy, ar răni-o. Se luptase cu îndoiala în privinţa lui, dar îi promisese să aibă încredere în el. Se străduiseră foarte mult să facă mariajul să meargă, dar înşelăciunea lui ar fi putut strica tot. Ar fi vrut să mai aştepte, dar ştia că ar fi fost o cruzime s-o lase să afle de la altcineva.

— Trebuie să-i spun.

— Explică-i împrejurările, zise Bell. Jocul de noroc nu a avut nimic de-a face cu ea. Tu doar voiai bani pentru călătorii.

— Da, şi apoi am încercat să o compromit la balul dat de Lady Broughton şi soţul ei. Îşi va da seama că îi vânam averea.

Acum risca să piardă mai mult decât averea, pentru că ea nu va mai avea deloc încredere în el după ce va afla adevărul.

Amy stătea de vorbă cu Georgette şi Beau

despre planurile lor.

— Voi vorbi şi cu Will, dar poate ne veţi vizita la vară.

— Pare o idee minunată, zise Beau.

— Sunt de acord, spuse Georgette. Amy, tu şi domnul Darcett veţi trăi în continuare în căsuţa aceea?

— Sinceră să fiu, nu am discutat despre asta. Lui Will îi convine şi este şi confortabil. Cred că m-am ataşat destul de tare de ea din moment ce este prima noastră casă.

— Noi vom locui cu părinţii lui Beau, zise Georgette.

— Este o casă enormă, şi vom avea propriile apartamente, spuse Beau.

Amy se întreba dacă Georgette nu ar fi preferat să locuiască în casa ei, dar desigur că nu avea să abordeze subiectul acesta de faţă cu Beau. Dar îşi dădu seama că Georgette se va sătura de intervenţiile lui Lady Wallingham şi va insista să aibă propriul cămin.

Remarcând tivul rochiei lui Amy, Georgette se încruntă.

— Una dintre frunzele din mătase s-a desfăcut. Mai bine ai coase-o înainte să cadă.

— Ai dreptate, zise Amy.

Se scuză şi se duse în camera de toaletă a doamnelor. O femeie care-i părea cunoscută, cu părul şaten şi o faţă lungă ce amintea de o vulpe i se alătură când urcă scările.

— Nu mă mai ţineţi minte, zise ea. Sunteţi doamna Darcett.

— Îmi cer scuze că nu-mi amintesc numele dumneavoastră, dar îmi păreţi cunoscută.

— Lady Hunter, fostă Caroline Fielding, zise ea.

— A, da, zise Amy.

Îşi aminti povestea conform căreia Caroline îl vânase pe Hunter ani buni. Hunter stătuse deoparte până când apăruse un rival.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu dumneavoastră, dacă sunteţi de acord.

Amy se încruntă. Mintea ei îi transmise un avertisment. De ce voia să vorbească cu ea între patru ochi această femeie pe care abia

o cunoştea? apoi se gândi că poate femeia dorea o schiţă pentru o rochie.

— Lady Hunter, dacă este legat de modă, vă pot sugera un magazin.

Lady Hunter îşi umezi buzele şi se aplecă spre ea.

— Are legătură cu o datorie la jocurile de noroc. Sunt îngrijorată. Ştiu ce înseamnă să fii soţia cuiva însurat cu jocurile de noroc.

Lui Amy, Lady Hunter i se păru mai mult decât ciudată.

— Vă înşelaţi, Lady Hunter. Vă rog să mă iertaţi, dar mă grăbesc.

O luă înainte pe scări, bucurându-se că scăpase de femeia bizară.

Intrând în camera de toaletă a doamnelor, recunoscu că s-ar fi alarmat dacă Will nu şi-ar fi petrecut fiecare seară acasă, cu ea. O servitoare îi aduse repede ac şi aţă şi prinse frunza la loc.

Apoi Amy se duse la urcior să se spele pe mâini. În timp ce se ştergea, Amy îşi dădu seama că era nedreaptă şi ipocrită. Nu el era cel care înşela în căsătoria aceasta. De fapt, încă o mai deranja că ea era cea care

nu-i spusese adevărul. De fiecare dată când trecea pe lângă cufăr se gândea la punguţa plină din el şi la faptul că o ascunsese. În curând trebuia să recunoască. Nu va fi prea plăcut, dar îşi va asuma toată responsabilitatea şi-i va spune că terminase cu asta. Trebuia doar să găsească momentul potrivit.

După câteva minute, Amy coborî scările şi-l găsi pe Will în salonul mare uitându-se în sus, spre ea. Îi zâmbi, iar ea simţi că o doare sufletul. Încetini pe măsură ce se simţea inundată de emoţiile ameţitoare. O întâmpină la baza scărilor şi o luă de mâini.

— Ce face Bell în seara asta? întrebă ea.

— La fel ca întotdeauna. Îşi fumează ţigările de foi şi spune cât mai multe în cât mai puţine cuvinte, zise Will.

Amy râse.

— Chiar pare un om înţelept.

Will se aplecă spre ea.

— Te superi dacă plecăm mai devreme?

— Deloc, zise ea. Ne luăm rămas-bun de la Georgette şi de la Beau. Apoi o salutăm şi pe Lady Wallingham şi plecăm.

Se plimbară prin mulţime şi-i găsiră pe Georgette şi pe Beau. Amy o îmbrăţişă pe prietena sa.

— Aştept nunta ta cu nerăbdare şi ştiu că vei fi fericită.

Georgette o îmbrăţişă.

— Mă bucur pentru tine, Amy, şi mă tem că nu am spus asta cum trebuie ultima dată când ne-am întâlnit. Abia aştept să vă vizitez pe tine şi pe soţul tău la vară. Ochii lui Georgette se umplură de lacrimi. Mă îndoiesc că se aştepta vreuna din noi să se căsătorească până la sfârşitul sezonului. Mi-a fost dor de tine, dar ştiu că vom fi prietene întotdeauna.

— Cred că ne vom trimite multe scrisori, zise Amy. Vei fi mereu sora mea.

Apoi ea şi Will îşi luară rămas-bun. Făcuseră doar câţiva paşi când Lady Wallingham apăru lângă ei.

— Doar nu plecaţi deja. Este abia miezul nopţii.

— Mâine am planuri de dimineaţă, zise Will. Mulţumesc, doamnă, ne-am simțit foarte bine.

În timp ce Will o conducea pe Amy afară din sala de bal, pe scări ea se bucura că scăpase de mulţimea de oameni. Îşi aminti de femeia aceea ciudată, Lady Hunter, dar se hotărî să nu spună nimic până nu ajungeau la trăsură. Erau mai mulţi invitaţi pe scări, iar lui Amy i se păru înţelept să fie atentă la ce spunea într-un loc în care ceilalţi ar fi putut să tragă cu urechea.

După ce-şi luă paltonul şi şalul, merseră la trăsura care-i aştepta. Deşi aerul nopţii era rece, chipul i se înfierbântă în timp ce se gândea la cum va face dragoste cu Will. Se simţea întotdeauna aproape de el după aceea, când stăteau îmbrăţişaţi. Iubea, de asemenea, şi latura lui jucăuşă în pat. Ştia să o facă să râdă şi cum să o subjuge cu atingerea lui.

Îi dădu mâna, ajutând-o să urce în trăsură, apoi o urmă şi bătu uşor în acoperiş. Apoi îi cuprinse umerii cu braţele şi o sărută pe obraz. Mersul cu trăsura o făcu să aţipească puţin, iar gândurile îi zburară departe. Jurase să aibă încredere în el şi să nu-şi compare viaţa cu a altora. De acum înainte,

trebuia să se concentreze pe aspectele pozitive ale căsătoriei ei cu Will şi erau multe. Nu i-ar fi dorit nimănui să fie alături de cineva complet străin. Dar obstacolele construiau tăria de caracter.

— Îţi este îndeajuns de cald? întrebă el.

— Da, datorită căldurii corpului tău.

O sărută îndelung.

— O, am uitat să-ţi spun ceva. Am vorbit cu Georgette şi cu Beau în seara asta să ne viziteze la vară. Le-am spus că trebuie să vorbesc întâi cu tine, dar au fost de acord.

— Nu am nimic de obiectat. Sunt bineveniți, zise Will.

— Eram sigură că vei fi de acord, altfel nu le-aş fi spus de la bun început, zise Amy. Deci vezi, ştiu câte ceva despre tine acum.

El chicoti.

— Sunt sigur că vom afla şi mai multe în săptămânile şi lunile viitoare, zise el.

— Mi-a mai trecut ceva prin minte în seara asta, zise Amy. Căsuţa trebuia să fie o locuinţă provizorie, dacă-mi amintesc eu bine. Ca să fiu sinceră, mi se pare

confortabilă mai ales că suntem proaspăt căsătoriţi. Şi sunt destul de ataşată de ea din moment ce este prima noastră casă. Şi este convenabilă şi pentru tine.

O sărută pe buze.

— Sunt de acord cu tot ce spui.

După ce ajunseră acasă şi se dezbrăcară, Will o conduse pe Amy sus. Când ajunseră la uşă, ea se încruntă.

— Era să uit un incident foarte ciudat din seara asta. Îl cunoşti pe Lord Hunter?

El se strădui să nu pară şocat. Observă că Amy nu era supărată. Părea un pic curioasă, dar nimic mai mult. Un strop de sudoare rece i se scurse pe gât.

— Da, îl cunosc. De ce întrebi?

— Soţia lui a încercat să mă reţină pe scări. Cred că femeia suferă de vreo boală mentală, pentru că mi s-a părut foarte încordată. A folosit, de asemenea, un termen pe care nu l-am mai auzit: „soţia cuiva însurat cu jocurile de noroc”. Bănuiesc că soţul ei este un jucător înrăit şi asta a afectat-o foarte tare. Dar mi se pare foarte ciudat să opreşti pe cineva care îţi

este practic străin.

Îi deschise uşa.

— Lord Hunter este un jucător înrăit? întrebă ea.

— Da, zise el.

Amy deschisese subiectul, iar el ştia că trebuia să-i spună, dar nu era pregătit. Se simţea asemenea unui Diavol pentru că nu spunea nimic, dar se temea că o va pierde. Avea nevoie de timp să se gândească cum să-i explice ceea ce se întâmplase.

— Îmi pare rău pentru ea, dar intenţionez să nu mă amestec, zise Amy. Îmi pare mai mult decât ciudată.

Will expiră încet.

— Ar fi fără îndoială cel mai bine, zise el. Simţi un junghi în capul pieptului. Lasă-mă să te ajut să te dezbraci, zise el, păşind în spatele ei.

Îl privi peste umăr şi-i zâmbi. După ce o lăsă în combinezon, îi scoase acele din păr. Îi plăcea să-l vadă căzându-i pe umeri. Apoi îi desfăcu corsetul şi-i dădu jos cămăşuţa.

Ea îi desfăcu lavaliera.

— Îmi place să te dezbrac, zise ea.

— Şi mie îmi place să mă dezbraci, zise el, în timp ce ea îl ajuta să-şi dea jos haina.

Îi aruncă o privire senzuală în timp ce îi desfăcea nasturii de la pantaloni. Când degetele îi atinseră uşor membrul întărit, îi zâmbi printre gene. El îşi scoase cămaşa pe cap. Când rămase complet gol, ardea în întregime.

În momentul acesta, avea nevoie de ea. O ridică pe pat şi se aşeză în dreptul coapselor ei. Apoi o trase astfel încât să stea în şezut şi-o sărută pasional. Simţea o nevoie adâncă să fie cât mai aproape de ea. În seara asta nu mai putea să se abţină pentru că undeva, în mintea lui, exista teama că ar putea s-o piardă pentru că o minţise. O împinse uşor pe pernă şi începu să o sărute pe frunte, apoi coborî în jos pe obraz, pe gâtul ei lung şi graţios până ajunse în dreptul sânilor.

Voia să îi venereze fiecare parte a corpului cu limba şi cu gura. Sărutând-o uşor, îi mângâie talia moale şi mătăsoasă şi şoldurile. Apoi îi ridică picioarele foarte lungi pe umerii săi şi o atinse în zona intimă la început încet, apoi din ce în ce mai

repede. Sunetul respiraţiei ei sacadate şi pliurile umede îl făceau să o dorească şi mai tare. O dorea. Dorea să o aibă în toate felurile şi nu numai în seara asta, ci pentru tot restul vieţii, cu voia lui Dumnezeu.

Will îşi strecură două degete înăuntru, acolo unde era fierbinte şi îngustă. Dorinţa lui crescu în timp ce-i privea pliurile umede şi-i mângâia mugurele dulce. Acum se zvârcolea în pat, părul ei roşu încâlcindu-se în jurul ei. Trebuia să-i spună adevărul, să găsească un mod de a scăpa de secretul groaznic. Dumnezeu ştia că nu-i va spune niciodată că avusese nevoie de averea ei. Amy era puternică, dar avea şi o latură sensibilă, iar el ar muri dacă ar răni-o – să-i trădeze încrederea şi să-şi bată joc de relaţia lor. Nu se mai putea stăpâni.

— Am nevoie de tine acum, zise el.

Îl cuprinse cu braţele, iar el o pătrunse cu totul. Apoi îşi înclină capul şi se năpusti cu limba în gura ei, mişcând-o neobosit. Apoi începu să se mişte în ea, ca într-un dans căruia corpul ei îi răspundea. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Adesea era plin de

energie, dar în seara aceasta nu voia să se grăbească, îşi dorea ca amândoi să se bucure de asta, nu doar el. Întinse mâna şi mângâie mugurele sensibil, urmărind-o cum ajunge pe culmile plăcerii, cu părul împrăştiat pe pernă. Nici el nu mai avea mult. Când presiunea deveni insuportabilă, cedă instinctului de a împinge mai repede. Erau doar ei şi trupurile lor, şi plăcerea incredibilă pe care ea i-o provoca. Pe măsură ce senzaţiile erotice îl copleşiră, se cufundă cu totul, în timp ce membrul lui zvâcnea la nesfârşit. Când se prăbuşi, îşi dădu seama că uitase să se retragă. Dar nu mai avea ce face acum. În timp ce aţipea, auzi vocea lui Amy.

— Te iubesc, Will.

Era într-o stare între somn şi trezie. Nu se făcuse încă zi. În cameră se simţea încă mirosul crud al dragostei lor. Membrul lui era tare ca piatra, aşezat pe posteriorul ei mic şi frumos. Sânii ei îi umpleau mâna. Îi atinse sfârcul cu degetele, iar ea scoase iar sunetul tipic.

— Will? şopti ea.

Se rostogoli peste ea.

— Te doresc din nou.

Îşi înfăşură mâinile şi picioarele în jurul lui. El o pătrunse, simţind-o fierbinte şi umedă. Se mişca înainte şi înapoi, oprindu-se să îi sărute buzele şi sânii. Judecând după sunetele scoase de ea, îi plăcea foarte tare. Înţelegea destul de multe despre anatomia unei femei ca să-şi dea seama că nu aşa o va aduce la extaz. Aşa că-şi întinse mâna între picioarele ei să-i mângâie mugurele. Ea se zvârcolea sub el, arcuindu-şi spatele, iar el se simţea atât de bine în ea pentru că i se potrivea ca o mănuşă. Pe măsură ce senzaţiile plăcute deveneau mai intense, începu să-şi piardă controlul. Apoi ea ţipă, găsindu-şi eliberarea. Pe măsură ce muşchii i se contractau în jurul lui, ajunse şi el la extaz şi o privi în ochi uluit, în timp ce senzaţiile erotice îi copleşeau pe amândoi. Privind-o, îşi dădu brusc seama de ceva. Simţi un val de sentimente inundându-l. Când amândoi se simţiră vlăguiţi, o rostogoli uşor pe o parte, cu trupurile încă unite, şi îi cuprinse obrazul cu palma.

— Amy, te iubesc.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Şi eu te iubesc, Will.

În ziua următoare, Will ducea un coş pentru picnic pe care o rugase pe bucătăreasă să îl pregătească. Amy ducea o pătură şi-l ţinea de mână în timp ce mergeau pe cărarea mărginită de copaci. Razele soarelui străluceau printre frunzele verzi, iar sufletul îi era plin de bucurie.

Dimineaţa devreme, când Will se dăduse jos din pat, ea îi mulţumise lui Dumnezeu în gând pentru darul minunat al iubirii. În ziua în care Will o ceruse de soţie, ea fusese copleşită de teamă şi dezamăgire. Crezuse că toate visurile ei despre un soţ iubitor pieriseră pentru totdeauna. Dar avusese loc un miracol. N-avea să uite niciodată expresia de admiraţie de pe chipul lui când îi spusese că o iubeşte.

Amy ştia că în anii următori vor exista şi neînţelegeri. Îşi amintea de momentele în care părinţii ei se certau. Nu făcuseră niciodată asta de faţă cu ea, dar îşi dădea seama după îmbujorarea din obrajii mamei

sale şi după expresia încrâncenată a tatălui ei. Dar mereu se împăcau în mai puţin de o zi. Dragostea lor învinsese orice obstacol. Acum Amy credea că dragostea ei şi a lui Will îi va ajuta în momentele de cumpănă.

Singurul văl de umbră era aruncat de minciuna legată de schiţele ei, dar ştia ce trebuie să facă, chiar dacă asta însemna să renunţe la şansa ca din schiţele ei să iasă rochii uimitoare. Mâine se va ocupa de asta. Deşi o parte din ea ar fi vrut să păstreze secretul. El nu avea cum să afle decât dacă-i spunea ea. Dar cum ar fi putut să trăiască în minciună? Ar fi putut să-i spună doar o parte din adevăr. Madame Dupont refuza să facă afaceri cu ea dacă nu era de acord să primească bani. Era modul croitoresei să se asigure că va avea exclusivitate pentru schiţele lui Amy. Ea ştia că trebuia să-i mărturisească tot, dar, dacă i-ar fi spus că se temuse că el va juca banii şi vor rămâne săraci, l-ar fi rănit. Nu voia să strice acest început fericit. Şi-ar aminti de minciuna ei în anii care vor veni, ori de câte ori se va îmbufna pentru o greşeală minoră făcută de

el.

— Uite şi căsuţa din copac, zise Will. Mă gândeam să sărbătorim acolo unde am petrecut primele zile ale căsătoriei.

Ea zâmbi.

— Sunt de acord.

Când ajunseră, Will o ajută să întindă pătura. Apoi puse coşul de picnic pe ea şi se aşezară. Îi cuprinse faţa cu mâinile lui mari şi calde.

— Te iubesc, doamnă Darcett.

Apoi o sărută uşor.

— Nu ştiam că va fi aşa. Aseară, când făceam dragoste mă gândeam cât de mult am nevoie de tine, apoi m-au copleşit sentimentele. Nu am mai trăit niciodată aşa ceva.

— Nu credeam că va fi posibil să ne îndrăgostim şi sunt entuziasmată, zise ea.

El îşi coborî privirea.

— Te iubesc, dar nu te merit.

— Will, te rog, nu spune asta.

El înghiţi în sec.

— Am făcut lucruri rele. Am fost egoist şi i-am tratat pe ceilalţi cu trufie.

— Toţi am greşit, zise ea. Nu poţi schimba trecutul, dar poţi trage învăţămintele. Şi eu am făcut greşeli, zise ea. I-am rănit pe ceilalţi.

— Nu intenţionat, spuse el. Dar nu voi mai vorbi despre trecutul meu desfrânat. Astăzi sărbătorim.

Deschise coşul pentru picnic şi scoase două pahare.

— Ţine-le, te rog, până deschid eu sticla.

Turnă vin în pahare, iar ea îi întinse unul. Will îşi ciocni paharul de al ei.

— Pentru dragoste.

— Pentru dragoste, zise ea.

Sorbi o gură de vin, apoi scoase farfuriile. Mâncară felii de şuncă, pui, brânză şi pâine. El mâncă cu poftă, în timp ce ea mai mult ciuguli. Amy îşi dădu seama că dragostea o făcea să-i dispară senzaţia de foame.

Când terminară, strânse farfuriile, iar el umplu paharele.

— Mâine încep lucrul ca administrator. Nu prea vreau să te las singură, zise el.

— Te voi aştepta cu o cină bună şi prăjitură cu brânză la desert.

El zâmbi.

— Te prefer pe tine în locul prăjiturii.

Ea râse.

— Poate vreau să te îndulcesc întâi.

— Nu cred că voi putea să aştept până după cină, zise el. Apoi zâmbetul îi pieri. Tocmai mi-am dat seama că am fost nesocotit azi-noapte. Am fost de acord să mai aşteptăm până facem copii, dar cred că te-am lăsat însărcinată.

— Will, dacă se întâmplă asta, ştiu că amândoi îl vom iubi. În ziua aceea când l-ai prins pe Peter, te priveam de pe scări şi mi te-am imaginat cu propriul fiu într-o zi, zise ea.

— Serios? întrebă el.

— Da. Ştiu că vei fi un tată bun, zise ea.

El trase adânc aer în piept.

— Vreau să mă asigur că toţi copiii noştri vor primi aceeaşi atenție.

Fiind cel mai mic din familie, probabil se simţise neglijat uneori. Ea se întrebase de câte ori fugise şi dăduse de necaz din cauza asta. Amy era sigură că familia lui îi voia binele – problemele făceau parte din

statutul de mezin.

— Will, mi-ai spus că l-ai urât pe tatăl tău pentru că l-a gonit pe fratele tău. Ai avut probleme cu tatăl tău?

— A fost alegerea lui Hawk să plece. Apoi tata şi-a îndreptat toată atenţia asupra mea. Nu mai făcuse asta niciodată. Mi-a plăcut la început, apoi nu-l mai puteam suferi. Mă observase numai pentru că fratele meu plecase. M-am simţit vinovat după moartea lui. Apoi mi-am petrecut toate verile cu Bell.

— După ce ai terminat şcoala, ai plecat în călătorie cu Bell, zise ea şi nu te-ai întors decât după patru ani.

Will o ţintui cu privirea.

— Ce insinuezi?

— În ziua în care am vizitat-o pe mama ta, surorile tale mi-au spus că fratele tău a luat măsuri ca să nu mai pleci. Se temeau că nu te vei mai întoarce niciodată.

— Au reuşit, zise el. Şi au reuşit şi să intervină în vieţile noastre. Ştiam că asta se va întâmpla.

— Ţi-am spus că tu vei fi întotdeauna pe primul loc şi că te voi apăra, zise ea. Şi asta

am şi făcut. Le-am spus că nu par să te cunoască foarte bine dacă sunt de părere că nu ai pic de caracter.

Şi fratele tău ţi-a luat apărarea, zise ea. Şi surorile tale au recunoscut că au greşit.

— Dacă tu crezi că se vor schimba, vei fi dezamăgită, zise el.

— Asta credeau şi ele despre tine, zise ea, şi le-am spus că se înşală. Mi-ai dovedit că eşti un om bun.

El smulse un pumn de iarbă, dar nu spuse nimic.

— Will, într-un fel ai fugit de familia ta de mic copil, zise ea.

— Poftim? E ridicol, zise el.

— Înţeleg de ce te-ai supărat când au luat măsuri dure ca să rămâi acasă, spuse ea. Dar mă gândesc că, dacă ai fi plecat, nu te-ai mai fi întors.

El îşi încleştă maxilarul.

— Lasă-mă să ghicesc. Tu crezi că ar trebui să-mi accept familia.

— De fapt, cred că ei ar trebui să te accepte, zise Amy.

El păru uimit.

— Cred că oamenii îşi formează păreri despre ceilalţi şi-i etichetează. Este foarte uşor să laşi etichetele acelea să devină o parte a identităţii tale. Când ceilalţi mi-au spus că sunt fata pe care nu o invită nimeni la dans, am acceptat pur şi simplu. Apoi, când m-am gândit că acesta va fi ultimul meu sezon, m-am hotărât să scap de eticheta asta. Aşa că mi-am însuşit alta şi eram mândră să fiu numită o doamnă foarte elegantă. Dar eu nu sunt aşa în adâncul sufletului. Toţi ne asumăm diferite etichete şi le lăsăm să ne definească. Patience se vede drept sora mai mare. Simte că este datoria ei să critice, dar ea de fapt nu este aşa. Adevăratei Patience îi pasă că mama ei este singură, şi-şi petrece timpul cu ea la fel ca Hope şi Harmony. În copilărie, ai fost obraznic ca să atragi atenţia şi ţi-ai asumat rolul de băiat rău. Ai lăsat asta să te definească ani de-a rândul, dar ăsta nu este Will pe care îl cunosc eu. Acesta din urmă dansează cu bunica lui şi mă face să râd. Nu m-a abandonat când am fost compromişi. Cel pe care îl ştiu eu îmi citeşte poezii şi

plănuieşte momente ca acesta de acum. Te iubesc, Will, pentru cine eşti tu de fapt.

O lăsă în jos pe pătură şi o sărută.

— Sunt lucruri pe care trebuie să ţi le spun, dar nu astăzi. Astăzi vreau doar să te iubesc.

Îi dădu deoparte şuviţa neagră care îi cădea pe sprânceană.

— Trecutul nu mai contează. Te iubesc pentru cel care eşti astăzi.

În ziua următoare, când Will se îndepărtă călare spre Ashdown House, îi făcu cu mâna. După aceea, Will urma să inspecteze podurile de pe proprietate. Imediat ce el plecă, se grăbi să urce scările. Îşi pusese schiţele şi punga cu monedele într-o cutie de piele. Aşezase batiste peste ele ca măsură de precauţie şi voia să-i restituie banii lui madame Dupont. Nu-i mai putea ţine ascunşi în casă. Nu mai putea suporta prezenţa lor. După ce îi va înapoia, îi va mărturi totul lui Will. Îi va explica cum îndoielile şi temerile ei o făcuseră să procedeze greşit, dar nu mai putea să trăiască aşa.

Teama îi făcu pielea de găină, şi o voce interioară o avertiză să nu-şi strice fericirea. Trebuia să îi spună în curând, dar el tocmai îi spusese că o iubeşte. Ce mai contau câteva săptămâni?

Se gândi cu încântare la momentul în care el o privise în ochi şi-i spusese că o iubeşte. Voia să ţină cu dinţii de fericirea ei. Va găsi momentul potrivit când să-i spună lui Will. Dar nu acum când tocmai îşi declaraseră dragostea.

După jumătate de oră, Amy intră în magazinul lui madame Dupont.

Croitoreasa îi ieşi în întâmpinare.

— Doamnă Darcett, sper că mi-aţi mai adus schiţe.

— Da, dar mai întâi vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Este vreun loc mai retras?

Croitoreasa dădu din cap.

— Pe aici, zise ea, făcând semn cu mâna.

Amy o urmă într-un salon retras.

— Vă pot oferi un ceai? întrebă modista.

— Nu, mulţumesc.

Scoase schiţele.

— Înainte să vă uitaţi peste ele, mai am

ceva pentru dumneavoastră. Scoase punguţa şi i-o întinse croitoresei. Nu pot s-o păstrez.

Madame Dupont îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Soţul dumneavoastră nu este de acord şi nu vreţi să aveţi secrete.

— Îi plac schiţele mele, dar nu ştie nimic de bani. Ştiu că aţi vrut să mă plătiţi ca să vă asiguraţi că îmi voi respecta partea de înţelegere, dar nu pot să fac asta.

— Înţeleg, spuse madame Dupont.

— Mai vreţi schiţele? Ştiu că este în interesul dumneavoastră să mă plătiţi ca să vă asiguraţi că le primiţi la timp.

— Dacă refuz, le veţi duce unuia dintre rivalii mei. Aş fi naivă să refuz.

Amy se încruntă.

— De asta aţi insistat să mă plătiţi?

Croitoreasa zâmbi.

— Exact. Era felul meu să mă asigur că nu le veţi duce concurenţei.

— Iată schiţele.

Amy o urmă pe modistă înapoi în magazin ca să se uite peste materiale şi accesorii

pentru modele. Pe când intrau din hol, Amy îşi ridică privirea şi le văzu pe Patience şi pe Julianne în magazin.

— Nu ştiam că vei fi aici.

— Ai fi putut veni cu noi, zise Julianne cu precauţie.

— I-am adus schiţele lui madame Dupont.

Amy le aşeză pe o tejghea.

— Uite una care s-ar putea să-ţi placă, cu bordură de catifea.

Madame Dupont o urmă pe Patience într-o cabină de probă cu o rochie nouă. Imediat ce dispărură, Julianne se întoarse spre Amy.

— Credeam că ai terminat cu asta.

— Astăzi i-am dat banii înapoi.

O îmbrăţişă.

— Mă simt atât de prost că te-am pus la mijloc şi nu mai suportam să trec pe lângă cufăr, ştiind că banii sunt colo. Mi-am învăţat lecţia despre ce înseamnă să-i minţi pe cei pe care-i iubeşti.

Julianne zâmbi.

— Îl iubeşti pe Will?

— Da, şi el mă iubeşte. Simţi furnicături pe braţe. Deşi nimeni nu se aştepta la asta,

căsătoria noastră de convenienţă este o poveste de dragoste.

Julianne o îmbrăţişă cu entuziasm.

— Mă bucur pentru tine. Nimeni nu merită mai mult decât tine să fie fericită.

— Mă simt eliberată acum că am scăpat de monedele acelea. Mai rămâne doar să-i spun adevărul.

— Singurul lucru îngrozitor pe care l-ai făcut a fost să-i ascunzi adevărul. Concentrează-te pe asta, zise Julianne.

— Singurul lucru care mă mai tulbură este că i-ar putea părea dificil să mai aibă încredere în mine.

— Poate, dar în timp s-ar putea să-şi recapete încrederea în tine, zise Julianne.

— Mulţumesc, zise Amy.

— Mă bucur că eşti aici, zise Julianne. Am nevoie de sfatul tău pentru dantela aceasta galbenă. Puse dantela pe o bucată verde de satin. Ce părere ai?

Amy clătină din cap.

— Dantela are prea multe volănaşe pentru satin.

Plimbându-se prin magazin, Amy o sfătui

pe Julianne în legătură cu un alt material care se potrivea cu dantela.

— Roşul este o culoare foarte potrivită pentru părul tău închis la culoare. Uite cum dantela albă pune în evidenţă satinul roşu.

— Da. Sunt atât de norocoasă să am o soră care-mi dă sfaturi legate de modă, zise Julianne.

Amy se gândea că era foarte norocoasă să aibă fraţi şi surori, pe lângă mica ei familie. Dar mai ales era norocoasă să aibă un soţ care o iubea.

După-amiaza următoare, Amy răsfoia revistele de modă când majordomul anunţă sosirea lui Lady Hunter. Amy se încruntă şi era gata să-i spună majordomului să o refuze invocând scuza politicoasă că nu era acasă, dar insistenţa femeii arăta că Lady Hunter nu va pleca până când nu se va bucura de toată atenţia lui Amy.

— Prea bine, condu-o înăuntru, te rog.

Amy se ridică când intră Lady Hunter.

— Luaţi loc, vă rog.

După ce luă un scaun, Amy trecu la subiect.

— Lady Hunter, este a doua oară când mă căutaţi, deşi nu ne cunoaştem. Ce doriţi să faceţi?

Spre uimirea lui Amy, femeia încercă să-i ofere bani.

— Nu, nu vreau banii dumneavoastră, zise Amy. De ce aţi face una ca asta?

— Nu trebuie să vă prefaceţi de faţă cu mine. Ştiu că soţul meu a avut de câştigat de pe urma voastră, zise Lady Hunter.

Amy crezu că femeia nu era în toate minţile.

— Lady Hunter, cred că ar trebui să plecaţi.

— Ştiu că Darcett s-a însurat cu dumneavoastră la scurt timp după ce soţul meu a câştigat douăzeci de mii de lire la club, spuse Lady Hunter. M-am gândit că aveţi nevoie de bani.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi.

Amy se ridică.

— Vă rog să plecaţi.

— Ştiam eu, spuse Lady Hunter. Nu aveaţi habar. V-a luat de soţie după ce a pierdut

douăzeci de mii de lire jucând cu soţul meu.

Aşezându-se, Amy apucă braţele scaunului.

— Cred că glumiţi.

Lady Hunter clătină din cap şi scoase o bucată de hârtie.

— Am găsit semnătura domnului Darcett pe biroul soţului meu.

Dumnezeule mare. Era scrisul lui Will.

— Îmi pare rău, spuse Lady Hunter.

Amy se strădui să o privească în ochi.

— Vă implor să nu mai spuneţi nimănui nimic despre asta.

— Înţeleg. Credeţi-mă, vă înţeleg, spuse Lady Hunter.

Amy se stăpâni până când Lady Hunter plecă, iar apoi fugi sus în dormitorul ei. Refuză să se lasă pradă lacrimilor.

— Împachetează-mi toate lucrurile cât poţi de repede, îi zise ea Annei, chemând-o în camera sa.

Servitoarea pufni.

— Doamnă, sigur…

— Fă-o! ţipă ea.

Tremura toată când se aşeză la birou ca să

le scrie o scrisoare părinţilor ei. Scrise repede şi nu dădu nicio explicaţie. Dar, pe măsură ce scria, încetini brusc şi puse tocul deoparte.

Se înşelaseră reciproc. Oare o minciună era mai mare decât cealaltă? Un păcat era mai grav decât altul? Şi ea avusese secrete faţă de soţul ei. Se însurase cu ea pentru banii ei ca să-şi poată plăti datoria la jocuri.

Ştia că era adevărat şi o durea cumplit. Îi spusese că o iubeşte. Se aplecă şi începu să plângă. De ce ar minţi-o cu privire la sentimentele lui? Sau nu o minţise? Nu mai putea să-şi dea seama dacă spusele lui erau adevărate sau minţea. Făcu o grimasă, simţindu-se de parcă ar fi fost înjunghiată cu un pumnal.

Ce vor face mai departe?

Primul ei instinct fusese să fugă, dar desigur că nu putea să facă asta. Trebuia să îl confrunte şi să-i spună şi ceea ce făcuse ea.

Will intră în casă cu un buchet de flori la spate.

— Doamna Darcett este în salon? îl

întrebă el pe majordom.

— Nu, domnule. A stat sus aproape toată ziua.

Se încruntă şi urcă scările, întrebându-se dacă se simţea bine. Când bătu la uşă, auzi un freamăt înăuntru. Când răspunse, el rămase fără grai. Avea faţa palidă şi ochii umflaţi.

— Intră, Will.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Când încercă să o ia de mână, se retrase.

— M-a vizitat astăzi Lady Hunter.

El simţi că-i amorţeşte ceafa.

— Ai aflat?

Ea se duse la birou şi luă o bucată mică de hârtie. Will simţi că i se face greaţă. Era semnătura lui.

— Nu ţi-am spus pentru că ştiam că vei crede că m-am însurat cu tine pentru banii tăi.

— Şi nu e aşa?

— Ştii că am încercat să fac în aşa fel încât să nu ne căsătorim după ce am fost prinşi în pivniţă.

— Şi totuşi nu mi-ai spus că ai plătit o

avere – din banii mei – ca să-ţi acoperi datoria la jocuri.

— Nu, pentru că a trebuit să ne căsătorim şi nu am vrut să mai provoc şi alte suferinţe.

— Trebuie să-ţi mărturisesc şi eu ceva, Will.

— Nu mă părăsi, spuse el.

— Îţi mai aminteşti de noaptea în care prietenii tăi au luat cina cu noi? Şi discuţia despre negustorie? Am minţit prin omisiune. Am primit bani pentru schiţele mele şi vrei să ştii de ce? Iniţial, am vrut să am bani puşi deoparte, pentru cazul în care nu mă căsătoream, apoi, când am aflat că trebuie să ne căsătorim, i-am ascuns de tine. Şi asta pentru că m-am temut că vei juca jocuri de noroc şi ne vei sărăci.

— Mi se face rău, zise el.

— Şi mie, Will.

— Am vrut să-ţi spun, pentru că nu voiam să auzi din altă parte, zise el. Doar aşteptam momentul potrivit.

— Momentul potrivit ar fi fost atunci când m-ai cerut de soţie, spuse ea.

El pufni.

— Şi când aveai de gând să-mi spui de banii luaţi pentru schiţe? spuse el, furios.

Ea îi zâmbi amar.

— Voiam să aştept momentul potrivit. Nici măcar nu eram sigură că ar fi trebuit să-ţi spun, pentru că m-ai fi întrebat de ce am făcut-o. Ştiam că ne vom certa dacă ţi-aş fi spus că nu avusesem încredere în tine. Dată fiind reputaţia ta, aveam toate motivele să nu am încredere în tine.

— Ai stat liniştită la masă când Fordham a menţionat de negustorie, spuse el. Nici măcar n-ai clipit. Şi mai rău, ai avut încredere că modista îţi va păstra secretul, dar nu ai avut destulă încredere în mine ca să-mi spui adevărul. Dacă s-ar fi aflat, m-ai fi făcut de râs şi pe mine, şi familiile noastre.

— I-am dat croitoresei banii înapoi pentru că mă simţeam vinovată, zise ea. Dar cum rămâne cu jocul de noroc, Will? câţi oameni ştiu? Ceilalţi cred că m-ai compromis intenţionat în pivniţă ca să-ţi poţi plăti datoria?

El tresări.

Ea se întoarse şi se duse către scaunul de la birou să se aşeze.

— Nu pot îndura umilinţa. Cum să ţin capul drept când toţi mă bârfesc? Tuturor le va fi milă de mine. Nu sunt destul de puternică să înfrunt iarăşi un scandal.

Îngenunche în faţa ei şi o luă de mână.

— Amy, putem să trecem peste asta. Am mai întâmpinat dificultăţi şi le-am depăşit.

Îl privi şi trase adânc aer în piept.

— Dumnezeule. Tocmai mi-am dat seama că în seara aceea când ai încercat să mă ademeneşti în camera de muzică întunecată, voiai de fapt să mă compromiţi.

Inima lui bătea să-i spargă pieptul.

— Amy, ţi-am spus că eram un om egoist. M-am simţit îngrozitor după aceea, iar tu m-ai iertat.

— Nu ştiam că făcuseşi asta pentru că voiai averea mea, ţipă ea. Cred că ai fost entuziasmat atunci când am rămas blocaţi în pivniţă.

— Ştii că am încercat să fac în aşa fel încât să ieşim de acolo, spuse el.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

— Doar te-ai prefăcut atunci? Ai încercat doar ca să nu-mi dau eu seama cum stăteau lucrurile de fapt?

— Nu. Îţi jur.

Dumnezeule, mergea din ce în ce mai rău.

— Amy, te iubesc. Vom trece şi peste asta aşa cum am mai făcut şi înainte.

Îşi şterse faţa cu o batistă.

— Problema este că nu pot avea încredere în tine şi îndrăznesc să spun că nici tu nu poţi să ai încredere în mine. Amândoi am făcut o promisiune, dar în tot acest timp ne-am înşelat reciproc. Cum ne-am putea împăca fără să avem încredere unul în celălalt? Este imposibil.

— Ştii că sunt alt om datorită ţie.

— Chiar eşti, Will?

— Ştii că da, şi ştiu că şi tu eşti mai puternică graţie relaţiei noastre. Suntem căsătoriţi pentru tot restul vieţii. Ştiu că nu va fi uşor, dar am ajuns până aici. Nu vreau să renunţ.

— Îmi pare rău, Will. Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Nu te pot lăsa aşa, zise el.

— Will, vreau să le scriu părinţilor mei şi să aranjez să mă duc acasă.

— Nu! îşi încleştă palmele ca să nu vadă că îi tremurau. Nu te las să pleci!

Ea clătină din cap.

— Cred că o căsătorie care nu este bazată pe încredere nu poate dura. Nu ne-a fost niciodată menit să fim împreună. Căsătoria noastră a pornit de la un accident. Îmi pare rău, Will, dar nu cred că putem să trecem peste atâta minciună şi neîncredere.

Nu. Refuza să o lase să plece.

— Eşti soţia mea. Ne-am făcut jurăminte. Mă voi revanşa dacă îmi vei da ocazia, spuse el.

— S-au întâmplat prea multe lucruri rele.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Le voi scrie mâine părinţilor mei şi mă voi pregăti să mă întorc acasă. Vom duce vieţi separate, exact aşa cum ţi-ai imaginat. Poţi pleca în călătorii cu prietenii tăi, iar eu voi trăi liniştită la ţară.

Will se plimba de colo-colo prin cameră, încercând să-şi dea seama cum şi-ar putea salva căsnicia. Nu voia să o piardă pe Amy.

După toate întâmplările prin care trecuseră, refuza să se dea bătut acum, dar nu ştia ce să facă. Dumnezeule, era în stare să-şi petreacă fiecare zi din viaţă venerând pământul pe care ea călca dacă i-ar mai fi dat o şansă.

Respira din greu şi-i era greu să gândească, dar trebuia să facă asta.

Will se lăsă pe marginea patului. Când se auzi un mieunat cunoscut. Se uită pe pernă şi-l văzu pe Poppet mişcându-şi coada. Animalul se apropie şi se frecă de braţul lui.

— Nu mă simt bine acum, Poppet, zise el.

Pisica mieună. Will o luă în poală şi o mângâie. Se gândi la ziua în care mersese cu Amy la picnic. Se simţise ca un flăcăiandru la prima întâlnire. Apoi ea îi spusese că el îşi asumase identitatea de băiat rău la o vârstă fragedă şi aceasta ajunsese să-i definească personalitatea. Ştia că avea dreptate. În toţi acei ani îşi asumase rolul de moştenitor de rezervă aventurier şi-şi înăbuşise resentimentul faţă de tatăl său. Nu-şi dorise să vadă durerea familiei după moartea tatălui şi făcuse tot ce-i stătuse în

putinţă să păstreze distanţa. Amy avusese dreptate. Fugise de familia lui ani de-a rândul. Dacă Hawk nu i-ar fi sistat alocaţia trimestrială, Will ştia că probabil nu s-ar mai fi întors niciodată acasă.

Nu-şi apreciase niciodată familia pentru că nu voia să se apropie cineva prea mult de el. Ani de-a rândul se plimbase pe continent şi avusese nenumărate legături cu diverse femei. Şi de fiecare dată când una dintre ele începea să-şi arate afecţiunea, se îndepărta fără un dram de remuşcare pentru felul în care se purtase cu ele. Făcuse asta pentru că nu voia să sufere.

Blestemat să-i fie sufletul! După ce o ceruse pe Amy de soţie, plănuise să ducă vieţi separate. Ea nu ştia că el intenţionase să o abandoneze ca să poată călători. Dar, după ce se căsătoriseră, ea insistase să se cunoască reciproc, pentru că voia mai mult de la el decât un partener de pat. Se îndrăgostise de ea, iar acum sufletul îl durea îngrozitor.

— Nu pot să fac asta singur, Poppet, zise el.

Avea nevoie de un sfat. Era obligat să treacă peste mândrie, dar avea să facă tot posibilul să-şi recâştige soţia. O aşeză pe Poppet pe pat. Ea începu să miaune, dar o ignoră şi se duse la urcior. Turnă apă rece în vas şi se stropi pe faţă. Apoi ieşi din cameră, coborî scările şi puse un valet să-i aducă brişcă.

Se îndreptă spre Ashdown House şi-şi dădu seama că-şi uitase pălăria doar atunci când Jones, majordomul cel mofturos, îl privi cu aversiune.

— Fratele meu este acasă? întrebă el.

— Da, domnule. Este cu ceilalţi în salon.

Dumnezeule mare, va trebui să înfrunte toată familia! Will se târî prin holul imens şi-l văzu pe Peter privindu-l de sus de pe palier.

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să aluneci pe balustradă, mârâi el.

Peter râse şi fugi. Will urcă scările şi deschise uşa de la salonul mamei sale. Erau cu siguranţă toţi acolo, inclusiv mătuşa Hester. Făcură cu toții ochii mari.

Hawk stătea în faţa căminului şi se

încruntă.

— Will, avem o întâlnire de familie, dar nu am vrut să vă deranjăm pe tine şi pe Amy. Este vorba doar de Peter.

Mătuşa Hester îşi îndreptă pana albă, înaltă din turbanul ei mov şi urât.

— Peter a făcut iarăşi pipi pe trandafiri.

— Hester, o apostrofă contesa. Nu folosim un astfel de limbaj.

Hester pufni. Bunica îl privi cu îngrijorare şi-i făcu semn să stea pe canapea. Se aşeză lângă ea, iar bătrâna întinse mâna să-l mângâie.

— Ce s-a întâmplat? ţipă ea.

Încercă să-şi controleze respiraţia.

— Am nevoie de ajutor.

Hawk rămase mut de uimire.

— Will, ştii că vom face tot ce putem, dar trebuie să ne spui ce s-a întâmplat.

La început, mândria îl împiedică să vorbească, dar îşi dădu seama că asta nu avea să-i aducă nimic bun. Trase aer în piept.

— Chiar am fost un diavol.

Le povesti totul, inclusiv planul lui de a o

compromite. Se gândi că aveau să-l dojenească, dar toţi icniră de uimire.

— Ea este cea care mi-a spus că toată viaţa am fugit de familia mea. Nu mi-am dat seama de asta. Am ținut în mine toate resentimentele şi mi-am văzut de viaţa mea egoistă. Dumnezeule, plănuisem chiar să o părăsesc ca să pot călători. Credeam că vom duce vieţi separate, dar ea a insistat să o curtez. Nu m-a lăsat să o tratez cu dispreţ. Îmi plăcea de ea, dar puţin câte puţin a început să-mi pese. Apoi m-am îndrăgostit de ea. Crede că nu mai poate exista încredere între noi, dar eu nu vreau să renunţ la ea, spuse Will. Şi ar trebui să ştiţi că se simte umilită şi nu mai poate ieşi în societate. Toţi cred că m-am însurat cu ea pentru averea ei. Se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi. Nu ştiu ce să fac.

— Will, noi suntem oameni cu influenţă, zise Patience. Toţi din camera asta vor nega astfel de zvonuri. Toţi ştim că aţi rămas încuiaţi din întâmplare şi te-ai însurat cu ea ca să eviţi scandalul.

Will îşi ridică bărbia.

— E posibil?

— Mai mult decât atât, zise Hawk. Ştiu că Boswood ar băga mâna în foc pentru tine. Prietenii tăi pot la fel de bine să nege bârfele. Nu pot să cred că voi trei aţi pus la cale o schemă atât de stupidă ca să-i vânaţi averea.

— A văzut dincolo de aparenţe, zise Will. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mi-a spus exact ce credea despre mine din primul moment când am întâlnit-o; şi nu era nimic bun.

Julianne se ridică cu copilul în braţe.

— Patience, vrei, te rog, să o duci pe Emma Rose dădacei şi roag-o să nu-i lase pe băieţi să scalpeze puţinul păr pe care îl are. Marc, vrei, te rog, să chemi trăsura până îmi iau eu şalul?

Apoi Julianne îi zâmbi lui Will.

— Mă duc să o aduc pe fata noastră.

El oftă.

— Probabil că va refuza.

Julianne clătină din cap.

— Nu va face asta.

După ce Julianne plecă, Will se plimbă de

colo-colo prin încăpere, uitându-se tot timpul la ceas. Se mai auzeau discuţii, dar el nu le dădea atenţie. Era nervos şi agitat. Aşa că se plimba în continuare. După jumătate de oră, speranţele lui se năruiră. Julianne păruse încrezătoare, dar Will se temea că Amy era încăpăţânată. Se lăsă brusc pe un scaun, dar nu putea să stea liniştit, aşa că se ridică şi începu iar să se plimbe.

Mai trecu jumătate de oră şi uşa se deschise. Se întoarse şi-i văzu pe prietenii lui care arătau uluiţi. Hawk se încruntă la amândoi şi le spuse să ia loc.

— Când va sosi Amy, amândoi veţi spune că sunteţi responsabili pentru planul acela de a o compromite, zise Hawk. Apoi voi doi veţi nega toate bârfele conform cărora Will s-ar fi însurat cu Amy pentru banii ei.

— Hawk, nu da vina pe ei. Şi eu am fost de acord, zise Will.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, zise Hawk. Îmi cer scuze pentru limbaj, mamă. Hope, dă-i mamei sărurile.

— O, Doamne, zise contesa în timp ce

Hope îi întindea sticluţa.

Bell se încruntă spre Will.

— Soţia ta ştie de datoria ta la jocuri?

— Desigur, zise Hester. De ce crezi că v-am chemat aici?

Buzele lui Bell se arcuiră uşor.

— Probabil că sunteţi mătuşa Hester cea groaznică.

— Aşa este, zise ea, privindu-l. Dacă aş avea cu patruzeci de ani mai puţin, ţi-aş pune pirostriile într-o săptămână. Pe vremea mea, chiar ştiam cum să prind în plasă un bărbat.

— Hester, chiar trebuie să spui astfel de lucruri? zise contesa.

Will se uită la ceas. Mai trecuseră încă patruzeci şi cinci de minute. Se duse la fereastră şi-şi încleştă maxilarul. „Doamne, ştiu că nu te interesează să închei vreun un târg, dar jur că voi îngenunchea şi voi implora dacă mi-o trimiţi aici.”

După o vreme, nişte paşi uşori se îndreptară spre el.

— Will, stai jos şi bea o ceaşcă cu ceai, zise Harmony.

El clătină din cap, pentru că nu voia să vadă cineva durerea de pe chipul său.

Will nu mai ştia cât timp trecuse, dar i se părea enorm de mult. Vocile celor din jur se auzeau destul de tare, dar nu se putea concentra asupra lor. Era tot ce putea face ca să-şi păstreze calmul.

Fratele lui se duse la el şi-şi puse mâna pe umărul său.

— Dacă asta nu merge, găsim o altă soluţie, zise el. Rezistă.

Will ştia că totul era pierdut.

— Mulţumesc, dar vrea să se întoarcă acasă. Va fi acum ori niciodată, şi mă tem să nu fie cea din urmă.

— Primăvara trecută am crezut că am pierdut-o pe Julianne pentru totdeauna. Nu renunţa, Will.

Ceasul bătu ora exactă. Făcu o grimasă, încercând din răsputeri să se controleze, să nu i se citească pe chip nefericirea. Apoi se auziră voci dincolo de uşă. Nu putea să se uite, pentru că nu putea suporta să i se năruiască toate speranţele.

Uşa se deschise şi toţi exclamară în cor.

— Ţi-am zis eu că o s-o aduc, zise Julianne.

Will trase adânc aer în piept şi se întoarse cu faţa spre ea. Chipul lui Amy era puţin palid şi avea ochii roşii. Toţi ceilalţi vorbeau, dar el nu înţelegea nimic. Voia să se ducă la ea şi să o liniştească. Dar dacă ar fi făcut asta, ea l-ar fi putut respinge.

Apoi îşi aminti de înţelegerea făcută şi ştiu că va trebui să facă un sacrificiu. Toate vocile din cameră se auziră din ce în ce mai încet, pe măsură ce înainta către Amy.

— Am făcut un târg cu Dumnezeu. Nu credeam că va asculta un Diavol ca mine, dar mi te-a trimis, aşa cum l-am rugat. Acum va trebui să-mi ţin cuvântul, chiar dacă voi renunţa la mândrie şi la demnitate.

Se lăsă în genunchi şi o luă de mână. Toţi rămaseră muţi de uimire. Will trase adânc aer în piept.

— Te iubesc şi nu vreau să trăiesc fără tine. Dacă-mi mai dai o şansă, jur că-ţi voi citi poezii, te voi duce la picnicuri şi-ţi voi spune că te iubesc de şase ori pe zi. Am să-l las chiar şi pe Laurence să doarmă cu noi.

Ochii ei se umplură de lacrimi, în timp ce

se auziră icnetele asistenţei.

Will se uită peste umăr.

— Laurence este o pernă.

— Continuă, Will, pufni Hester.

Îşi întoarse privirea rugătoare către Amy.

— Îmi pare rău că ţi-am trădat încrederea. E adevărat că am încercat să te compromit, dar ai fost prea deşteaptă ca să cazi pradă planului meu prostesc. Iar apoi, după ce ne-am căsătorit, nu ţi-am spus pentru că ţineam la tine şi ştiam că te-aş fi rănit.

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă.

— Eu nu ţi-am spus despre banii câştigaţi pentru schiţe pentru că avuseseşi o reputaţie proastă şi m-am temut că ne-ai putea sărăci din pricina jocurilor de noroc. Dar am greşit. Ar fi trebuit să fiu sinceră de la început.

El înghiţi în sec, pentru că nu-şi putea controla emoţiile.

— Te rog nu mă părăsi, şopti el. Te iubesc şi nu vreau să trăiesc fără tine.

— Eşti soţul meu şi am făcut un jurământ sacru. Şi eu am greşit, zise ea. Dar cred că amândoi am fost speriaţi când ne-am

căsătorit şi am făcut alegeri proaste. Te iubesc şi-ţi promit că de acum înainte voi fi mereu sinceră cu tine.

Dumnezeule mare, îl primea înapoi.

— Amy, şi eu îţi jur că voi fi sincer. Mai mult decât atât, îţi dăruiesc viaţa şi dragostea mea, dacă mă primeşti.

— Da, pentru că nu vreau să trăiesc fără tine, zise ea.

Se auziră ovaţii în tot salonul. Will se ridică şi se aplecă să o sărute.

— Vino să-mi fi alături şi să fii iubita mea, îi şopti el.

Mulţumiri

Merci beaucoup foarte talentatului meu agent literar, Ludenne Diver, pentru îndrumare, explicaţii, răspunsuri prompte, profesionalism şi, de asemenea, pentru momentele amuzante! Sunt atât de norocoasă să am un agent atât de deştept şi de înzestrat! Mulţumirile nu sunt nici pe departe suficiente, dar aştept cu nerăbdare

următorii ani plini de succes în care vom lucra împreună. P.S. Sper sincer că data viitoare când vom lua prânzul nu vei mai fi împroşcată cu sos de friptura de pui.

Mulţumesc, de asemenea, lui Deidre Knight pentru tot sprijinul şi pentru toate mesajele trimise pe Twitter. Mulţumesc lui Elaine Spencer pentru răspunsurile prompte. Mulţumiri şi echipei extraordinare de la The Knight Agency.

Mii de mulţumiri tuturor celor de la Forever Românce, îi mulţumesc lui Brianne Beers pentru că a organizat un extraordinar turneu de promovare pe bloguri, lui Lauren Plude pentru că a fost gazda de la mancandymonday, departamentului de creaţie pentru copertele minunate (am devenit deja fan!) şi lui Jillian Sanders pentru oportunităţile de promovare. Imaginaţi-vă că aplaud tot fantasticul personal din redacţia Forever Românce pentru ideile originale. Sunteţi minunaţi!

Mulţumesc din tot sufletul celor care au citit cartea înainte de apariţia ei, Jamie Lynn Murawski şi Katie Rodriguez.

Mulţumesc, de asemenea, lui Jamie, lui Katie şi Ritei pentru interviul distractiv de pe Vokle.

Mulţumiri şi nemaipomenitului meu web designer, Shelley, de la Web Crafters şi asistentei ei, Peggy.

Îmi îmbrăţişez familia, care m-a susţinut: mama, Daniel, Regina, Amber şi Jonathan.

Salutări şi lui Foxy, pisica fiului meu, care m-a inspirat pentru personajul lui Poppet.

Şi, mai ales, mulţumesc tuturor cititorilor mei. Fie ca zânele iubirii magice să fie cu voi!

Seducția este o armă cu două tăișuri...

Amy Hardwick mai are la dispoziție un singur sezon pentru a face o căsătorie din dragoste, deși perspectivele sunt destul de sumbre. În ultimii ani, Amy și-a căpătat nefericitul renume de tânără pe care nimeni nu o invită la dans la balurile londoneze. Așa că, dacă nu va reuși să spargă ghinionul, va trebui să lase deoparte visurile romantice și să se întoarcă acasă, la un pețitor dornic să-i ofere o căsnicie sigură, chiar dacă teribil de plictisitoare. Însă tânăra și timida domnișoară nu știe că a atras atenția celui mai mare crai din Londra, Will Darcett, poreclit Diavolul.
Când Will pierde prostește o sumă mare de bani la jocurile de noroc, singura soluție este să găsească o moștenitoare bogată care să-l scoată din această situație imposibilă. Iar pentru a grăbi lucrurile, trebuie să o compromită pe cea pe care a pus ochii, astfel încât să fie nevoit să o ia de soție. Însă Amy Hardwick nu este floarea fragilă care pare a fi. Sub aparența ei cuviincioasă se ascunde o pasiune mistuitoare, pe care Will este nerăbdător s-o elibereze. Dar s-o cucerească pe Amy nu este doar o problemă simplă de seducție; mai întâi, el trebuie s-o convingă că este un bărbat demn de încredere...

Vicky Dreiling a fost nominalizată de trei ori la Premiul RITA de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America. Cărțile ei sunt vândute în milioane de exemplare în întreaga lume, bucurându-se de un success remarcabil.

Află mai mult pe:

www.litera.ro

ISBN 978-606-686-682-8

